

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA
2013
6. volební období

Z Á P I S
z 30. schůze
petičního výboru,
která se konala dne 16. dubna 2013

v budově Poslanecké sněmovny, Sněmovní 1, 118 26 Praha 1
místnost č. 205

Přítomni: posl. M. Bernášek, V. Filip, V. Koníček, F. Laudát a J. Štětina

Hosté: viz prezenční listina hostů

Navržený program:

15:00 hod.

1. Schválení programu 30. schůze PV

15:05 hod.

2. Veřejné projednání "Petice za vytvoření podmínek pro kvalitní vzdělávání"
(petice čj. 39/P/2012)

16:30 hod.

3. Veřejné projednání „Petice za zachování současné nemocniční sítě“
(petice čj. 46/P/2012)

18:00 hod.

4. Veřejné projednání "Petice za odstoupení vlády ČR pro ztrátu politické legitimacy"
(petice čj. 37/P/2012)
5. Schválení termínu výjezdního zasedání do věznice v Pardubicích a 31. schůze PV

(Jednání výboru bylo zahájeno v 15.00 hod.)

**Z průběhu jednání 30. schůze petičního výboru
byl pořízen následující stenozáznam:**

Poslanec Vladimír Koníček: Dobrý den, dámy a pánové, vítám vás na dnešním jednání petičního výboru, který má na programu projednávání tří petic. Jako první je zařazena

„Petice za vytvoření podmínek pro kvalitní vzdělávání“

Tato petice byla do Poslanecké sněmovny doručena 20. listopadu 2012. Pod touto peticí je podepsáno 19 940 petentů. Za petenty jsou přítomni Mgr. František Dobšík, Lukáš Matoška, za nimi ještě sedí Michal Kostka, který je přítomen z jiné petice, která se týkala školství. Za Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy je přítomen pan doktor Jindřich Fryč, náměstek pana ministra, a ještě paní Barbora Petrová, také z Ministerstva školství. Za Ministerstvo práce a sociálních věcí Mgr. Roman Seidl, ředitel Odboru koncepcí a mezinárodní spolupráce v oblasti zaměstnávání. Vítám také vás, veřejnost, i některé poslance kolegy.

Jaký bude průběh projednávání petice? Nejdříve dostanou slovo zástupci petičního výboru, poté dotčená ministerstva a poté dostanete slovo i vy zde přítomní. Akorát bych poprosil, protože jednání je nahráváno, o představení se, abychom mohli do stenozáznamu uvést, kdo případně položil nějakou otázku, nebo kdo se jak vyslovil k projednávané věci. Tolik na úvod.

Dávám slovo panu Františku Dobšíkovi jako zástupci petentů.

Pan František Dobšík: Vážený pane místopředsedo, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení hosté, dobrý den. Děkuji za slovo.

Pokusím se být velice stručný, protože věci, které jsou v petici obsaženy, jsou takřka už notoricky známé. Petice vznikla v loňském roce, podepisovali to víceméně během jednoho měsíce občané na ulicích ve všech krajských městech, v Praze a v některých větších městech v České republice. Tato petice byla směřována hlavně k přípravě rozpočtu na letošní rok a samozřejmě i ke střednědobým výhledům, které tento zákon o státním rozpočtu obsahuje, na rok 2014 a 2015. Proto to takto více rozebírám, protože se může jevit, že 19 000 podpisů je vzhledem k tomu, kolik lidí je ve školství zaměstnáno, nedostatečných, ale byla to akce, která opravdu probíhala ve všech krajských městech jenom měsíc. Chtěli jsme před jednáním Sněmovny, než se státním rozpočtem zaobírala, upozornit na situaci, která si myslím, že je velmi dobře známá veřejnosti i vám jako ústavním činitelům, kdy podle nás i podle všech

možných analytických materiálů, které si nechalo ať už Ministerstvo školství nebo nezávislé organizace udělat, že vzdělávání jako resort je dlouhodobě podfinancovaný. Ať už je to otázka platů, otázka výdajů na žáka a podobně, tak v rámci zemí OECD jsme takřka na posledních nebo předposledních místech. To, co je připraveno na příští období, rok 2014 a 2015, kde jsou předpokládány mínusy v řádech miliard, v nás vzbuzuje a neustále budí obavu. Apel už tedy nemůže směřovat k rozpočtu, který je schválen a realizován v letošním roce 2013, ale obavy pokračují ohledně roku 2014 a 2015.

Má to samozřejmě jakési dvě části. O té druhé bude hovořit kolega Matoška – týká se vysokých škol. Co se týká financování, jsme přesvědčeni, že podfinancování není jenom záležitost regionálního školství, ale i záležitost vysokých škol a obecně celého resortu. Jak jsem říkal, není to jenom otázka platů, kdy pedagogové i nepedagogové se svými platy šli reálně za poslední období velmi výrazně dolů, ale avizované škrty budí obavy. Je to víceméně apel na vás, stejně jako jsme ho dělali na vládu a na Senát, aby při tom, jak se bude plánovat státní rozpočet na rok 2013, byly tyto přístupy ve škrtech přehodnoceny, že opravdu vzdělávání, o čemž se vždycky hovoří, ale potom je to ve finále jenom na papíře, je záležitost prioritní, že vláda podpoří nejenom platy pedagogů a nepedagogů, ale vůbec výdaje na vzdělávání. Já tady sice o platech mluvím, ale vnímáme to komplexně. Pan ministr, když byl v Senátu, zdůrazňoval, že situace v takzvaných ostatních neinvestičních výdajích se zlepšila, že pro letošní rok je tam o miliardu víc, než bylo v roce předcházejícím. To je pravda, to jsme hodnotili kladně a jako zástupci zaměstnanců hodnotíme.

Realita je ale potom ve finále, když se ptáte na jednotlivých školách, posunuta v čase, protože jednak inflace nějakým způsobem prostředky znehodnotila a protože, co se týká těchto prostředků, se tou miliardou nominálně vracíme jakoby do roku 2007. A když ještě odečteme více jak - 350 mil., které se v roce 2007 v této části rozpočtu na nemocenskou nevyplácely, tak opravdu nenastalo, že by si školy výrazně oddechly, jak jsme si třeba i my mysleli, ale objektivně říkáme, že situace je lepší. Ale pokud by se měla od příštího roku zase zhoršovat, protože takřka 98 % výdajů v regionálním školství jde na platy, a mělo by se škrtat, byť řádově v několika miliardách, tak to lidi postihne. Podle našeho odhadu se shodujeme i s Českou školní inspekcí, která si dělala propočty, jde o více jak 1 000 až 1 500 korun měsíčně z platu dolů, nebo by se to týkalo víceméně propuštění takřka 10 000 lidí, což si myslím, že bylo mělo Ministerstvo práce při rozhodování zajímat, protože tito lidé podle nás nenajdou uplatnění na trhu práce okamžitě, aby se nestali nezaměstnanými a situace může být velmi vážná. Nechci tady používat silná slova jako kritická nebo riziková, ale obava v kontextu toho, jak je schválen státní rozpočet a střednědobé výhledy, tady je. Nechci

parafrázovat pana ministra, kdy v Senátu říkal, že v roce 2011, když se připravovaly dlouhodobé výhledy na letošní rok, bylo také plánováno více jak - 3 mld. v kapitole školství, a že tyto věci nenastaly.

Já sám za sebe můžu toto politické rozhodování, které jaksí v čase věci posouvá někam dál, vnímat, ale za zaměstnance, které zastupujeme, si nemůžu dovolit být v klidu a přijmout toto sdělení jako argument. Tady je na vás apel, žádost, jak už jsem říkal, pokud budete schvalovat nějaké usnesení, abyste opravdu potvrdili to, že vzdělávání je i pro vás, jako pro petiční výbor, prioritou a že na vzdělávání by se šetřit prostě nemělo. Děkuji za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji panu Dobšíkovi. Slovo má pan Lukáš Matoška.

Pan Lukáš Matoška: Dámy a pánové, děkuji za slovo. Ještě pro pořádek bych na začátek upřesnil moje jméno, aby bylo správně ve stenozáznamu. Jmenuji se Lukáš Matoška, pro všechny případy.

Dámy a pánové, vzhledem k počtu lidí v této místnosti si dovolím hned na úvod poznamenat, že tato Sněmovna už reprezentuje vůli občanů České republiky jenom ze setrvačnosti. V současnosti petice, která je vám předkládána a která získala velmi významný počet lidí, jak už říkal můj předřečník, vzhledem k tomu, v jak krátké době se podpisy sbíraly, je namířena spíše než k vládě Petra Nečase, od které už asi mnoho jiného čekat nemůžeme, k jakékoliv vládě příští, ať už bude mít jakékoliv složení podle toho, jak bude Sněmovna reprezentovat vůli voličů a potažmo občanů České republiky. Jak už naznačil František Dobšík, petice sestává v podstatě ze dvou důležitých částí. Jedna z nich tematizuje otázky, které se týkají regionálního, to znamená především základního a středního školství, druhá část se týká otázek, které pojednávají o školství vysokém nebo, jak se dnes říká, terciárním vzdělávání. U tohoto momentu bych se zastavil, protože podíváte-li se do minulosti, a mnozí z nás to ví, dokonce osobně, tak se zde často nějakým způsobem handlovalo, zda objem prostředků bude více ve prospěch regionálního nebo vysokého školství, a celkově vzato to potom v zásadě nebylo ve prospěch celé vzdělávací soustavy v České republice.

Tato petice, kterou iniciovaly školské odbory jako zástupci učitelů a iniciativa Za svobodné vysoké školy jako zástupce významné části studentů, chce v podstatě překlenout tuto animozitu, která v minulosti panovala, a myslím si, že je to jasná demonstrace toho, že v budoucnosti bude vůle, co se týče učitelů a co se týče studentů, artikulovat požadavky nejenom rozdělení, tu základnímu a střednímu a na druhé straně vysokému školství, ale bude

zde tendence artikulovat tyto požadavky společně, protože musíme uvažovat o celé vzdělávací soustavě koncepčně. Právě koncepce je to, co uvažování o školství v České republice dlouhodobě chybí. Za posledních osm let jsme měli osm ministrů školství, to znamená jeden vychází na jeden rok. Samozřejmě je to dost krátká doba na to, aby se dala koncepce představit, natož pak realizovat. Nicméně, jak podotýkáme ve druhé části, která se týká vysokého školství, ani jednání stávajícího ministra Fialy, který nahradil pana ministra Josefa Dobeše, nenasvědčuje tomu, že by zde byl zájem o koncepci. Dlouhodobě chybí dialog s partnery na druhé straně, byť třeba právě projednávaná novela vysokého školství uvažuje o tom, že některé z instrumentů by měly být zavedeny v roce 2015, tedy v jednom případě, co se týče kontraktové financování a nového typu akreditačního systému, i v roce 2016. Pokud ministerstvo nemá vůli bavit se o těchto věcech s opozicí, bavit se o těchto věcech se zástupci učitelů, se zástupci studentů v dlouhodobější perspektivě, tak je vůbec otázka, proč tímto způsobem Ministerstvo školství projektuje agendu až na roky, které by měly vládu Petra Nečase přečkat, protože to, že bychom vládu Petra Nečase měli ještě po roce 2014 a dále, při vši úctě ke zde přítomným vládním poslancům v současnosti asi příliš pravděpodobně nevypadá.

Vysoké školství se potýká s celou řadou problémů. Dobře víte, že před rokem byla velmi silná odezva ze strany akademické obce, to znamená pedagogů, na dva věcné záměry zákonů, z nichž měla být úplně nová vysokoškolská legislativa. Na těchto zákonech se podílel zcela nepochybně i stávající první náměstek ministra školství. Tyto záměry byly výrazně odmítnuty a potažmo jeden z nich stažen ministrem Fialou z toho důvodu, že zásadně zasahovaly do akademických svobod vysokých škol a proponovaly zcela neopodstatněně školné. V současnosti novela nepočítá se zpoplatňováním vysokoškolského studia ve standardní době, přesto ministr Fiala dlouhodobě opakuje v nejrůznějších rozhovorech, dá se to velmi dobře doložit, že ve chvíli, kdy projde tato první fáze novelizace vysokoškolského zákona, by se měla otevřít debata o zápisném. Zápisné, jak jej vysvětluje ministr Fiala, má být jakýsi typ administrativního, technického poplatku, to říká na jedné straně, na druhé straně si od toho slibuje, že vybrané prostředky budou dorovnávat meziroční výpadky ve veřejném financování vysokých škol. V tom je zjevně určitý paradox. I kdybychom počítali s tím, že skutečně budeme od studentů vybírat zhruba 3 500 za semestr, to znamená 7 000 za akademický rok, což už se velmi blíží návrhu školného, není to diametrálně odlišné, tak tyto prostředky by stejně dostatečný objem peněz do vysokého školství nepřinesly. To je prostě iluze. Pokud bychom chtěli plně nahradit veřejný typ financování terciárního vzdělávání, museli bychom mluvit o částkách 100 000 za akademický rok a více, jak je to běžné ve Velké

Británii, kde ovšem tento způsob navýšení poplatků za vysokoškolské studium velmi výrazně posílil sociální bariéry, jak lze také pochopit.

Když jsem včera poslouchal přednášku pana ministra Fialy na Právnické fakultě, byť její název byl Reforma vysokého školství v České republice, tak pan ministr mluvil o konkrétních bodech navrhované novely velmi opatrně. Jsem rád, když dostal otázku, kdy by tedy na případné zpoplatnění standardní doby studia na veřejné vysoké školy mělo dojít, že poprvé přiznal, poprvé jasně odpověděl, že se to vlastně dost dobře nemusí stihnout. To je samozřejmě pro studenty v České republice dobrá zpráva. Na druhou stranu toto nelze podceňovat, nezapomínejme na to, že v řadě zemí v uplynulých deseti letech bylo školné zaváděno nejenom pravicovými, ale i levicovými vládami. Dlouhodobě bylo prostě nějaké ideologické paradigma nastaveno tak, že finanční spoluúčast studentů je žádoucí, vede ke zkvalitňování školství, více motivuje studenty, a tak dále, a tak podobně. Tady na tomto místě asi není čas na to všechny důvody rozebírat. Pokud bychom se bavili o motivaci studentů, kteří si za studium platí, možná by bylo dobré podívat se na to, jak to už dnes funguje na soukromých vysokých školách. Nemám dojem, že by studenti soukromých vysokých škol, aniž bych se teď některého z nich chtěl dotknout, podávali lepší výsledky ve studiu. Naopak, podíváme-li se na to globálně, nejlepší výsledky a potažmo i nejlepší uplatnění na trhu práce v České republice mají studenti, kteří absolvovali vysokou školu veřejnou, kde se za standardní dobu studia neplatí. Čili školné a zpoplatňování studia dlouho bylo něčím, co bylo bohužel určitým dogmatem politiky vlád zprava nalevo, jak jsem podotknul, ovšem v současnosti se trend zcela jednoznačně, a dá se to doložit, obrací. Podíváme-li se do Německa, tak ještě přednedávnem to byly jenom dvě spolkové země z původních asi deseti, kde se za studium na vysoké veřejné škole platilo. V současnosti už to jen jedna a pokud je mi známo, tak nově zvolená bavorská vláda slíbila ke zrušení poplatků za standardní dobu studia na veřejné vysoké škole přistoupit. Takže trend se určitým způsobem obrací. Je otázka, abych to opět směřoval k příští vládě, protože, jak jsem řekl, od stávající vlády si už nelze mnohé slibovat, jak se s tímto obrácením trendu vyrovná vláda příští, pokud by přece jen k nerozumnému zavedení zápisného došlo ještě v tomto volebním období, zda příští vláda přistoupí k jeho okamžitému zrušení a nebo jej naopak bude respektovat a zachovávat.

Mluvil jsem tady a dotknul se podle názoru mého i podle názoru petentů nejvýznamnějšího problému školství a potažmo vysokého školství obecně, a to je problému, který lze shrnout slovem podfinancování, abychom v tom vyjádřili ten pohyb. To je otázka, o které vlastně ministerstvo příliš nemluví. To je otázka, o které vláda nechce slyšet. Co se týče veřejných vysokých škol, tak ještě před několika lety se těšily podpoře ze strany

veřejných rozpočtů zhruba 27 mld. korun. V současnosti je částka přibližně o 6 mld. nižší a můj předřečník zmiňoval střednědobý výhled Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, který dokonce počítá s tím, že výhledově, co se týče vysokých škol, by se mělo ještě 5 mld. ubrat. Asi nemusím vysvětlovat důvody, pro které by toto opatření celou řadu oborů na veřejných vysokých školách v České republice zlikvidovalo a jakým způsobem by toto opatření bylo likvidační pro studium na vysoké škole v České republice obecně. Čili toto je velmi vážný problém, na který Petice za vytvoření podmínek pro kvalitní vzdělávání poukazuje především. Těmi podmínkami myslíme právě to, že abychom se mohli začít bavit o tom, co české školství potřebuje, jaké potřebuje změny, tak této diskusi musí předcházet diskuse o tom, jak bude české školství financováno, protože se dost dobře nelze ani na straně učitelů na vysokých školách a ostatně ani na straně studentů držet hesla, které vlastně staví Ministerstvo školství, a to heslo zní „za málo peněz hodně muziky“.

Dalším výrazným problémem, který bych chtěl ještě vyzdvihnout, na který bohužel stávající novela vysokoškolského zákona také vůbec nemyslí, je problém stávajících sociálních bariér. Nenamlouvejme si, že studium na vysoké škole je v současnosti zadarmo. I podle dostupné analýzy Ministerstva školství studium na vysoké škole, co se týče běžných životních a dalších nákladů, vyjde cca na 9 až 10 000 korun. To jsou peníze, o jejichž nevýraznou část se mohou ucházet studenti, kteří doloží, že pocházejí z sociálně diskriminovaného nebo slabšího prostředí, nicméně stávající stipendijní systém ani v nejmenším nedokáže pokrýt veškeré náklady. Takže pokud bych mluvil za iniciativu Za svobodné vysoké školy, tak jsme se v září během kampaně po České republice, po všech krajích, kdy jsme sbírali podpisy, setkávali s celou řadou svědectví a názorů, kdy se už v současnosti musí průměrná rodina rozhodovat, jestli dá na vysokou školu jedno nebo v lepším případě dvě děti, případně jsme také slyšeli, že se musí rozhodovat způsobem házení si mincí a podobně. Takže si nenamlouvejme, že v současnosti je studium na vysoké škole zadarmo, a to už nechci rozebírat otázku, která byla přednedávnem poměrně dostatečně medializovaná, a ta se týká pravděpodobné protizákonnosti, ne-li protiústavnosti vybírání poplatků za studium na veřejných vysokých školách i v současnosti. Týká se to nejrůznějších správních poplatků, které školy méně vysvětlují. Tyto poplatky se samozřejmě množí. Nelze z toho dost dobře vinit veřejnou vysokou školu jakožto instituci, protože ona čelí dlouhodobému podfinancování, jak jsem zmínil před chvílí, ale měli bychom z toho vinit samozřejmě stávající politickou reprezentaci, která dovoluje, aby školství a potažmo vysoké školství bylo tímto způsobem podfinancováno. Takže toto je moment, na který bych také velmi rád upozornil, možná protiústavnost vybírání nejrůznějších typů poplatků za studium na

vysoké škole. Standardní jsou poplatky za studium, které překročí zákonem stanovenou dobu. Nejsme si v současnosti jisti, zda je v plánu reformátorů z Ministerstva školství zasadit do novely zkrácení doby studia na veřejné vysoké škole, která je pro absolventa bezplatná. Pokud by k tomu došlo, tak je to samozřejmě velká rána pro všechny studenty, kteří se ucházejí o zahraniční stipendia a o výjezdy do zahraničí, protože právě z toho důvodu je tam rok navíc, aby bylo možné si studium z tohoto důvodu prodloužit. Na to by se rozhodně nemělo zapomínat. Další velmi důležitou věcí je, že už v současnosti se podle nejrůznějších průzkumů předpokládá, že nadpoloviční většina vysokoškolských studentů pracuje už během doby svého studia, což podotýkám nemusí být vždy tak, že by pracovali na nějakých praxích v oblasti svého budoucího povolání. Podotýkám, že ty jsou často neplacené, ale je to většinou tak, že studenti jsou nuceni pracovat mimo obor svého studia, a to z velmi prozaického důvodu, aby se na studiích mohli udržet a pokrýt přinejmenším těch 9 000, o kterých jsem mluvil před chvílí. Z tohoto potom často plyne nejrůznější prodlužování studia, čímž potom narůstají samozřejmě poplatky za studium na standardní neplacenou dobu a lidé se velmi často dostávají do zacyklených kruhů, ze kterých je potom zatěžko dostat se nějakým způsobem vůbec ven.

Zmiňoval jsem otázku podfinancování, zmiňoval jsem otázku stávajících sociálních bariér, které už v přístupu ke studiu v České republice máme bez toho, aniž bychom za standardní dobu studia na veřejné vysoké škole platili. Přesto bych zdůraznil ještě jeden důležitý moment, který je často přehlížen, v souvislosti s regionálním školstvím na to narážel můj předřečník, že se mluví o tom, že panuje určitá nerovnost, co se týče financování nejrůznějších škol, kdy procentuálně více prostředků může dostat škola, která je třeba jen desítky kilometrů dál od druhé školy. Co se týče vysokého školství, tak tady panuje nerovnost, kterou doložil Český statistický úřad tuším před jedním rokem, a to se týká čísel poměru studentů z relevantní věkové kohorty. Když si například srovnáte Prahu s Ústeckým krajem, jsou to maximálně rozdíly zhruba 5 %. To je myslím také docela závažná výzva, proč je vlastně studium na vysoké škole méně dostupné v odlehlých oblastech České republiky, nedochází-li k nějakému typu regionalizace vysokoškolského vzdělávání a prohlubování nerovností tohoto typu a tak dále, a tak podobně.

V této souvislosti si neodpustím jednu poznámku k právě probírané novele vysokoškolského zákona, kdy se z dostupných katalogů uvažuje o jakémisi typu diverzifikace vysokého školství, vysokých škol na základě profilace rozrůznění studijních programů. Uvažuje se tam o třech stupních. Uvažuje se o stupni akademickém a výzkumném, teď odhlížím od toho, jestli je akademická práce možná bez nějakého výzkumu, čili jestli tato

distinkce dává nějaký relevantní smysl nebo ne, a třetí stupeň je profesní. Výhledově bychom se podle představ reformátorů z Ministerstva školství měli dostat do situace, kdy některé školy budou zajišťovat jen programy profesní, to znamená na té nejnižší možné úrovni, kdy absolventi pravděpodobně půjdou rovnou do pásové výroby, či tak něco, a jen některým školám bude tedy dopřán, říká se podle jejich výběru, ale pod tím si lze představit leccos, ten stupeň vyšší. Zdůrazňuji to v souvislosti s nežádoucí regionalizací vysokoškolských institucí právě proto, že toto by tento nežádoucí fenomén podle mého názoru mohlo ještě posílit. My totiž nikdy nebudeme vědět, z kterého kraje přijde ten nejlepší odborník, ten nejlepší akademik, a mimo jiné proto bychom měli mít zájem na tom, aby dostupné studium bez ohledu na to, kde se daná veřejná vysoká škola nachází, bylo srovnatelně kvalitní. Naopak, pokud chce Ministerstvo školství uvažovat o regulaci terciárního vzdělávání v České republice, což určitě je otázka legitimní, tak by se daleko více než o profilaci a potažmo regulaci nebo slučování, jak o tom mluví novela, veřejných vysokých škol mělo mluvit o regulaci soukromých vysokých škol. Podotýkám, že v současnosti máme v České republice více než 50 soukromých vysokých škol, zatímco veřejných vysokých škol společně se státními je 27, to je dvojnásobek soukromých vysokých škol. Studuje na nich více než 12 % studentů a nepletu-li se, tak každým rokem vznikne za velmi jednoduchých podmínek nějaká nová soukromá vysoká škola. To je určitě jeden motivů, jeden z imperativů pro jakoukoliv příští politickou reprezentaci, jak se vlastně vyrovnat s faktem, že v zákoně o vysokých školách se velmi málo pomýšlí na regulaci chodu soukromých vysokých škol, což srovnáme-li se situací s legislativou na západ od nás v Německu, tak tady je fungování soukromých vysokých škol poměrně více zákonně regulováno tak, aby tyto instituce alespoň standardní vysokou školu připomínaly.

Budu se blížit k závěru. Doufám, že i v tomto malém počtu dojde alespoň na nějakou diskusi. Naše petice byla, jak už bylo mnohokrát řečeno, směřována stávající vládě a chtěla zasáhnout do projednávání rozpočtu ještě na příští rok. Tady se mluví často o tom, že vysoké školy si oproti minulému roku nepohoršily. Je třeba zdůraznit z jakého důvodu. Tím důvodem je memorandum z května loňského roku o limitaci počtu studentů na vysokých školách v následujících letech. Tato úmluva mezi ministerstvem a vysokými školami vůbec poprvé počítá s nějakým typem regulace přijatých uchazečů na vysoké školy. Mě osobně velmi mrzí, že kolem toho, zda skutečně potřebujeme limitovat počet studentů v České republice, vlastně nebyla rozproutěna žádná veřejná diskuse, podíváme-li se na to, že poměr vysokoškoláků vzhledem k populaci, ale i v rámci inkriminované věkové kohorty nejčastějších studentů, je pořád výrazně nižší, než je běžné v zemích na západ od České republiky, s kterými

v minulosti a myslím i v současnosti máme pořád tendenci se srovnávat. Je možná škoda, že k tomu došlo bez nějaké další diskuse. Jenom bych chtěl varovat před tím, aby to chronické podfinancování vysokého školství nebylo v budoucnu řešeno tím způsobem, že vlastně budeme jenom ukrajovat z počtu přijatých studentů, a tím budeme samozřejmě omezovat dostupnost vysokoškolského vzdělání v České republice.

V těchto krizových otázkách nebo momentech, o kterých se bohužel jenom velmi málo mluví, by se dalo pokračovat. Uzavřel bych svůj vstupní příspěvek znovu podtržením toho, že podle názoru petentů, než se začneme bavit o jakýchkoliv změnách vysokého regionálního školství, potřebujeme nejprve diskusi, rozpravu o tom, kolik peněz školství bude mít a nevyřešíme to elementy typu kontraktového financování, které proponuje právě projednávaná novela vysokých škol, protože sice můžeme vysokým školám jako institucím garantovat stejné financování na tři roky, ale pokud nebude z čeho toto financování garantovat, tak dost dobře nebude ta tříletá jistota v uvozovkách k ničemu. Takže zatím děkuji za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji panu Matoškovi. Tím jsou vyčerpány příspěvky zástupců petentů. Teď dostane slovo pan náměstek Fryč jako ten, který by měl odpovědět na většinu otázek, které byly položeny.

Pan Jindřich Fryč: Vážený pane předsedající, vážené dámy, vážení pánové, dovoluji mi, abych nyní z pozice Ministerstva školství vystoupil k tomu, co zde zaznělo a čemu se ostatně také věnuje petice, která je předmětem dnešního jednání.

Jsme si samozřejmě vědomi spousty problémů, které české školství trápí. Chtěl bych vás na začátek, dříve než se dostanu do podrobností, ujistit a jednoznačně vyjádřit, že se těmito problémy zabýváme a mnohokrát jsme o nich na různých fórech a při různých příležitostech hovořili. Také bych chtěl říct, že projednávaná petice, a to všichni víme, ostatně mí předřečníci na to už poukázali, pochází ze září loňského roku. Od té doby Ministerstvo školství, za těch uplynulých několik měsíců, připravilo několik konkrétních opatření, které mají situaci v českém školství dále vylepšit a zlepšovat i v duchu některých doporučení, která zde zazněla.

Na začátek bych začal tím, čím začali oba mí předřečníci, a tj. otázkou finančního zabezpečení vzdělávání jako takového. My jsme toho názoru, že pro letošní rok máme pro zabezpečení vzdělávání v České republice vcelku dobrou pozici. Samozřejmě, stejně jako pravděpodobně všichni v tomto sále, si dovedu představit, že situace by z hlediska finančního zabezpečení mohla být daleko lepší, ale vycházíme z toho, jaké možnosti Česká republika má,

myslím tím finanční možnosti. A ve vztahu k tomu, jaké možnosti má, považujeme rozpočet kapitoly školství za vcelku přijatelný. Rozpočet na letošní rok činí 122,6 mld. korun a oproti srovnatelné základně minulého roku, to znamená po vázání prostředků, byly výdaje navýšeny o celkem 2,3 mld. korun. Pokud jde o oblast regionálního školství, v roce 2013 jsme naplnili priority, které jsme definovali, a tj. navýšení objemu prostředků na takzvané přímé ONIV, to znamená učební pomůcky, učebnice, učební texty a školní potřeby, a to v objemu 0,9 mld. korun. V porovnání s rokem 2012 tato částka představuje zhruba 124,4 % a zároveň jsme přibližně o 1 % zvýšili také výdaje na platy pedagogů, což představuje zhruba 600 mil. korun. Co se týče rozpočtu vysokých škol, pro rok 2013 je na úrovni 21,8 mld. korun, a meziročně tak dochází poprvé po čtyřech letech k rozpočtovému nárůstu o 5 %, a to ať již ve srovnání provedeném s rozpočtem roku 2012 před vázáním nebo po vázání. Navíc, a to se domnívám, že je důležité z hlediska budoucího vývoje příštích let, jsme zafixovali podíl rozpočtů na vysoké školy s rozpočtem regionálního školství. Objem prostředků pro vysoké školy by měl být zafixován na 18 %. Taky zde zaznělo zneklidnění z možného vývoje let 2014 a 2015. Samozřejmě známe konkrétní čísla, která byla přijata vládou České republiky ve střednědobém výhledu, ale obdobně, jak už zaznělo na mnoha jiných jednáních, jsme toho názoru, že teď v tuto chvíli nemá smysl tato čísla komentovat. Pouze bych řekl, že už samozřejmě od začátku roku vedeme jednání s Ministerstvem financí, která se týkají přípravy rozpočtu na rok 2014 jako takového.

Mám-li se vrátit zpět k tomu, co se týká podstaty petice, tak bych rád zmínil některé konkrétní kroky, které zmiňujeme a které se vztahují zejména na zvyšování kvality vzdělávání, protože vedle zabezpečení finančních prostředků nám to leží samozřejmě maximálně na srdci. Začal bych asi oblastí regionálního školství. Chtěl bych zmínit velmi stručně, nicméně přesto některé kroky, které jsme udělali či hodláme udělat. Snažíme se více zacílit na zajištění stejné kvality vzdělávání pro všechny děti v naší zemi, a to tak, že se snažíme připravit, připravujeme a připravili jsme návrh změn financování mateřských, základních a středních škol, který by měl vést a povede k odstranění nerovných podmínek dětí v jednotlivých krajích. Jsme si samozřejmě také vědomi důsledků malého zájmu dětí o matematiku a technické a přírodovědné obory vzdělávání, a proto jsme připravili konkrétní návrhy na podporu výuky těchto předmětů a na podporu odborného středoškolského vzdělávání, které mimo jiné, některé z nich, byly přijaty již vládou České republiky na začátku tohoto roku. Vyhlásili jsme v souladu s tím, co jsme garantovali, také podporu odborného vzdělávání a podporu technických a přírodovědných oborů na středních školách rovněž s dopady na základní školy ve vztahu ke krajům. Vyčlenili jsme na to prostředky

z operačního programu Vzdělávání pro konkurenceschopnost ve výši 1,8 mld. korun. Chceme také dále podporovat školy v realizaci kurikulární reformy, která byla nastartována přijetím školského zákona v roce 2004 a která v zásadě prošla prvním cyklem v rámci vzdělávání jako takového. Chceme proto v návaznosti na některé evropské projekty připravit modelové školní vzdělávací programy, které školám umožní lépe realizovat naplnění kurikulární reformy jako takové a umožní jako příklady dobré praxe inspirovat se školami, kde tyto programy jsou úspěšně realizovány.

Také samozřejmě říkáme, a to je opakovaná věc, že kvalita vzdělávání se odvíjí od kvality učitelů jako takových, a jsme si vědomi, že pro učitele je potřeba zajistit lepší a kvalitnější podporu a přípravu. Proto připravujeme kariérní systém, který nabídne učitelům několik cest profesního růstu, jehož cílem je také zvýšení prestiže učitelského povolání ve společnosti a umožnění toho, aby učitelé mohli svoji odbornou kariéru lépe plánovat poté, co absolvují vysokoškolské vzdělání a začnou učit. Máme zato, že nový kariérní systém učitelům nabídne lepší perspektivu jejich vzdělávání. Zabýváme se samozřejmě také otázkou administrativní zátěže škol, a proto jsme už připravili novelizaci jedné z vyhlášek, která by měla zásadním způsobem omezit administrativní zátěž škol v nejbližší možné době.

Dovolte mi zastavit se také v oblasti terciárního vzdělávání, kterou vnímám za neméně důležitou vedle oblasti regionálního školství, o kterém jsem hovořil doteď. Problémem českých vysokých škol, jak jej vnímáme, je to, že všichni dělají všechno a dlouhodobě tento trend považujeme za neudržitelný. Většina z 28 veřejných nebo státních vysokých škol nemůže mít všechny tři - bakalářské, magisterské a doktorské studijní programy a ještě produkovat kvalitní vědecké výsledky. Ze zahraničí samozřejmě víme, že takovýto systém dlouhodobě nemůže fungovat a v budoucnu nemůže a ani nebude produkovat kvalitní absolventy, ani kvalitní vědecké výsledky a navíc bude pro společnost nesmírně drahý. Nechceme ale na druhou stranu s tímto velmi stručným hodnocením vysokým školám nic přikazovat, chceme jim spíše nabídnout možnost profilovat svoje studijní programy do tří typů, a to na praxi orientované profesní studijní programy, na akademické programy – těch předpokládáme, že by byla většina, a popřípadě výzkumně orientované studijní programy. Znovu podtrhuji, že naším cílem není nic přikazovat, ale vysoké školy spíše vést a dávat jim možnost profilace v duchu toho, co bude definovat vysokoškolský zákon, a to, o čem teď hovořím.

S tím samozřejmě ruku v ruce souvisí také otázka akreditačního systému, který je centralizovaný, složitý, byrokraticky náročný a podle našeho názoru nedokáže dostatečně chránit kvalitu vzdělávání a vede k velkému počtu vysokých škol. Už jich máme v současné

době 74 a asi se většinou shodneme, že to je na Českou republiku počet poměrně velmi vysoký. Chceme proto vytvořit takové podmínky, aby pro vysoké školy bylo finančně, ale i jinak výhodné spolupracovat, integrovat se a vytvářet společná vědecká konsorcia nebo sdílet podpůrné kapacity, jako jsou například koleje a menzy. Rádi bychom, aby tento postup případně inspiroval k dobrovolné integraci i soukromé vysoké školy, kterých je v České republice poměrně hodně. Chceme také, a v tomto směru podnikáme konkrétní kroky, otevřít české vysoké školy pedagogům ze zahraničí a zlepšovat podmínky pro větší zastoupení zahraničních studentů a zejména také vyučujících na našich vysokých školách. České vysoké školství se za posledních více než 15 let významným způsobem internacionalizovalo, otevřelo, můžeme říci, že více než 13,5 % zahraničních studentů na českých vysokých školách je poměrně vysoké číslo. Ruku v ruce by s tím měla jít i větší otevřenost a větší zastoupení zahraničních vyučujících na našich vysokých školách, což by samo o sobě přispělo nejen k vyšší internacionalizaci vysokých škol, ale také, co si od toho slibujeme zejména, ke zvýšení kvality vysokoškolského vzdělávání jako takového. Abychom zajistili stabilitu a stabilní systém financování vysokoškolského vzdělávání, plánujeme zavést, což je ostatně běžné v zahraničí, možnost takzvaného kontraktového financování, tedy domluvit se se školou na dosažení určitých cílů a při zachování určitých kvalitativních parametrů poskytnout škole na oplátku finance, které jsme do financování vysokých škol nedávno zavedli a které máme zato, že se začínají velmi pozitivně odrážet v kvalitě vysokoškolského vzdělávání a v této oblasti jako takové, na tři roky dopředu. Vytvoření tohoto stabilnějšího tříletého finančního prostředí může vést k tomu, že vysoké školy budou moci efektivněji a účinněji plánovat své budoucí kroky jako takové.

Z toho, co jsem se zde snažil ve stručnosti představit, je podle mého názoru vcelku evidentní, aspoň mně se to tak zdá, že Ministerstvo školství se vydalo cestou ke zvýšení kvality vzdělávání a snažíme se, abych citoval název projednávané petice, o vytvoření podmínek pro kvalitní vzdělávání. Každý náš krok, který chystáme a chceme zavést, samozřejmě diskutujeme a probíráme se všemi dotčenými stranami. Změny ve financování regionálního školství projednáváme se zástupci krajů, Svazu měst a obcí, Sdružení místních samospráv. Na přípravě a nové koncepci státních maturit se podílí pracovní skupina složená z reprezentantů středních škol a krajů obou komor Parlamentu. Stejně širokou veřejnou debatou prochází i jiný dokument, ke kterému jsem se ještě nedostal a který by měl rovněž přispět ke zvýšení kvality vzdělávání v České republice, a to je připravovaná koncepce české vzdělávací politiky, takzvaná strategie do roku 2020, která se pokusí, a má tuto ambici, pohlížet na vzdělávací soustavu jako celek, to znamená od předškolního vzdělávání až po

vysoké školství včetně oblastí dalšího vzdělávání či celoživotního vzdělávání. Uvědomujeme si, že znalosti dětí a motivace učitelů, ani atmosféra ve školství se nezlepší hned, a proto jsme k dlouhodobějšímu směřování vývoje vzdělávání u nás kromě těchto okamžitých kroků otevřeli právě veřejnou diskusi. V tomto směru se domnívám, že diskuse probíhá velmi otevřeně, včetně takzvané on-line diskuse a přípravy kulatých stolů. Velmi úzce spolupracujeme také s obecně prospěšnou společností EDUin, která v tuto chvíli v tomto pololetí realizuje celostátní projekt Česko mluví o vzdělávání. Obdobným způsobem podle mého názoru postupujeme i v oblasti zamýšlených změn v oblasti vysokoškolského vzdělávání. Rád bych proto okomentoval bod E v usnesení, které bylo přijato Senátem. V případě vysokých škol máme k dispozici vysokoškolský zákon, který jasně stanoví, kdo je reprezentací vysokých škol a s kým z 19 000 akademických pracovníků a 400 000 studentů Ministerstvo školství jedná a má jednat a kdo má zákonný mandát vysoké školy zastupovat. Ve stávajícím projednávání připravované novely vysokoškolského zákona jde ministerstvo ještě nad rámec zákona, který v § 92 ukládá ministrovi projednat s oběma reprezentacemi vysokých škol opatření, která se vysokých škol významně týkají.

První katalog témat jsme zaslali už v polovině října. Následně jsme se v říjnu a v listopadu setkali s mnoha rektory, s předsedou České konference rektorů, s prorektory, s asociacemi děkanů, Komorou rektorů veřejných vysokých škol, s neuniverzitními vysokými školami a tak dále. Zúčastnili jsme se legislativní komise i sněmu Rady vysokých škol i aktivu vysokoškolských odborových svazů. Po diskusi se zástupci vysokých škol jsme na konec listopadu připravili rozšířený materiál a opět jsme ho rozeslali. Paralelně jsme pokračovali v setkávání s Komorou rektorů soukromých vysokých škol a tak dále. Ministr školství se těchto jednání opakovaně účastnil, stejně jako náměstek Tomáš Hruša. Vystoupili jsme také na plénu České konference rektorů. Dále jsme v prosinci zahájili samostatné projednávání vysokoškolské novely na půdě ministerstva formou půldenních setkání, kterých se účastnili zástupci reprezentací a přizvaní hosté. Do konce ledna se jich konalo celkem osm. Mezitím jsme se setkávali s dalšími významnými zástupci akademické sféry a tak dále. Je to velmi dlouhý výčet, byl by to velmi dlouhý seznam velmi konkrétních kroků a jednání, které jsme o novele zákona vedli. Uskutečnilo se více než 60 různých schůzek mezi zástupci akademické sféry a dalšími aktéry a vedením ministerstva a plánujeme pokračování.

Za vyvrcholení těchto jednání, kterými jsem chtěl demonstrovat a představit otevřenost Ministerstva školství při projednávání změn v oblasti vysokého školství, považuji jednání konference v Lichtenštejnském paláci dne 12. února. Poté se sešla vrcholná grémia obou reprezentací a vydala usnesení, ze kterých budu citovat, když dovolíte. Citace z usnesení

119. pléna České konference rektorů: „Česká konference rektorů hodnotí přípravu novely zákona o vysokých školách pozitivně a vyslovuje přesvědčení, že v souladu s vyjádřením ministra školství, mládeže a tělovýchovy bude paragrafované znění zadávat připomínky České konference rektorů směřující k dalšímu rozvoji vysokých škol v oblasti autonomie, samosprávy, kvality a financování vysokých škol.“ Dovolte ještě jednu citaci z informace o zasedání sněmu Rady vysokých škol z 21. února 2013, hlavní přijaté usnesení: „Sněm Rady vysokých škol oceňuje jednání zástupců Rady vysokých škol v expertně pracovním týmu k novele zákona o vysokých školách, jakož i přístup MŠMT ke zpracování připomínek snášených členy expertního pracovního týmu.“ V těchto dnech reprezentace připomínají první verzi paragrafovaného znění novely a my jsme začali reformu představovat členům horní i dolní komory napříč spektrem.

Krom tohoto bych ještě rád zmínil tři věci, které považuji za velmi úzce související s tématem možných změn v oblasti vysokoškolského vzdělávání. Ministr školství pro potřeby financování studia velmi pozitivně vnímá možnost využití stavebního spoření, a proto vítáme novelu zákona, která je v současné době projednávána formou poslancecké iniciativy, nebo se o ní hovoří. Domníváme se, že je velmi vhodným nástrojem na to, o čem zde bylo dnes také hovořeno, což vnímáme jako velmi nepříjemnou věc, a to jsou reálné náklady za vysokoškolské studium, které samozřejmě mohou pro některé studenty ze sociálně slabšího nebo znevýhodněného prostředí být, a toho jsme si samozřejmě vědomi.

Také bych rád v reakci na to, co zde zaznělo, upozornil, že Ministerstvo školství počítá, že bude na vysokých školách provedena revize poplatků. S čím ale rozhodně nepočítáme, a opakovaně jsme to vysvětlili a vyjadřovali, že nebude v současné době možné ani školné, ani zápisné s ohledem na politickou prosaditelnost těchto záměrů jako takových. Mám-li hovořit o změně vysokoškolského zákona, tak bych podtrhl, že jsme vždy říkali, že je to novela, která je zaměřená na zvyšování kvality vysokoškolského vzdělávání jako celku. To je náš primární cíl, tímto směrem se chceme ubírat, na změnu akreditací. Nehodláme a nebudeme v této novele měnit délku studia na vysokých školách jako takových. Tím odpovídám na to, co zde také před chvílí zaznělo. Mám tím na mysli délku studia na vysokých školách, kterou hradíme. To znamená, že by zůstala v rozsahu, jaký teď známe.

Dámy a pánové, velmi stručně na závěr. Z toho, co jsem řekl, si myslím, že je patrné, že si nemyslíme, že cesta ke zkvalitnění všech stupňů našeho školství vede přes obecnou široce pojatou koordinační skupinu, kterou navrhl a schválil Senát, který se vyjádřil k této petici jako takové. Máme zato, že by se v zásadě jednalo o zdvojování věcí, které Ministerstvo školství dělá a kterým se od léta loňského roku věnuje velmi intenzívně, kdy se

spíše snaží cíleně se zaměřit na určité oblasti, které zde byly zmíněny a jejichž podstatou se petice zabývá a jichž se zcela konkrétně dotýká. Snažíme se jednat s konkrétními partnery o konkrétních tématech, ať už jde o regionální školství, o jeho financování, změny ve financování a zavedení kariérního systému nebo o oblast změn v oblasti vysokoškolského vzdělávání jako takového. Máme zato, že tímto postupem se lze dobratí výsledků efektivněji, než mítí velmi široce pojatou skupinu, která se bude zabývat oblastí vzdělávání a změn, jak předjímá a jak navrhl usnesení Senát jako takový.

Snažil jsem se ve svém vystoupení pokud možno co nejkonkrétněji zmínit kroky Ministerstva školství, které v oblasti ke zvýšení kvality vzdělávání v minulých měsících podniklo, a pevně doufám a věřím tomu, že jsem tímto vyjádřil dostatek informací potřebných pro dnešní jednání. Všem vám děkuji za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji panu náměstkovi Fryčovi. Slovo má pan Seidl, zástupce Ministerstva práce a sociálních věcí.

Pan Roman Seidl: Děkuji za slovo. Dobrý den, dámy a pánové, i za mě.

Já budu poměrně stručný, neboť petice, o níž se zde dnes hovoří, se dotýká financování odborného školství, vysokého školství, tedy problematiky, která je plně v kompetenci Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy, případně Ministerstva financí. Čili relevantní stanovisko Ministerstva školství jako kompetentního orgánu státní správy zde právě zaznělo. Ministerstvo práce a sociálních věcí bohužel nemá žádné možnosti, žádné nástroje, jakým způsobem navýšit rozpočty škol. Tady skutečně kompetentní nejsme. Kde kompetentní jsme, je oblast dalšího profesního vzdělávání, takže já bych se tady možná pokusil vaši pozornost upřít i tímto směrem, neboť oblast dalšího profesního vzdělávání je možnost, jakým způsobem přivést ke školám určité další finanční prostředky. Čili pokud školy, ať už odborné, či vysoké budou schopny reagovat na potřeby trhu práce, budou dostatečně spolupracovat s úřady práce, se službami zaměstnanosti, je možné využít kapacit těchto škol právě pro další profesní vzdělávání. Lze tedy v těchto školských zařízeních provádět různé rekvalifikační kurzy a my toto budeme určitě jako ministerstvo podporovat.

Závěrem můžu zmínit, že v rámci aktivní politiky zaměstnanosti přes úřady práce v loňském roce protéklo zhruba 2,5 mld. korun, čili bavíme se o poměrně vysokých částkách, takže bych určitě tuto možnost potom rád nabídl ke zvážení školám. Tolik tedy v tuto chvíli za resort. Děkuji za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji panu řediteli Seidlovi. Než otevřu rozpravu, to znamená můžete se kdokoliv přihlásit, znovu bych požádal o řečení jména dotyčného, abychom mohli do stenozáznamu uvést vaše jméno, protože stenozáznam potom bude veřejně přístupný na webových stránkách Poslanecké sněmovny, abyste tam jednoduše našli, co jste tady vlastně při veřejném slyšení vyslovili. Prozatím mám pořadí přihlášených pan Kostka, paní poslankyně Semelová. Máte slovo.

Pan Michal Kostka: Chtěl bych poděkovat jednak za slovo, jednak bych chtěl poděkovat za pozvání na veřejné slyšení k této petici. My jsme zde do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky předkládali minulý rok jinou petici. Týkala se školného, ale školným jsme samozřejmě mysleli jakoukoliv formu spoluúčasti studentů na financování škol, tedy i zápisné, byť jsme ten termín nepoužili.

Já tedy musím velmi kvitovat slova, která tady řekl zástupce Ministerstva školství, že pro zavedení školného a zápisného už není prostor. Myslím si, že je to velice dobrá zpráva pro velkou spoustu studentů. Pokud bych to měl komentovat, školné by určitě nebyla dobrá cesta a myslím si, že to vědí i někteří pravicoví politici. Já jsem ze Zlínského kraje. Tam byl radním pro školství dlouhou dobu zástupce z ODS pan Slovák a ten udělal na středních školách pravý opak. Zavedl tzv. program Podpora řemesel, kde naopak ve vybraných oborech se studentům, pokud měli dobrou docházku a na studium se připravovali, tak se jim to platilo. Takže udělal pravý opak.

Pokud bych se měl vyjádřit k petici, kterou tu předkládali pánové Matoška a Dobšík, myslím si, že s velkou částí této petice se mohu i já jako zástupce jiné organizace - SOS student - plně ztotožnit. Myslím si, že školy jsou skutečně podfinancované. Posledně, když tu byl za Ministerstvo školství pan náměstek Hruša, jsem to komentoval, že je mi ho tu trošku líto, že přece jen oni na Ministerstvu školství musejí hospodařit s tím, co do rozpočtu dostanou. Možná by nebylo od věci, kdyby příště na petice, které se budou týkat i financování školství, byl zván někdo z Ministerstva financí, kdo by řekl, proč školství je tak malá priorita v rozpočtu.

Samozřejmě mohu se plně ztotožnit i s tím, kde se píše o omezení akademických svobod a zamezení školného. Myslím si, že akademický prostor by měl být svobodný. Jediná věc, kterou bych k té petici, kde úplně nemůžu vyslovit souhlas – píše se tu, že technické obory jsou deformovány privátními projekty aplikovaného výzkumu. Já si myslím, že spolupráce vysokých škol a firem je velmi potřeba. I já jsem se něčeho takového před tím než jsem nedávno dostudoval, ještě relativně účastnil, kdy jsem dělal bakalářskou práci ve

spolupráci se soukromou firmou. Myslím si, že to bylo lepší využití než kdyby potom moje bakalářská práce ležela někde v šuplíku, že jsem se mohl takto zapojit do něčeho, co skutečně bylo praktické.

Určitě bych souhlasil se slovy, která tu řekl zástupce Ministerstva práce, že školy by měly spolupracovat s úřady práce. Myslím si, že školy by se především měly soustředit na to, aby vychovávaly lidi, kteří budou mít uplatnění v pozdějším životě, že nebudou stát někde na pracácích. To by bylo rozhodně špatně. A samozřejmě školy mají i jiné úkoly.

Pokud se tady máme bavit o podmínkách pro kvalitní vzdělávání, tak bych zmínil dvě věci, které mě v poslední době trochu znepokojují. Jednak se začalo hovořit o tzv. dětských skupinách, které by měly sloužit k hlídání dětí v předškolním věku. Měly by tam být velmi nízké nároky jednak jak na personál, který děti bude hlídat, tak na hygienické, řekl bych, co vím, ve srovnání s mateřskými školami by ty nároky měly být velmi malé. To si myslím, že není dobrá cesta, aby v podstatě mateřské školy byly na jedné straně jako instituce, které budou mít spoustu podmínek a nařízení, která budou muset naplnit. A potom tady budou nějaké možnosti pro podnikatelské aktivity, které to budou moci dělat v podstatě jakkoliv.

Druhá věc, která mě znepokojila: Proběhlo v médiích, že existují nějaké snahy o zrušení nebo omezení žákovského jízdného. To si myslím, že je taky velmi špatně, zejména sociálně slabí toto velmi pocítí a povede to k dalšímu růstu nákladů žáků, studentů a jejich rodičů na studium.

To je tak všechno podstatné, co bych tady chtěl sdělit. Ještě jednou bych chtěl kvitovat slova, že nebude možné zavést školné ani zápisné, a poděkovat za to, že jsem se mohl tady účastnit. Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji, slovo má paní Semelová.

Poslankyně Marta Semelová: Děkuji, dobré odpoledne. Chtěla bych v první řadě ocenit odbory i iniciativy, které uspořádaly turné za kvalitu vzdělávání, protože si myslím, že to je skutečně záležitost nás všech, jak vzdělání budou lidé v České republice. A toto turné dokázalo zmedializovat právě tuto problematiku. Škoda že nás je tady tentokrát tak málo.

Myslím si, že to, o čem tady informoval náměstek Ministerstva školství pan Fryč, je spousta věcí, které plánuje Ministerstvo školství, ať už je to těch Dvakrát pět kroků, koncepční materiály, strategie atd. Mnohé věci z toho jsou podle mého názoru správné. Mnohé z nich by se daly diskutovat, Nicméně, jedno to má společné. Bude to vyžadovat finance. A tady si myslím, že skutečně to není otázka pouze Ministerstva školství, ale je to

otázka i Ministerstva práce a sociálních věcí, Ministerstva financí, prostě celé vlády Petra Nečase. A tady mám velké obavy, jak to bude v následujících letech, zvláště když už tady byl zmiňován střednědobý výhled, který Ministerstvo financí zveřejnilo a který předpokládá výrazné snížení financí.

Chtěla bych upozornit v té souvislosti, že Česká republika dává co se týká procenta hrubého domácího produktu velmi málo proti jiným vyspělým zemím. A konkrétně, jak bylo dnes i diskutováno na půdě Senátu v souvislosti se vzděláváním, tak co se týká prvního stupně základní školy, dává ze zemí OECD Česká republika úplně nejméně, je na poslední místě. A tady si myslím, že je základ vzdělávání.

Chtěla bych v té souvislosti zmínit to, že nedostatek financování se týká všech stupňů ve školství. Není to pouze vysoké školství, ale jde to už od mateřských škol. Tady pan Kostka velice správně zmínil například dětské skupiny. Chtěla bych říct, že bychom si měli uvědomit, že stát tady vlastně rezignuje v mnoha případech, a toto je jeden z těch příkladů, na funkci, kterou by měl zastávat, v tomto případě na předškolní vzdělávání. A namísto toho tady máme vlastně hlídání dětí. A to si myslím, že je výrazný krok zpět.

V minulém roce tuším to bylo přes 39 tis. žádostí do mateřských škol, které musely být odmítnuty z toho důvodu, že nejsou kapacity. A vláda, když byla žádána o to, aby navýšila finance právě na výstavbu nových mateřských škol, předškolních zařízení, tak to zdůvodnila, že to nelze, právě úsporami, škrty, že prostě peníze na to nejsou. A místo toho tady budeme mít hlídací skupiny nebo dětské skupiny.

Chtěla bych upozornit ještě na jednu věc: Maminky, které chtějí dostat dítě do mateřské školy a nemohou, protože nejsou místa, tak dokonce využívají i míst dětských koutků v různých obchodních centrech, kam děti dávají a kde nejsou absolutně žádné podmínky pro předškolní vzdělávání. Kde vlastně nemůžou chodit na vycházky, nemají hygienické podmínky atd., atd. A zároveň bych chtěla zmínit v té souvislosti ještě jednu věc, a to, že na mnoha místech v mateřských školách se podle poslední zprávy České školní inspekce zvyšuje počet dětí, které jsou hlídány provozními zaměstnanci. Takže to je velká skupina problémů předškolního vzdělávání. Samozřejmě financování se týká i základního školství, které je z Ústavy bezplatné, a kde všichni víme, jak to v praxi funguje.

Rodiče stále víc a víc platí za věci, které by měla škola poskytovat, ale škola na to prostě peníze nemá. Ať už jsou to pracovní sešity, různé kurzy, které spadají pod ONIVku, ať jsou to lyžáky, školy v přírodě a stále víc a víc rodičů, jak jsme se i dověděli z médií, tak nedává své děti vůbec na obědy, protože prostě na to nemá peníze. Takže se přenáší tyto náklady na rodiče.

Kromě toho se školy snaží šetřit tím, že namísto toho, aby vařily kvalitní obědy, tak najímají různé soukromé firmy, dovážejí si jenom obědy atd., atd.. Opět ty peníze tady chybí.

Co se týká středního školství, tak tady zase v rámci škrtů, v rámci úspor jsou slučovány obory a školy, které spolu zásadně ani nesouvisí. Jenom proto, aby se prostě ušetřilo. A navyšuje se, nakonec je to i v základním školství, potom počet žáků, protože se slučují i třídy. Omezuje se dělené vyučování pro jazyky atd., pro předměty, kde je potřeba, aby byl menší počet žáků či studentů. Na středním školství je také ten problém, že studenti si musejí kupovat učebnice a právě z toho důvodu, že mnohé rodiny na to nemají, tak se nezřídka stává, že studenti procházejí čtyřletým středoškolským studiem aniž by viděli jedinou učebnici. Prostě si je nekupují a pouze si určité stránky ofotí nebo si dělají zápisky a z toho se učí.

O vysokém školství zde bylo řečeno už dost. Nechci zmiňovat, s jednou jedinou poznámkou: Já jsem také ráda, že se ustoupilo od zpoplatnění vysokoškolského studia, nicméně mám do jisté míry pochyby o pravých motivech. Nejsem si jista, jestli to není zrovna z toho důvodu, že příští rok nás čekají volby na všech možných úrovních a že zápisné, školné nebo odložené školné je velmi nepopulární téma mezi veřejností.

Zmínit bych chtěla i speciální školství. I zde vidím velké problémy v nedostatku financování. Nakonec té reformě, o které se mluví, jsem ráda, že od mnohého z toho se upustilo od některých předpokládaných kroků, ale zůstává tam rušení přípravných ročníků či mateřských škol při základních školách praktických, což bude mít určitě negativní dopad také.

Pokud jsou tady zmiňovány platy, tak bych chtěla připomenout ještě velmi vážnou situaci ohledně platů nepedagogických pracovníků. Tady je situace opravdu velice vážná a ti pracovníci se dostávají i pod minimum, které by měli mít.

Poslední poznámka: Byla bych velice ráda, kdyby, jak jsem řekla, nejenom Ministerstvo školství a MPSV a Ministerstvo financí, ale celá vláda, aby si skutečně uvědomily, že jediné bohatství, které tady u nás máme - nemáme moře, velké fabriky už také ne, většinou, takže jediné bohatství je vzdělání. A že investice do vzdělání je skutečně investicí do budoucnosti a že bychom měli - pokud připravujeme nějakou strategii - tak skutečně ji mít i finančně podloženou tak, aby to nezkrachovalo na tom, že peníze nebudou. Doplnila bych pana Matošku snad v tom, že počet ministrů zase od listopadu 1989 byl na Ministerstvu školství 15 těchto ministrů. A já bych přála nejenom Ministerstvu školství, ale především školám, učitelům, žákům, aby konečně došlo k určité stabilizaci, ale stabilizaci v tom dobrém slova smyslu. Včetně toho, aby bylo dostatečně financováno. Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji paní poslankyni Semelové. Další pořadí přihlášených: pan Matoška. Laudát, Bernášek. Poprosil bych ho stručněji, protože máme vymezený čas. Takže pan Matoška má slovo.

Pan Lukáš Matoška: Dámy a pánové, dovoluji mi ještě, abych ve stručnosti zareagoval, a to především na to, co zaznělo ze strany pana náměstka Fryče. Nejdříve k financování. Nesouhlasím s tím, jak řekl jeden z předřečníků, že je nutné, aby zde seděl náměstek Ministerstva financí, byť by tak bylo jistě lépe. Ono totiž Ministerstvo školství jako každé jiné se zodpovídá nebo přinejmenším spoluzodpovídá za objem prostředků vyčleněných na vzdělávání. Protože vláda o těchto záležitostech rozhoduje jako celek. Takže věřit náměstkům Ministerstva školství, že nemají radost z podfinancovanosti vlastních resortů sice můžeme, ale myslím si, že se to neopírá o realitu, která by nás měla zajímat především.

Co se týče novely, u toho bych se rád pozastavil několika stručnými poznámkami. Ona celá situace bohužel budí dojem, že je zde politické zadání prosadit jakoukoli změnu vysokoškolského zákona, protože deset let se o reformě vysokého školství jenom diskutuje a zatím žádná změna přijata nebyla. Takže samozřejmě je i velmi dobrým bodem do portfolia pana ministra, aby to byl právě on, který novelu nebo změnu vysokoškolského zákona prosadí. Ptám se, zda tento spěch, který doprovází ta jednání, kdy se jednalo dvakrát týdně, je ku prospěchu věci, bavíme-li se o reformování, o proměňování institucí, které v případě Univerzity Karlovy fungují už stovky let a mají tedy vlastní způsoby správy a fungování. Jestli by náhodou nebylo lepší kdyby těmto otázkám přece jen byl vyčleněn větší časový objem a větší časová dotace.

Pan náměstek citoval vesměs souhlasné stanovisko konference rektorů. Říkám vesměs, protože tam také byl kritický osten. Dovolte mi, abych kontracitoval způsob, jakým se vyjádřila Studentská komora Rady vysokých škol, která, cituji: Upozorňuje na skutečnost, že ministerstvo dosud nezpracovalo většinu podnětů vyjádřených sněmem Rady vysokých škol ze dne 21. února. Těch podnětů je jenom pro vaši představu 365, čili není to několik málo podnětů, které by bylo možno zpracovat večer, a skutečně neexistuje reprezentativní shoda na právě probírané novele. Což je mimochodem také důvod, proč se ono jednání protahuje.

Za další – bylo tady leccos řečeno o plánované diverzifikaci. Já sám jsem o ní mluvil. Ta pochybnost, kterou jsem vyslovil, souvisí zhruba s tímto: Pokud přistoupíme k diverzifikaci vysokoškolských programů a podle tohoto hlediska potom i k rozrůznění vysokých škol, mohlo by to v budoucnosti být zneužíváno k dalšímu podfinancování

vysokého školství. A to z tohoto důvodu. Pokud totiž budeme mít vlastně tři typy studijních programů a škol, tak je zjevné, že profesní typ školy nebude asi tak kvalitně financovaný jako akademický nebo výzkumný typ. Čili toto, obáváme se, může posloužit jako nástroj k cílenému strategickému podfinancování školství, aniž bychom jakkoli byli podezřívaví. Prostě tohoto instrumentu, který novela chce do zákona o vysokých školách zavést, může jakékoli vláda bez ohledu na její barvu tímto způsobem zneužívat. To byla ta pochybnost, kterou jsem se zde pokusil vyjádřit.

Co se týče akreditační agentury, v těchto pěti minutách není čas tuto složitou otázku rozebírat. Jisté je, že změnu potřebujeme. Akreditační agentura je skutečně zaplavena neuvěřitelným množstvím otázek a její agenda je už zkrátka neúnosná. Na druhou stranu novelou proponovaná nová národní akreditační agentura podle stávající předsedkyně akreditační agentury profesorky Vladimíry Dvořákové má hned několik problémů. A především to souvisí s možnými rozpory proponované institucionální akreditace s evropským právem. Takže lze jen doufat, že při té novele tady k tomu bude přihlédnuto.

Už jen velmi krátce: Zmiňovaný pětiprocentní nárůst co se týče financování vysokých škol oproti minulému roku je více než relativní. Za prvé, jak jsem zmiňoval ve svém úvodním příspěvku, tento krok je opřen o snížení počtu přijatých uchazečů. Čili normativně vyjde samozřejmě na jednoho studenta více prostředků, a to především z toho důvodu, že jich bude nebo už bylo přijato méně. Za další, vidím zde dva důležité momenty, které svědčí o tom, že vysoké školy od roku 2013 koexistují v daleko dražším a pro ně tedy méně přijatelném prostředí. A to je samozřejmě inflace a to je samozřejmě zvýšená daň z přidané hodnoty, se kterou se samozřejmě vysoké školy také potýkají. A pokud tento relativní rozpočtový nárůst, který ani zdálky nenarovnává ten vysokoškolský rozpočet na předchozí roky, tohle vyrovnává, tak o tom si dovoluji na místě zapochybovat.

Zásadně bych se chtěl vyjádřit proti návrhu využívat stavebního spoření na financování nákladů spojených se studiem. Ať už se za studium bude platit, což chvála bohu, doufám, se od toho v tuto chvíli odstupuje, anebo ať už se za něj platit nebude. Toto spoření se jmenuje stavební. Pokud chceme zavádět studijní spoření, prosím. Ale tento typ spoření není, nebyl plánován a nebyl nikdy zamýšlen jako jakýsi splátkový kalendář pro studium na vysoké škole. Takže varoval bych tady před tímto pokrytectvím a varoval bych před tím, abychom se v následujících letech nedostali do situace, která bohužel je zjevná v některých zemích, kde se od školného ještě neupustilo. A to je samozřejmě zadlužování studentů, se kterým mimochodem původní reforma tady v České republice také počítala. Pokud chceme

mít zadlužené absolventy a jsou to potom částky v podstatě statisíce korun, myslím si, že to není úplně nejlepší cesta, jak přenášet veřejný dluh na individua.

V tomto duchu by se, dámy a pánové, samozřejmě dalo pokračovat. Možná bych ještě zareagoval na to, co tady zaznělo od jednoho z předřečníků. To se týká toho momentu v petici, kdy varujeme před určitým podřízováním vysokých škol průmyslovým firmám nebo korporacím. Tady tato obava nemá nic proti tomu, aby se zde rozvíjela nějaká spolupráce mezi vysokými školami a sektorem, který potom bude vysokoškolské absolventy zaměstnávat. My touto poznámkou pouze vyjadřujeme, abychom se nedostali do situace, kdy vysoké školy budou oproti korporacím, oproti průmyslovým firmám v podřízeném stavu. Což, jak se jistě shodneme, by situace nebyla žádoucí. Takže toto prosím odlišovat. A bohužel stávající novela má ještě přinejmenším jeden velký problém, a to je posilování role správních rad.

Jak si někteří z vás jistě pamatujete, tak předchozí věcné záměry, respektive první z nich, proponoval tzv. Radu vysokých škol, která by měla bdít nad fungováním akademických senátů potažmo akademické obce a dokonce se měla podílet na volbě rektora. Stávající novela upustila od neologismu jménem rada vysoké školy a mluví o posilování role stávajících správních rad, které v současnosti pro vaši ilustraci hrají roli v podstatě jenom když se jedná například o majetkových záležitostech školy, ale výrazněji nezasahují do autonomního samosprávného demokratického jednání a rozhodování vysokoškolské instituce.

Správní rada tak, jak o tom mluví katalogy k novele, nově by měla disponovat tzv. měkkým vetem. Původně v katalogích byl opět návrh, že by měla participovat na volbě rektora, což jak se zdá od tohoto naštěstí bylo upuštěno. Přesto se domníváme, že posilování vlastně role správní rady v současnosti není žádoucí a především není opodstatněno. Pokud tady toto je podepřeno úvahou, že vysoké školy v současnosti nejsou spravovány nebo samospravovány, abych byl přesný, kvalitně, tak prosím, aby to bylo doloženo. Nemám dojem, že by Univerzita Karlova, že by Masarykova univerzita a další instituce trpěly korupčními skandály, které jsou běžné na ministerských úřadech. Takže pokud Ministerstvo školství, které ještě za minulého ministra Josefa Dobeše nebylo schopno vyčerpat maximum prostředků z evropských fondů, které nám teď na financování školství chybí, pokud toto ministerstvo chce poučovat vysoké školy o tom, jak by měly fungovat, a přesvědčovat je o tom, že by se měly nechat více kontrolovat právě ministerstvem, tak je to, když dovolíte, přinejmenším paradoxní situace, která se těžko vysvětluje.

V podstatě celý systém, o kterém uvažuje novela, prostě a jednoduše vyvolává celou řadu obav. A to i vzhledem k tomu, že my můžeme této novele rozumět právě na základě

předchozích věcných záměrů, z nichž do značné míry vychází. Ona totiž situace, kdy správní rady, jak se na jednom místě katalogu hovoří, mají zpravovat ministerstvo o možných negativních tendencích, abych citoval přímo, na daných vysokých školách. Dáme-li si toto dohromady s kontraktivním financováním, kdy vysoké školy se zároveň budou ucházet o určitý objem prostředků na tři roky, tak tento typ kontroly je může přinejmenším diskvalifikovat a samozřejmě, že ministerstvo pravděpodobně bude přihlížet k nejrůznějším typům informací. Můžeme říci od konfidentní instituce typu správní rady v budoucnosti a podle toho se také zařizovat. Takže tady samozřejmě bych mohl pokračovat ve výpočtu dalších obav, ale z časových důvodů vám tímto děkuji za pozornost.

A v podstatě vyjádřil bych závěrem vzhledem k petici ještě jednu myšlenku. Samozřejmě můžeme mít radost z toho, že v tomto volebním období se nepřistoupilo k těm nejobávanějším a nejméně žádoucím změnám typu školného nebo zápisného. Jistě – máme rok před volbami a ještě žádná volební strana nevyhrála volby na heslo Zavedeme školné nebo Zavedli jsme školné. Tomu se dá velmi dobře rozumět. Ale myslím, že by to nemělo vyvolávat situaci, kdy bychom měli mít dojem, že jsme dokonale vyhráli a že školství je zbaveno toho nejhoršího. Znovu opakuji: Petice podotýká na vážné podfinancování školství v České republice, o kterém v podstatě vláda nechce slyšet. Zdůvodňuje se to nejrůznějšími způsoby. Slyšeli jsme tady od pana náměstka, že hlavním důvodem je obecný objektivní nedostatek veřejných prostředků. Mě by při té příležitosti zajímalo, proč ...

Poslanec Vladimír Koníček: Pane Matoško, já už vám odeberu slovo, protože už sám jste několikrát řekl, že končíte. Nedal jsem žádný limit pět minut, ale hovoříte už 13 minut a vypadá to, že svým vystupováním – protože v 16.30 už má začít další petice, takže budeme ukáznění i jako petenti. Měli jste prostor k vyjádření a ono to spíš vypadá na opakování argumentů. Mám ještě tři další přihlášené do diskuse a je potřeba jim dát taky slovo.

Pan poslanec Laudát má slovo.

Poslanec František Laudát: Děkuji za slovo. Myslím si, že předřečník znehodnotil vlastní petici způsobem naprosto neuvěřitelným. Já doufám, že život mu dá velice měkkou – budu se za to modlit – ťafku takovou, aby se srovnal, nebo na to v životě hrozně doplatí.

Další věc, kterou bych řekl – doufám, že pan petent ví, co je to redundance, protože tady opakoval stále ty věci dokola. Je to velká škoda, protože školství je veliké téma a myslím si, že v řadě věcí bychom mohli z toho vytahovat nějaké racionální jádro a vysvětlovat a nebo říkat, že nemá pravdu atd., atd. V některých věcech bych s tím kupodivu i souhlasil, nicméně

způsob přednesu petice je tak nešťastný a ten čas bohužel uplynul, takže myslím si, že tady už jsou další lidé, kteří si žádají a je to pro ně velice obtížné, aby se sem dostali, aby byli vyslyšeni, takže se vzdávám dalšího slova i diskuse, na kterou jsem se připravil.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Pan kolega Bernášek se vzdal slova. Slovo má pan náměstek Fryč.

Pan Jindřich Fryč: Velmi rychle a velmi stručně, protože si uvědomuji, že čas už poměrně pokročil. Předškolní vzdělávání, jakkoli jsem ho nezmínil, tak je opakovanou prioritou Ministerstva školství. Nebudu teď diskutovat o hlídacích skupinách, to je gesce jiného resortu a Ministerstvo školství ji vnímá jako vysloveně přechodovou do okamžiku, kdy se zvýší kapacity předškolního vzdělávání jako takového, mateřských škol, které máme ve školském zákoně. To je priorita Ministerstva školství, na kterou reagujeme v návrhu nového operačního programu, kde chceme podpořit obce při budování kapacit mateřských škol a zvýšit tak možnost dětí dostat se do mateřských škol. Pokud možno všechny, které o to projeví zájem. Již od tří let, tak jak ostatně v tuto chvíli školský zákon uvažuje. To je první věc.

Druhá věc – vy jste to, paní poslankyně řekla, ale ona už to není pravda. My nebudeme ve školském zákoně rušit možnost zřízení přípravných tříd při základních školách praktických. O tom jsme už informovali a to doopravdy v tom návrhu, tak jak jsme ho i představili, není. Čili tohle není a byl bych rád, aby to tady zaznělo. Nemyslím teď konfrontačně, spíš abyste to věděla, že to tak doopravdy je. A když se podíváte do návrhu, který jsem představil minulý týden na podvýboru pro regionální školství, tak je to z toho jednoznačně patrné.

A poslední věc, to se také zdá být jako drobnost, ale rád bych, aby to tady přece jenom zaznělo. My s vysokými školami jednáme půl roku. Oproti historii Karlovy univerzity je to samozřejmě naprosto zanedbatelná část, ale půl roku je docela dlouhá doba už tak a je to spíš důkaz toho, že se snažíme komunikovat s našimi partnery a že to není otázka 14 dnů, tří týdnů, kdy se něco velmi rychle upeče a udělá.

A poslední věc, aby to nevyznělo jinak než tak jak je realita a tak jak jsme to zamýšleli, my jsme jako Ministerstvo školství, a teď už hovořím za úřad jako takový, za vedení úřadu, jsme dlouhodobě a deklarovali jsme to, pro sociální zápisné. Ale musíme mít šanci ho prosadit. V současné době vnímáme, že prosadit možnost zavedení zápisného jakkoli by bylo velmi vyvážené a přijatelné, tak jak jsme se o to ostatně opakovaně v našich záměrech

snažili, tak je nemožné. Proto od tohoto záměru odstupujeme. Není to z těch důvodů, které tady ze strany některých předřečníků zazněly, že považují za to, aby to bylo dáno na správnou míru, tak jak má být. Vysoké školství je podfinancované a jsme toho názoru, že musí mít ještě jiné finanční prostředky, jiné zdroje a sociální zápisné máme za to, že by mohlo přispět, k takovému, řekl bych, i vybalancování toho spolupodílení se na vysokoškolském vzdělávání. Tak jak jsme o tom ostatně v minulosti opakovaně hovořili.

To je všecko, děkuji vám.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji panu náměstkovi za stručnost. Posledním přihlášeným je pan poslanec Filip.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji. Jen k některým poznámkám. Za prvé, sociální zápisné je otázka změny ústavního systému. Tak buď má vládní koalice tolik lidí, aby prosadila změnu Ústavy a potom si může prosazovat sociální zápisné, nebo nemá a pak o tom nemá vůbec hovořit. A o tom, jestli je něco sociální nebo nesociální, prosím, ať neuvažuje Ministerstvo školství, ale Ministerstvo sociálních věcí a sociálního zabezpečení.

Druhá záležitost je zcela jasná. Podívejme se na to, jaká je možnost expanze České republiky vůbec v Evropské unii, v sedmadvacítce, jako středně velké zemi Evropské unie. Pokud něco máme, tak jsou to lidské zdroje. A buď je podporujeme nebo nepodporujeme. To je otázka zásadní. A úvaha Ministerstva školství mi připadá víc než scestná. Třetí moment je ten, který já považuji za zásadní, a tady si myslím, že je potřeba jiné komunikace a v tomto ohledu musím žel souhlasit s kolegou Laudátem, že komunikace mezi petičním výborem proti zavedení školného a Ministerstvem školství je nešťastná. To je realita.

Řekněme si na rovinu, že argumenty, které jsou snášeny, nejsou argumenty, které by padly na úrodnou půdu. Takže petiční výbor by mohl být moderátorem jakýchsi procesů, které se odehrávají. A vůbec se nebráním tomu, aby takovým moderátorem byl. Protože samozřejmě názory občanské veřejnosti a názory exekutivy se v řadě případů liší, a to diametrálně. A asi petiční výbor je tím orgánem, který může toto moderovat. A byl bych rád, kdyby se té moderační role nevzdal.

A poslední poznámka, která si myslím, že je v této věci podstatná, je otázka toho, jakým způsobem se nám jeví něco podfinancované nebo nefinancovatelné. Víte, je tady otázka zcela zásadní. A to je, jaká je potřeba české ekonomiky ve vzdělání. Ten trapas, který se tady odehrává, se vlastně odehrává v pozici toho rozhodování, promiňte mi, na nejvyšší úrovni správního řízení, na Ministerstvu školství. To znamená, jaké obory jsou komu

aprobovány, ať už jde o veřejné střední školy, veřejné vysoké školy, soukromé střední školy, soukromé vysoké školy. A já zjišťuji, a promiňte mi, že to tady zopakuji, už to říkám několik měsíců neustále stejně, že pokud někdo potřebuje kvalifikovaného odborníka řekl bych v pracovní profesi, v dělnické profesi, tak například, a to mě velmi mrzí, je v profesi údržby nebo stavební činnosti, ať už jde o pokrývače nebo zedníky, aprobován jeden jediný subjekt vzdělávání ve středním školství například v Jihočeském kraji. A ten ani není dokonce veřejnoprávním subjektem. Zamysleme se tedy nad tím, jak funguje Ministerstvo školství a fungují jednotlivé krajské úřady. To znamená, jestli vůbec sledují potřebu české ekonomiky. Jestli jaksi abnormálně dáváme volnost oborům ve středním odborném školství, ať už jsou veřejné střední školy nebo soukromé střední školy, a vůbec nesledujeme potřebu české ekonomiky, tak pravděpodobně není vina na straně soukromých subjektů, ale na straně buď státní správy nebo přenesené státní správy.

Tak se tím zabývejme! Tak si řekněme, jestli ta přenesená státní správa je vůbec správně a jestli nemá být větší odpovědnost správních orgánů za povolování škol. Nezlobte se na mě, ale já v tuhle chvíli nevidím žádný důvod, aby fungovala střední odborná učiliště, střední školy, která, promiňte mi, odstraňují časový nedostatek nezaměstnanosti. To znamená, učí lidi, kteří přijdou o čtyři roky později do stavu nezaměstnaných. To není věcí povolených středních škol. To je benevolence státní a přenesené státní správy ve veřejné správě na krajských úřadech. To samozřejmě petice nemohla postihnout, protože směřuje k něčemu jinému, ale já si myslím, že v tomhle ohledu je role parlamentu asi v té věci, abychom se my zeptali Ministerstva školství, jestli vůbec v té věci je činné. A v tomto ohledu souhlasím s kolegyní Semelovou, že tady vyrábíme nezaměstnané jenom o čtyři roky později než by se nezaměstnanými stali. To je asi záležitost, která je věcí i zákonodárné činnosti a naší regulace vůči exekutivě. V tomto ohledu bych byl asi striktní více než vůči petentům, vůči nám samotným, to znamená, abychom se my sami z petice poučili v té věci, abychom sami vyvolali jednání, které bude vůči Ministerstvu školství a jeho kompetencím například v zákoně o krajích, v zákoně kompetenčním, tedy 2/1969 Sb., a říci, kde má být ten limit, ve kterém už funguje krajská samospráva nebo státní správa, to znamená Ministerstvo školství. A to je asi věc, která mi trochu chybí v debatě, která se zúžila na věc, která je možná řešitelná jedním rozhodnutím, ale žel, není to řešení, které přináší komplexní efekt ve fungování státu. A tady si myslím, že mimo petici bychom se možná měli zabývat asi stanoviskem Ministerstva školství a pozvat si je například na zcela odlišné jednání ve věci, která by vedla k vyjasnění kompetencí mezi zřizovateli středních škol a Ministerstvem školství jako ústředním orgánem státní správy. Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Jenom blesková reakce kolegy Bernáška.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji, dobrý den. Já jenom v rychlosti: Tady pan kolega Filip tady nadnesl problém, že to není jenom problém vlády, ale všech úrovní, ať je to obec coby zřizovatel základních škol, kraj coby zřizovatel středních škol. Protože podfinancování, které tady nějakým způsobem kritizuje petice a je to hodnoceno velice negativně, tak vychází i z podfinancování v krajích. Protože v současné době stížnosti ředitelů středních škol jsou obrovské, protože podfinancování provozních a investičních nákladů, výdajů, které jsou pro střední školy, tak je taky alarmující. A tahle petice, tu by si měli vzít všichni zřizovatelé k srdci a začít se zamýšlet. Stejně tak jako tady kolega Filip říká: Obory, které jsou potřebné a které jsou zbytečné! A to si zase musí všichni uvědomit, že opravdu je spousta zbytečných oborů. A já myslím, že krajská zastupitelstva coby ti, kteří mají přehled o potřebách kraje, jsou ta nejkompetentnější, aby do budoucna hodnotila tento obor. Bude platný v našem kraji a najdou zde absolventi uplatnění? Anebo naopak.

Stejně tak si ale musíme uvědomit, že k založení střední školy a akreditaci oborů na střední škole se vyjadřují i obce. Obec, ve které to vzniká, se vyjadřuje, zda souhlasí či nesouhlasí se vznikem tohoto oboru. Takže všichni, když to budou využívat a budou k tomu přistupovat selským rozumem – toto je u nás potřeba nebo to u nás potřeba není – tak by se našla cesta, aby školství bylo efektivní a v budoucnu produkovalo v podstatě absolventy, kteří se uplatní na trhu práce.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Dovolte mi, abych ukončil rozpravu, ukončil projednávání „Petice za vytvoření podmínek pro kvalitní školství“. Děkuji zástupcům petentů. Děkuji zástupcům obou ministerstev i veřejnosti a můžu slíbit, že petiční výbor se určitě touto problematikou bude ještě zabývat. Vyhlašuji pětiminutovou přestávku.

Poslanec Vojtěch Filip: Můžu ještě do přestávky?

Poslanec Vladimír Koníček: 30 sekund.

Poslanec Vojtěch Filip: Pane místopředsedo, jenom jednu větu do přestávky. Prosím vás, formulujme přesně úkol pro státní správu v té pětiminutové přestávce. To znamená, jaké úkoly budou mít Ministerstvo pro místní rozvoj a Ministerstvo školství v té selekci

povolování středních odborných učilišť a středních škol. Nezlobte se na mě, nejde jenom o zedníky a klempíře, kdy jedno učiliště v celém kraji učí klempíře a těch je takový nedostatek, že firmy po nich volají, ale nikdo to neučí. Ne, že se nechtějí učit, ale on je nikdo neučí! To je ten problém. Čili v tomhle ohledu naše formulace v té přestávce musí být docela přesná.

Poslanec Vladimír Koníček: Chtěl bych jenom upozornit pana předsedu, že my dneska nemůžeme přijímat žádné usnesení, takže to není úkol na přestávku, ale do příštího zasedání petičního výboru. A pan poslanec Laudát ještě technickou.

Poslanec František Laudát: Já jenom trošku technickou, protože to, co říkal Vojta Filip, ono to má hlavu a patu. Já si myslím, že uděláme se zástupci Ministerstva školství nějaké setkání a jednání, protože skutečně struktura vzdělání, kdy nám školství produkuje s prominutím žvanily, kteří se schovávají za různé podivné tituly, jsou to politologové, tak to je ta armáda nezaměstnaných. Tam já ji aspoň z osobní zkušenosti vidím. A je bohužel smutné, že návrh na poměrně velkorysou podporu co se týká učňovského školství vyprodukovalo Ministerstvo průmyslu a obchodu, protože jsem ji spolupodepisoval, aby to rychle šlo směrem k podnikatelům. Takže to tady leží ve Sněmovně, teď to půjde do toho. Možná je to symptomatické, že to vzniká někde jinde, protože tam je ta potřeba a tam se ukazuje, že je struktura, jaké obory, ať už učňovství, střední školy i vysoké školy prostě tam je to přesně vidět, kde jsou ty lupy a možná, že bude stát za diskusí, protože tohle by se nemělo odehrávat.

Nevím, zda jste na tom participovali, já jsem to spolupodepisoval, nicméně klíčovým nositelem směrem do Sněmovny jste nebyli vy, ale MPO. Je mně líto. Takže možná k diskusi to, co říkal Vojta, je. Já nevím, jestli usnesením, ale my si to tady už vyřídíme v rámci parlamentní agendy.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji za poznámku panu poslanci Laudátovi a končím projednávání této petice a vyhlašuji krátkou přestávku, aby se mohli zástupci následující petice přesunout na místa pro zástupce petentů a naopak.

Poslanec Miroslav Bernášek: Dobrý den, dámy a pánové, vítám vás tady při dalším bodu dnešního jednání, což je veřejné projednávání

„Petice za zachování současné nemocniční sítě“

Chci se omluvit za prodloužení termínu toho minulého, ale viděli jste, že diskuse byla velmi velká a bohužel se nám to protáhlo. Takže vás tady všechny vítám. Petice byla předložena do Poslanecké sněmovny 17. 12. 2012 a tato petice obsahuje 63 260 podpisů.

V tuto chvíli za petenty zde chci přivítat pana MUDr. Ing. Petra Fialu, pana MUDr. Lukáše Veleva, Luboše Olejára, Bc. Dagmar Žitníkovou, Tomáše Fialu a pak jsou tady ještě další, pan Josef Mrázek, pan Josef Veselý, pan Roman Honzátka, paní Jindřiška Balíková, pana Jana Popovičová a pan Jaroslav Cívín. Za Ministerstvo zdravotnictví zde vítám paní inženýrku Helenu Rögnerovou, ředitelku odboru dohledu nad zdravotním pojištěním.

V tuto chvíli bych jenom chtěl říct, že na začátek dáme slovo zástupcům petentů, kteří přednesou své stanovisko týkající se petice. Poté bychom dali slovo zástupkyni Ministerstva zdravotnictví a následně bude diskuse všech ostatních. Takže poprosím zástupce petentů.

Paní Dagmar Žitníková: Vážené dámy a pánové, příjemný podvečer. Chtěla bych poděkovat petičnímu výboru, že se tady touto peticí zabývá, že ji projednává, nicméně je mi velmi líto, že je vás tady tak málo, protože otázka naší petice byla velmi důležitá a osobně se domnívám, že otázka poskytování zdravotní péče je osobní otázkou každého z nás.

Naše petice, kterou bych vám chtěla představit, si myslím, že byla svým způsobem velmi výjimečná, protože pokud se podíváte pod iniciátory petice, tak zjistíte, že tuto petici iniciovaly organizace, které v podstatě pravidelně komunikují s Ministerstvem zdravotnictví jako sociální partneři. To znamená odbory a zaměstnavatelé. A přidaly se k nim organizace, které působí v české společnosti na straně pacientů a na straně zdravotně postižených. Takže široký záběr a široké spektrum této petice vlastně dokládá její význam.

Proč petice vznikla? Vznikla na základě také toho, jak už jsem řekla, že zástupci sociálních partnerů, což jsou zaměstnavatelé a odbory, se nebyli v určitém čase schopni dohodnout s Ministerstvem zdravotnictví na jeho reformních krocích a na tom, jakým směrem by se české zdravotnictví mělo ubírat. My jsme v roce 2011 někdy v polovině roku zachytili iniciativu Ministerstva zdravotnictví, kdy se vyhlásil záměr, že se má v České republice zrušit 10 tisíc lůžek v nemocnicích. Bylo nám za Ministerstvo zdravotnictví sděleno, že v České republice je nadužívána zdravotní péče, že máme hodně lůžek v nemocnicích a že je potřeba přistoupit k jejich redukci.

My jsme v roce 2011 žádali po Ministerstvu zdravotnictví jako sociální partneři informace k tomu, kde ministerstvo k těmto závěrům dospělo. Chtěli jsme analýzy stávajícího stavu, chtěli jsme srovnání v mezinárodním kontextu a chtěli jsme vyspecifikovat dopady, jaké bude mít zrušení deseti tisíc lůžek na občany, ale také na zaměstnance, protože zrovna

náš odborový svaz zastupuje zaměstnance ve zdravotnictví. Těchto informací jsme se nedočkali a neustále jsme byli uklidňováni tím, že je to dlouhodobý proces, který se bude nějakým způsobem vyvíjet a budeme postupně dostávat informace v čase, kdy se k tomu bude schylovat.

Uběhl rok a nedostali jsme vůbec nic. Po roce jsme měli jednání 30. května na Ministerstvu zdravotnictví, kdy nám bylo sděleno, že od následujícího měsíce se začnou podepisovat nové smlouvy se zdravotnickými zařízeními a bude se pravidelně vyvěšovat seznam nemocnic, které dostanou smlouvy pro poskytování zdravotní péče. Ten seznam skutečně 30. 6. vyšel, jednou byl aktualizován, bylo to dne 9. 7. a bylo na něm 54 nemocnic z celkového počtu asi 160 nemocnic, které poskytují akutní zdravotní péči.

Potom byly prázdniny, opět se nic nedělo, my jsme chtěli informace, jakže se síť bude vyvíjet, která zařízení dostanou nějakou smlouvu a co by se mělo rušit. Následně se sešli zástupci zdravotních pojišťoven na dvoudenním zasedání, kde vytvořili seznam, který byl v září roku 2012 zveřejněn a ze kterého vyplývalo, že se má zrušit 30 nemocnic. Zrušit říkám ve zkratce – postupně se měla utlumit činnost nemocnic, měly dostat smlouvy na 18 měsíců a v průběhu 18 měsíců se měly připravit na to, že zaniknou.

Když jsme chtěli znovu informace k tomu, kdo bude zabezpečovat péči ve zrušených nemocnicích, když jsme chtěli informaci, jakým způsobem se nemocnice budou rušit, jak se bude vypořádávat majetek, když jsme chtěli informace o tom, kdo bude vlastně řešit zaměstnance, jejich pracovní smlouvy a jejich sociální postavení, tak se nám nedostalo žádných odpovědí. Pro vaši informaci: těch 30 nemocnic, které byly na seznamu v postupném útlumu od 18 měsíců do pěti let zaměstnává zhruba sedm a půl tisíce lidí a poskytuje péči asi zhruba pro 150 tisíc pojištěnců.

Protože jsme se nedočkali odpovědí na základní otázky a protože jsme vlastně byli v obrovské nejistotě jak za pacienty, tak za zaměstnance, tak jsme přistoupili ke kroku, který se nám jevil řeckla bych neoptimálnější v dané chvíli, a to byla informace veřejnosti o tom, jaká je situace v resortu a o tom, co za jednotlivé strany, ať za zaměstnance, zaměstnavatele nebo zástupce pacientů, požadujeme. Proto vznikla tato petice, kterou vytvořily spolu právě všechny zmíněné organizace, o kterých jsem tady informovala a která měla za úkol upozornit na situaci, která nastala a měla zabránit zrušení jednotlivých nemocnic.

Myslím si, že v současné chvíli petice splnila svůj účel. Od toho záměru, který byl v té době vlastně nepřipravený, bez analýz, bez dopadů, který byl chaotický, který přinášel obrovskou nejistotu pro pacienty a obrovskou nejistotu pro zaměstnance, bylo ustoupeno. Dnes jednotlivá zdravotnická zařízení mají uzavřené smlouvy a v podstatě situace by se

mohla zdát, že je v pořádku. Já bych si dovolila ale informovat petiční výbor tady o tom, že situace v pořádku není, protože původně se nemocnice měly zrušit administrativně, dneska nastává obrovský ekonomický problém, kdy Ministerstvo zdravotnictví vydalo úhradovou vyhlášku, která dává zdravotnickým zařízením na úhradách ze zdravotního pojištění asi 95 procent finančních objemů roku 2011, a nemocnice se dostávají do obrovských ekonomických problémů a pod obrovské ekonomické tlaky znovu.

Takže my bychom vás chtěli požádat, abyste jako petiční výbor, i když akutní situace je jakoby zažehnána, abyste se situací zabývali, abyste vyzvali Ministerstvo zdravotnictví a je tady paní ředitelka, ale myslím, že toto je záležitost především politická pro pana ministra, aby vám vysvětlil, jakou reformu plánuje, jak k reformě došel, na základě čeho a jakým způsobem chce problémy, které jsou, řešit. Protože není to o tom, že dnes něco zrušíme a zítra to budeme znovu stavět. Takže já za sebe děkuji a poprosím kolegy, aby mě doplnili.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji paní Žitníkové a pan Olejář se hlásil o slovo jako druhý.

Pan Luboš Olejář: Já bych jenom dodal k tomu docela pregnantnímu popisu to, že vlastně situace a postup Ministerstva zdravotnictví ve věci českých nemocnic dohnal jak zástupce patientských organizací a patientské organizace, tak zdravotnické odbory, tak zaměstnavatelské organizace k tomu, že vlastně jsme museli vystupovat společně, najednou. A my považujeme postup Ministerstva zdravotnictví ve věci sítě českých nemocnic za naprosto nepřijatelný pro veřejnost. Tak na jedné straně my jsme plátcí zdravotního pojištění, teď použiji číslovku deset milionů včetně státních příspěvků, deset milionů občanů přispívá do systému. A na druhé straně systém nemůže ani korigovat ani ovlivnit ani předkládat svoje návrhy. A my tady chceme poukázat na to, že problém, který nastal, nastal tím, že Ministerstvo zdravotnictví – nevím, jak paní ředitelka Rögnerová bude nám tady argumentovat – v podobě dvou náměstků podepsalo, a my tomu říkáme kartelovou dohodu, s řediteli zdravotních pojišťoven, aby snížili počet lůžek o deset tisíc. Prostě imaginární číslo se vymyslelo, nemá to žádný efekt vůči danému zdravotnickému zařízení a přes to všechno se touto cestou šlo. Celý téměř rok se nic neodehrávalo až poslední čtvrtrok, kdy už jsme viděli, že se vlastně blíží konec roku a že teda smlouvy nejsou a pacienti, my nemáme prostě šanci vědět, co po novém roce. V mnoha zařízeních se dostávali pacienti do situace, že, a to nám

psali, že vlastně už se jim nechce nasmlouvat některé výkony, operace na nový rok, že se neví, jak to bude. Takže destabilizace, která byla tímto spuštěna, je tady jednoznačná.

Proto jsme spustili petici jako petiční výbor, proto jsme spolupracovali s krizovým štábem a jenom díky dalším krokům jako je semknutí se všech účastníků na druhé straně barikády, to jsou nemocnice, pod jedním praporem se postavili na odpor pojišťovněm a tehdy se podařilo je přitlačit k rezignaci na úmysl, který nastal již před rokem v memorandu mezi ministerstvem a pojišťovnami.

Takže já chci jenom poukázat na to, že místo toho, aby byla přizvána veřejnost, zástupci oprávněných zájmů, skupin, které reprezentují jisté segmenty ve společnosti, tak místo toho se mlčelo celou dobu a až pak na konci roku jsme se dostávali na barikády a sledovali jste to možná i mediálně. A my považujeme zdravotnictví za velice důležitý segment společenského života, protože lidé, když nemají jistotu, kde bude pohotovost, a i ty se dneska dostaly do režimu nemocniční péče, tak v podstatě máme situaci, kdy spousta občanů nás bombarduje, telefonuje a my si s tím nevíme jako občanský sektor rady. Na ministerstvu se k tomu mlčelo.

Takže kompetence předaná pojišťovněm, aby tvořily síť zdravotnických zařízení, je velice špatný postup vůči veřejnosti, protože pojišťovny prostě nekomunikují s občanskou veřejností, s organizacemi. A my toto považujeme za problém. A v tuhle chvíli jsme v situaci, kdy je, pravda, zastaven první krok, což je fyzické rušení nemocnic, ale na druhé straně, jak už bylo řečeno kolegyní Žitníkovou, je tady problém ekonomický pomocí vyhlášky. Ale to je jiná kategorie, jiná kapitola.

Takže jsem jenom chtěl toto dopřesnit, abychom vnímali situaci, co jsme my prožívali v době minulého roku, zejména od pololetí do konce roku. Děkuji.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji panu Olejárovi a teď poprosím pana doktora Cívína, což je zástupce Asociace krajských nemocnic.

Pan Jaroslav Cívín: Budu se snažit být velmi stručný, i když to pro mě bývá problém. Chtěl bych v podrobnostech odkázat na své předřečníky a upozornit na skutečnost, že to, co se nepovedlo způsobem likvidace počtu lůžek případně nemocnic administrativně správním cestou, tak hrozí, že se povede díky omezení úhrad, k nimž dneska dochází ze strany zdravotních pojišťoven a které k tomuto omezování úhrad využívají a dovolím si někdy říct i zneužívají tzv. úhradové vyhlášky Ministerstva zdravotnictví.

Jenom bych poukázal na obrázek, že už i ve městě Praze, kde je nadbytek lůžek a všeho, už se veřejně mluví o tom, viz. i tisk a podobně, že se pacienti dostanou do nemocnice napotřetí, napočtvrté ze záchranky, takže to svědčí o tom, že zdravotnická zařízení jsou vskutku značně podfinancovaná. A tak, jak mluvil pan Olejář nebo paní Žitníková o 95 % záloh vycházejících z roku 2011, ale naprosto nerespektujících takovou věc jako je míra inflace, jako je navýšení DPH, jako bylo kdysi před půldruhým rokem navýšení mezd u lékařů a následně pak nerealizace mzdových nároků, dovolím si použít tohoto nehezkého slova, jak lékařů, tak středního zdravotnického personálu, ke kterým mělo dojít a ke kterým nedochází.

Jenom poukážu na jednu věc – celá řada zdravotnických zařízení je v současné situaci nucena i snižovat platy svých zaměstnanců, protože potřebuje peníze na provoz. Tímhle zatím skončím. Děkuji.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji panu doktoru Cívínovi a poprosím zástupce Ministerstva zdravotnictví paní ředitelku Rögnerovou.

Paní Helena Rögnerová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení kolegové, děkuji za slovo a pokusím se stručně shrnout stanovisko Ministerstva zdravotnictví. Jsem připravena na jakékoli dotazy. Budu se snažit držet se spíše tématu sítě, než úhradové vyhlášky, protože to je téma jiné a také poměrně rozsáhlé. Ale nebráním se žádným dotazům i v této oblasti.

Je pravdou, že v loňském roce bylo uzavřeno na Ministerstvu zdravotnictví memorandum zdravotních pojišťoven o restrukturalizaci lůžkového fondu. Tehdy byla stanovena i kritéria jak obecná, tak odborná, jakým způsobem se bude v restrukturalizaci postupovat a jakým způsobem dojdeme k určité optimalizaci naší sítě nemocničních zařízení. Faktem je, že náklady na zdravotní služby stoupají opravdu obrovským tempem, a to tedy v průběhu posledních let asi o dvacet procent, tak jako žádný jiný sektor. A potřeba hledání úspor uvnitř resortu je nutností a bude se s ní muset vypořádat každý ministr, ať už bude z té či oné politické strany.

Na druhou stranu za posledních dvacet let prošla medicína výrazným vývojem a moderní diagnostické a léčebné postupy snižují potřebu hospitalizace. To je objektivní proces, který probíhá ve všech zemích. Probíhá i u nás. I kdybychom nepřistoupili k nějakému řízenému procesu, tento trend se projevuje. Nové metody umožňují přesun vybrané operativy

do jednodenní péče, něco se odehrává přímo v ambulantním režimu a tím pádem lůžkové kapacity v určitém smyslu přebývají.

Cílem procesu restrukturalizace mělo být zajištění také vyšší kvality poskytované lůžkové péče. O tom se málo mluví, ale ta síť je někdy držena i za cenu, že v jednotlivých nemocnicích není dostatečné personální vybavení, není dostatečné technické vybavení, není návaznost veškerých oborů, které třeba k tomu jsou nutné. A určitě mírou kvality není počet nemocnic, ale efektivní proces léčby pacienta.

Je pravdou, že bohužel tomuto věcnému záměru, které ministerstvo mělo, byly kladeny různé překážky včetně politických. A je fakt – a to už tady zmiňovali i zástupci petentů, že nakonec tento proces nebyl v plném rozsahu realizován. Chápeme, že rušení akutních lůžek je vždy nepopulární opatření, protože se vždy dotkne nějaké oblasti, kde je nějaká zaměstnanost a je tam i určitý zvyk tuto nemocnici využívat. Ale na druhé straně je fakt, že Česká republika má jednu z nejhustších sítí nemocnic v celé Evropě a zároveň patří ke státům s nejvyšším počtem akutních lůžek v Evropě, kdy tento stav odpovídá dobám minulého století. Je to prostě tak.

V roce 2012, kdy bylo podepsáno memorandum, se nehovořilo o 10 000, ale o 6 000 lůžkách. Co by toto rušení znamenalo? V roce 2012 jsme měli 188 nemocnic a celkem 49 181 lůžek akutní péče. Využití těchto lůžek bylo 71,5 %, ve dnech je to 245 a nějaké desetinky dne. Průměrná ošetrovací doba na jednom akutním lůžku byla 4,7 dne a prostoj činil 1,9 dne. Pokud by se teoreticky zrušilo bez náhrady všech zamýšlených 6 000 lůžek oproti roku 2012, pak by celkový počet lůžek klesl na 43 000 a využití by vzrostlo na 80 %, což je žádoucí proces a vůbec nic by se nestalo, protože na druhé straně Ministerstvo zdravotnictví poprvé vydalo své nařízení o povinné dostupnosti zdravotních služeb jak místní, tak časové, a vytváří tím tlak na pojišťovny, aby tato dostupnost byla dodržována ve všech regionech bez rozdílu. Samozřejmě že pro určitou skupinu lékařů to může znamenat delší dojíždění. Na druhou stranu koncentrace do pracovišť znamená vyšší úroveň kvality, profesní růst, vzdělávání atd. Samotná zdravotnická zařízení by se měla podle původního záměru transformovat na lůžka sociální, kterých je stále nedostatek, nebo by mohla v některých případech poskytovat ambulantní služby nebo samozřejmě i třeba služby, které nejsou přímo hrazené z prostředků veřejného zdravotního pojištění.

Zmíněné memorandum odpovídá prostě trendu snižování počtu akutních lůžek, který je pozorovatelný již několik let bez toho, aniž by ministerstvo do toho přímo zasahovalo. Počet akutních lůžek soustavně klesá už minimálně pět let. Mezi rokem 2010 a 2011 došlo k výraznému snížení i ošetrovací doby z 6,3 dne na 4,8 dne. Já bych tady ukázala – nemám to

na žádném flightu – ale tady je graf snižování lůžek. Tady je i vývoj počtu akutních lůžek – je to bez novorozeneckých lůžek. Ty trendy jsou úplně jasné. A v číslech to znamená, že v roce 2008 – 54 000 lůžek, postupně v roce 2012 bez nějakých zásahů – 49 181 lůžek. Takže trend je takový a pokles bude tak jako tak probíhat dále.

O omezení péče se nedá hovořit už z toho důvodu, že využití lůžek mezi lety 2008 a 2012 dokonce pokleslo ze 73,5 % na 71,5 %. Jinými slovy, počet lůžek klesá pomaleji než jejich využití v souvislosti s technologickými změnami a přesuny do jednodenní nebo do ambulantní péče. Tato čísla ukazují, že prostor pro snižování počtu akutních lůžek v důsledku jejich neefektivního využívání existuje a během několika posledních let se dokonce zvýšil. Máme zde k dispozici i studii Národního referenčního centra, kde jsou zástupci poskytovatelů i Ministerstva zdravotnictví a které rovněž potvrzuje možnost snižování lůžek. Vyčíslilo nadbytek lůžek zhruba na 10 % s komentářem, že pokud by došlo k optimalizaci v krajích, mohl by zmíněný přebytek být možná i dvojnásobný. To jsou podklady, které tedy máme k dispozici.

Závěrem bych si dovolila konstatovat, že započatý proces optimalizace akutních lůžek nebyl realizován v zamýšleném rozsahu. Ministerstvo to vnímá jako promarnění určité příležitosti restrukturalizace a zefektivnění zdravotních služeb s důrazem na kvalitu. Domníváme se, že problém se tím nevyřešil. Pouze bylo jeho řešení odsunuto do budoucnosti. A samozřejmě vzhledem k tomu, že se jedná o politické téma, je otázkou, jestli bude v nejbližších letech další příležitost přistoupit k nějaké restrukturalizaci.

Zároveň je nutné konstatovat, že v období hospodářské recese se budou prohlubovat tlaky na zvýšení efektivity, protože množství peněz, které máme k dispozici ve zdravotnictví, stagnuje, neroste. A pokud bychom se my drželi opravdu zakonzervované sítě, tak to znamená, že nemáme šanci vpouštět do systému nové technologie, nové možnosti. Protože prostě nebudeme hledat rezervy, které v systému jsou.

Tolik bych řekla za Ministerstvo zdravotnictví. Ještě jedno číslo bych si dovolila – že v průběhu roku 2012 klesl samovolně nebo možná vyjednáváním pojišťoven, ale jak víte, pojišťovny vyjednávaly s poskytovateli tak, aby to bylo pro obě strany přijatelné. Není tady zástupce pojišťoven, takže nechci tady nějakým způsobem obhajovat jejich přístup, ale podle našich informací, pokud došlo k dohodě jak zdravotnických zařízení, tak pojišťoven, tak k nějakým mírným restrukturalizacím ve smyslu přesunu do jednodenní péče nebo přesunu některých typů péče do zařízení vyššího typu, k určitému snížení došlo, a sice o 1 497 lůžek, což jsou asi 3 %. Děkuji vám.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji paní ing. Rögnerové. A v tuto chvíli máte prostor, takže paní Žitníková a potom pan poslanec Štětina.

Paní Dagmar Žitníková: Já bych si dovolila zareagovat na některé věci, co tady říkala paní ředitelka. V první řadě bych si dovolila zareagovat na situaci, která se týká veřejného zdravotního pojištění a jeho výběru.

My jsme si opakovaně v posledních měsících a v posledních dnech ověřovali, jaká je skutečnost. Skutečnost není dnes taková, jakým způsobem se veřejnosti předkládá. Výběr zdravotního pojištění, výběr pojistného, je vyšší, než byl očekávaný plán. Jenom za první tři měsíce se výběr zdravotního pojistného zvýšil skoro o 2,5 %. Navíc ten systém není v krizi, protože v současné době na účtech zdravotních pojišťoven a na jejich rezervních fondech, které jsou naplněné, jsou finanční prostředky, které by bylo možné v případě krize využít.

Ale já bych si dovolila zareagovat na jinou věc – a to byla ta dohoda, memoranda a stanovená kritéria. Pěkně prosím, to je informace, která není také obecně známá. Jihomoravský kraj se dohodl s Ministerstvem zdravotnictví prostřednictvím memoranda, že upraví počet lůžek ve svých nemocnicích a že se pokusí nějakým způsobem ta lůžka optimalizovat. Dohoda byla. Nakonec návrhy zdravotních pojišťoven byly naprosto konkrétní. Nemocnice, které jsou obrovské, které zajišťují obrovskou spádovou oblast, jako je např. Znojmo, měly být do tří let utlumeny a měly se přeměnit na jiné formy. Takže tady se, pěkně prosím, nejednalo o třicet nějakých malých nemocnic, která dělají jednodenní chirurgii, ale jednalo se o obrovská zařízení, která poskytují zdravotní péči ve spádových oblastech pro několik desítek tisíc pacientů.

Ano, souhlasím s tím, že meziročně nám klesá počet lůžek. Co se týká srovnání s Evropskou unií, tak v žádném případě Česká republika na tom není tak, že bychom měli nadbytek nemocnic, že bychom měli delší ošetrovací dobu v nemocnicích, než je průměr Evropské unie. My se radíme spíše na špici v těchto číslech.

A co se týká dalších věcí, dovolila bych si velmi polemizovat s tím, jestli celý proces měl řešit restrukturalizaci lůžek a zvýšit např. sociální lůžka nebo lůžka následné péče. Smlouvy nebyly předloženy ani nemocnicím, které poskytují následnou péči, a nebylo počítáno ani s některými nemocnicemi, které měly dál jako nemocnice následné péče fungovat. Dovedu znovu použít konkrétní příklady, třeba zrovna Jihomoravského kraje. Je to nemocnice v Hustopečích, byla to nemocnice v Tišnově, jsou to nemocnice, které poskytují téměř výhradně následnou péči.

A ještě poslední poznámka k tomu, že celý proces měl sloužit ke zvýšení kvality péče že k tomu má sloužit i personální vyhláška. Ministerstvo zdravotnictví udělalo personální vyhlášku, která dnes stanoví počty personálu na jednotlivých typech odděleních v jednotlivých zařízeních. Dříve taková personální vyhláška neexistovala. Existovala právní úprava v sazebníku výkonů a byla pro potřeby proplácení zdravotní péče. Předcházející právní úprava garantovala vyšší počty zaměstnanců v nemocnicích. Dnes personální vyhláška garantuje např. v době pracovního klidu nebo na nočních směnách poskytování zdravotní péče na oddělení o 45 pacientech jednou zdravotní sestrou. A nemusí to být ani zdravotní sestra. Může to být dokonce zdravotnický asistent. Takže, pěkně prosím, nechci slyšet z Ministerstva zdravotnictví o tom, že personální vyhláška zvyšuje kvalitu poskytované péče. Není to pravda. Udělali jsme si anketu. Máme konkrétní případy z konkrétních zařízení. Personální vyhláška se dnes zneužívá k tomu, aby se snižovaly počty zaměstnanců, aby se zaměstnanci propouštěli. A jednoznačně nižší počet personálu nemůže zvyšovat kvalitu poskytované péče.

My jsme chápali, ano, že je potřeba možná někde něco zredukovat, že je potřeba ale udělat k tomu nějakou analýzu, že je potřeba stanovit kritéria, a ne, že některé zařízení, které je možná zbytné a které vznikne ad hoc na zelené louce, jako je třeba Klinika SurGal, dostane automaticky smlouvu se zdravotní pojišťovnou na poskytování zdravotní péče. A toto zařízení je zcela zbytné. A jiné zařízení, které v tom okrese nebo v daném regionu zajišťuje základní péči pro x-obyvatele, tuto smlouvu nedostane.

Nakonec mě naprosto šokovala věta pana ředitele Horáka, bývalého ředitele VZP, který na sjezdu České lékařské komory řekl, že zdravotní pojišťovny vlastně ani neví, kolik je lůžek v České republice a že se ten počet neustále mění. A že oni k tomu přistoupili na základě nějakých ad hoc kritérií, které si stanovily. Toto je dokonce možná i v záznamu, je to dohledatelné a slyšeli to desítky lidí.

Takže ano, my jsme neměli - a konec konců naše petice o tom je – naprosto negativní přístup k restrukturalizaci lůžek, ale chtěli jsme analýzy, chtěli jsme vědět, kam půjdou pacienti ze zrušených lůžek. A chtěli jsme vědět, jaká sociální opatření se udělají pro zaměstnance, protože takováto sociální opatření jsou naprosto běžná ve všech okolních evropských zemích. Když se provádějí restrukturalizace v Rakousku, v Německu nebo ve Velké Británii či kdekoliv jinde, tak se provádějí delší dobu a je jasné, jakým způsobem se budou třeba rekvalifikovat zaměstnanci, kdo bude poskytovat péči dál, jakým způsobem se třeba rozšíří domácí péče či jiné typy.

Takže znovu opakuji, petice v danou dobu podle našeho názoru měla význam. Určitě zabránila chaosu, který by vznikl, zabránila zvýšení nezaměstnanosti skokově o několik

procent, protože dnes bychom tady řešili, že nemáme nezaměstnanost okolo 8,5 %, ale určitě by byla jiná, a ty sociální dopady by byly také úplně někde jinde.

Já se omlouvám trošku možná za emotivnější vystoupení. Ale když se v tom člověk pohybuje a žije v tom několik měsíců velmi intenzivně, denně ve vám ozývají lidi z regionů, na které ty věci dopadají naprosto jednoznačně, a když se vám ozývají, že ta situace se neustále zhoršuje a máte třeba i v rodině případ, kdy když potřebujete poskytnutí zdravotní péče, lékař vám řekne, že má ukončený limit na tento měsíc a musíte přijít příští nebo přespříští, tak si myslím, že je v tom zdravotnictví něco velmi špatně.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji. Teď bych dal slovo panu poslanci Štětinovi.

Poslanec Jiří Štětina: Děkuji za slovo. Vážené dámy a pánové, jak kolem sebe koukám, z našeho výboru pro zdravotnictví jsem zde já. (Reakce okolí.) A my jsme pacienti, samozřejmě. Tak zde není jenom plátce pojistného. Ale to vůbec nic nemění na skutečnosti, že tato petice je naprosto správná, a myslím si, že v ní není nic, co by bylo napsáno špatně a nebo tendenčně.

Teď musím trochu napadnout Českou lékařskou komoru. S tou už minimálně dva měsíce nesouhlasím. Ale na druhou stranu – a nejsem, prosím vás, alibista, se musím zastat i Ministerstva zdravotnictví, a to ze dvou důvodů.

Za prvé. V této zemi za 23 let neprovedl nikdo žádnou reformu zdravotnictví, jenom se o tom hovořilo. Připomenu jen jednu věc, když jsem ještě jako ředitel Záchrané služby v Hradci Králové dostal od pana ministra Fišera dopis, ve kterém mně nařizoval jako všem ředitelům záchranky a všem tenkrát i ředitelům nemocnic, že musí zvýšit platy o 25 %. Ale nepřišla s tím ani koruna... Takže to je věc, která už tady byla. A samozřejmě jako ředitel jsem to musel řešit. Je to věc o jednání s lidmi. Já jsem řekl: Vážení, všem vám zvýším platy o 25 %, protože musím, nemám na to, ale musím vám bohužel sebrat část osobního hodnocení. Takže suma sumárum bylo v průměru přidáno zhruba asi kolem 700 korun všem lidem. Tolik věc, která se týkala platu.

Druhá věc. Musím se zastat Ministerstva zdravotnictví v tom, že zde byla jakási zdravotní politika. Je to i ve vládním programu. A já jsem se zúčastnil jako dnes již jediný nebo resp. dva poslanci se zúčastnili jednání o zdravotnické koncepci a tam nebylo ani jedno slovo o tom, že budeme rušit lůžka, tzn. 10 000. Takže to jen se chci zastat Ministerstva zdravotnictví, abychom všechno neházeli jenom na pana Hegera, který je vláčen, že za všechno může. Ale je to skutečně tím, že reformu zdravotnictví je potřeba realizovat.

Nerad používám slova – mělo by se – podmiňovací způsob. Já to říkám všude. Já bych raději říkal – musíme to udělat takto a musíme se na tom všichni dohodnout.

Já samozřejmě souhlasím s názorem pana Olejára i pana Cívina. Co mě trápí – a na to máme zákon, že zdravotnictví v Praze je úplně jiné než v celé České republice. Kdybychom vyřešili zdravotnický problém, tzn. počet lůžek, souběhy jak ve státním, tak v soukromém sektoru, tak bychom možná taky nějakou tu korunu sehnali. Ale když si přečtu v novinách, že záchranka v Praze jezdí od nemocnice k nemocnici, že na to není legislativa, tak s tím nemohu souhlasit. Zákon o zdravotnické záchranné službě, na které jsem se dost podílel, i díky paní Žitníkové za odbory, jednoznačně stanoví a určuje, že prostě nemocnice, které mají akutní péči, musí mít buď oddělení centrálního příjmu, nebo alespoň kontaktní místo, kam záchranka pacienta vyloží. Já se teď dostávám od problematiky nemocnic k problematice záchranky. Já si myslím, že současný systém v záchranné službě není výmysl současné vlády, protože já se nemohu zbavit odpovědnosti za zdravotnický program vlády, protože v té době jsem byl v koalici a těch jednání jsem se zúčastnil. Teď řízením osudu jsem se dostal do opozice, ale názor nemohu změnit. To bych musel být jako někteří poslanci z Věcí veřejných, kteří šli do jiných stran. Tak to u mě nehrozí. Takže musím říct zcela zodpovědně, že není možné, abych já jako lékař záchranné služby jsem jezdil po Praze a snažil se toho nemocného někde udat – a takto jsem jezdil třeba hodinu a půl. Já vím, že to je realita, ale je to věc pana ředitele záchranné služby. Já když jsem měl tento problém v roce 1980 v Hradci Králové, vyřešil jsem si ho při první neshodě s interní klinikou, která byla. A už se mi to nikdy za 22 let nestalo.

Takže to jen tak rámcově k té petici. Myslím si, že je oprávněná. Je potřeba o tom diskutovat, ale bez emocí, bez urážek, bez toho, že za to může Štětina, Heger nebo na druhé straně Žitníková. Takto se dělat reforma nedá.

Já samozřejmě respektuji to, že peněz je málo. Ale prosím vás, v uvozovkách. Já mám to štěstí nebo smůlu nebo obojí, že jsem byl u reformy zdravotnictví od samotného počátku. Jako člen prvního představenstva České lékařské komory. V roce 1990 a 1991, když jsme se to učili a nevěděli jsme, co nás čeká, tak jsme tenkrát na zdravotnictví měli 29 mld. korun. Nebyla ještě pojišťovna. Zúčastnil jsem se jednání na prvním sazebníku výkonů. Ale v té době se s komorou nebo vůbec s námi lékaři, kteří už měli něco za sebou, nikdo nebavil. Ani pan ministr zdravotnictví ani pan premiér ani pan ministr financí. Prostě nikdo nás nepřijal. Dnes máme aspoň výhodu, že můžeme na určitých setkáních, fórech, seminářích alespoň o tom diskutovat. A musím říct zcela objektivně, že jsme se skutečně posunuli dále. Ale ne tak, jak bychom si to všichni samozřejmě představovali.

Já bych vám řekl, kde podle mého názoru zdravotnictví utíká nejvíce peněz. A je to dlouhodobě a já si dovolím tvrdit, že cíleně a plánovitě minimálně od roku 1995.

Za prvé. Jsou to nákupy předražených přístrojů a nejlépe přes tzv. kompletační firmy. Já nerad slyším, když někdo řekne – a velmi rád to říká pan prezident Kubek, že se ve zdravotnictví krade. Jestliže toto řekne, tak to musí doložit a musí podat okamžitě trestní oznámení, jako jsem podal já.

Já jsem dal dvě trestní oznámení, teď chystám další trestní oznámení. První se týká tzv. digitalizace RTG pracovišť v Královéhradeckém kraji, kde zakázka přes firmu Puroklima, shodou okolností, náhodou, byla předražená o 139 mil. korun. Šetří to policie, je skončeno teď šetření a předalo se to státnímu zastupitelství. Uvidíme dále, jak se s tím zastupitelství popasuje. Dalším lumpárna je financování letecké záchranné služby, kde pro dvě firmy od roku 1995 bylo zajištěno z veřejného rozpočtu, Ministerstva zdravotnictví v tomto případě, 7,8 mld. - smluvně! A tato smlouva je nevypověditelná, byť se pan ministr snažil a jako skutečně první mně dal k dispozici všechna čísla, která od tohoto roku 1995 byla k dispozici. Do té doby všechno bylo tajné, důvěrné, nikdo nic nevěděl. Já jsem to věděl z jednoho prostého důvodu – protože jsem byl tři měsíce v roce 1998 poradcem pana náměstka Čerbáka, takže jsem se k těm číslům dostal. Ale teď jsem to dostal oficiálně a konal jsem. Znovu jsem dal trestní oznámení, které se také vyšetřuje. To je druhý.

Dále si myslím, že dalším nešvarem je tzv. platba za jednotku výkonů. A já si myslím, že všichni zástupci asociací to moc dobře vědí, jak je placen třeba žlučník v nemocnici v Karviné a jak je třeba placen žlučník v nemocnici v Roudnici. Já si myslím, že ten výkon dělají všude stejně, všude kvalitně. Možná že v té Roudnici nebo ve Dvoře Králové, kde teď dělám, ho dělají možná lépe, protože ho dělají častěji. A je to minimálně 2,5krát až 3krát předražené. Já se ptám – proč? To přece není věc současného pana ministra. To jsou smlouvy, které byly podepsány v minulosti. Je třeba toto srovnat a dát to do pořádku, tak jak to diskutujeme se všemi manažery nemocnic, malých, velkých i fakultních. Já myslím, že každý rozumný s tím musí souhlasit.

Než jsem šel na tento výbor, měl jsem jednání s ředitelem pojišťovny, s ředitelem nemocnice a s ředitelem holdingu. A samozřejmě některá čísla jsem si ověřoval, abych si tady nepřipadal, že kopu za jednu nebo druhou stranu. Já jsem se dozvěděl ještě věc, která je pro mě naprosto nepochopitelná. V jedné nemocnici v Královéhradeckém kraji teď dostali výměr z pojišťovny, že jim účtují jakési penále za rok 2010 – takže není to jen náš kraj – za něco, co vlastně bylo dávno už vyrovnáno. Přitom já se nemohu smířit s tím, že pojišťovny nemají vyúčtování např. v polovině roku. Když jsem kritizoval platbu za jednotku výkonu, tak mně

bylo řečeno, že to nelze. Tak na co pak máme počítačové zpracovávání? Takže to je věc, kterou jsem byl velmi překvapen. A také jsem se dozvěděl, že samozřejmě administrativní zrušení 10 000 lůžek nic neřeší. To je jen administrativní výkon, ale neřeší to. Protože ta péče, pokud je prováděna za prvé na výborné, tedy odborné úrovni, za druhé na dobrém hospodaření, tak si myslím, že tam ty úspory nemohou být.

Už se chýlím k závěru, abych si nepřipadal jako pan kolega, co tady byl v minulém projednávání petice, to bych si nedovolil.

Já bych chtěl ještě říct – a byl bych rád, aby si to paní ing. Rögnerová zapamatovala nebo alespoň to tlumočila i panu ministrovi, já mu to řeknu taky samozřejmě sám na zdravotním výboru, který bude 24. dubna v Prostějově, že nemůžeme souhlasit s tím, abychom pět let neměli zvýšené platby za tzv. státní pojištěnce. To není možné. Protože vstupy, veškeré náklady, stouply obrovským způsobem. A když za důchodce dostáváme 723 korun, tak je to hodně málo. Já si myslím, že by minimální valorizace, když ne každoročně, tak alespoň za dva roky měla být provedena. A myslím, že tady zase by neměl mít hlavní slovo pan ministr financí, ale pan ministr zdravotnictví, který hovořil o tom, že si to dokáže představit a že by byl rád, kdyby to tak bylo.

My říkáme – optimalizace lůžek, reprofilizace lůžek, sociální lůžka následné péče. Ano, já s tím souhlasím. Ale nemůžeme udělat v některé nemocnici, kterou zrušíme, jenom následnou péči, protože tam nebudeme mít komplement, stoupnou nám enormně nároky na dopravní zdravotní službu a na to soukromé dopravní zdravotnictví čeká. Protože ti pacienti se budou muset vozit z následné péče do oblastní nemocnice nebo do větší nemocnice, kde všechno toto mají zařízené.

A na závěr. Já si myslím, že když se rozhodneme k nějaké zásadní reformě zdravotnictví, tak je třeba, abychom to diskutovali s krajskými samosprávami. Protože ti jsou zřizovatelé nemocnic ve svém kraji a také platí. To znamená, že musí dofinancovávat tzv. ztrátovost provozu. To znamená – a to slovo zde padlo – jsou nutné skutečně analýzy, jestli ta lůžka jsou reálná, jestli jsou dostatečně obložená, jestli se tam dobře hospodaří atd. Já si myslím, že k tomu slouží akreditace a to je myslím na docela dobré úrovni.

Samozřejmě souhlasím s paní ředitelkou, že mnoho výkonů se dá dělat v jednodenní chirurgii nebo v jednodenní péči obecně. Včera mně ale pan ředitel z pojišťovny řekl, že samozřejmě s tím souhlasí, ale jsou některé nemocnice, které se tomu brání. Například obyčejnou artroskopii, kterou můžeme zvládnout včetně anestézie – jsem anesteziolog, tak vím, jak ten člověk reaguje třeba za pět šest hodin – na jednodenní chirurgii. Ale jsou

nemocnice, které si toho nemocného tam nechají dva tři dny, protože tam mají ten lůžkoden. Takže to myslím, že takhle by se reforma dělat neměla.

A úplně na závěr jeden z případ z našeho kraje resp. z Pardubického kraje – já se pořád dívám na Východočeský kraj jako na jeden kraj. Bude se rušit porodnice a gynekologie v Litomyšli, protože se sami domluvili, že to pro ně není tak výhodné, protože mají nedaleko Svitavy, další nemocnicí je Ústí nad Orlicí... Takže když budeme takto optimalizovat lůžka, nic proti tomu. Ale to musí jít samozřejmě v souladu s krajem jako se zřizovatelem. Já vám děkuji za pozornost a samozřejmě jsem rád, že jste mě vyslechli a nevyhodili.

Poslanec Miroslav Bernášek: Já děkuji panu dr. Štětinovi. Je vidět, že je odborník. A teď bych poprosil pana dr. Cívína, který se hlásil o slovo.

Pan Jaroslav Cívín: Mě vzal pan poslanec Štětina trochu vítr z plachet, když začal mluvit o krajích. Ale v první řadě, my se tady stále bavíme o jedné věci, o jedné mantře, si dovolím říct, a to jsou lůžka. Taky to zde padlo. Počet lůžek a jejich využití je věcí managementu příslušného zdravotnického zařízení. Aby toto mohl ředitel toho zařízení ve spolupráci s primáři příp. zřizovatelem realizovat, musí mít dvě věci – podporu jednak od nich, to je bez debat, a podporu od zdravotních pojišťoven v této věci, aby byla schopná za jednodenní chirurgii platit tak, jako kdyby ten pacient byl ošetřován dva a více dnů. Protože víme, že dnes první a poslední den hospitalizace se počítá, je to jeden den. Takže jestliže mám pacienta dva dny, tak ho mám skutečně jenom jeden den. A jestliže mám dnes pacienta na jednodenní chirurgii na jeden den, tak ho mám nula a pojišťovna se mě snaží oříznout. To je bez debat. Ale v první řadě, než toto začnu dělat, tak musím mít špičkové personální a věcné vybavení toho oddělení. Čili to také stojí peníze. A jestliže mám převádět v určité akutní nemocnici určitá akutní lůžka na systém – vznešeně řečeno – one-day surgery, tak k tomu potřebuji určité investiční zdroje, které pochopitelně z úhrad od zdravotních pojišťoven nemám, ty kraje ani erár ty prachy nemají taky, tzn. vytvářím vnitřní dluh, který před sebou takhle kutálím jak ten chrobáček od Karla Čapka.

Čili já děkuji panu poslanci, že toto zmínil. Ale nedělejme mantru z počtu lůžek, zejména akutních. Zaměřme se na tu kvalitu péče, která by měla být červenou nití starosti o pacienta. Děkuji.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji panu dr. Cívínovi. A teď se hlásil pan Olejář.

Pan Luboš Olejář: Já se trošku budu muset omluvit možná za ostřejší tón. My jsme neměli šanci ani na ulici ani jinde se potkat pořádně s ministrem, abychom se tam zhádali. On nás ani nepozval nikam. Neumožnil. My jsme museli pět hodin čekat v jeho foyer vstupu, abychom se dobrali jeho přítomnosti.

Paní ředitelka Rögnerová dělala svého času ředitelku v prostějovské nemocnici. Teď sedí na druhé straně. Nevím, co by dělala, kdyby seděla na té straně oné.

Pan poslanec Štětina nám tady dokonale předvedl, jak on by zařídil ze strany záchranky proces předání pacienta. Já jsem v etické komisi Vinohradské nemocnice. A tam jsme řešili právě ten dopad, který nastal díky smlouvě, protože fakultní nemocnice se s námi nechtěli zapojit do procesu odporu proti MZ, protože Heger by ty ředitele vymetl. Tak oni v podstatě tajně nás prosili – bojujte i za nás. A já můžu říct, že když nastala situace kolapsu záchranky v Praze, byla to Vinohradská nemocnice, kdy právě proto, že nemají lůžka, která museli zrušit, pan prof. Pachl sedí na ARO, říkal – já nemám kam ty lidi dát, musel bych je dát do jídelny v tom případě. Kdo jim poskytne péči? Na chirurgii do druhého dne je budou hlídat, aby neumřeli, a pak je vezmu sem, protože propustím. Lůžka nemá význam rušit. To si zařídí management, jestli to potřebuje.

Ale co oni tím sledovali na Ministerstvu zdravotnictví? To je ten podraz na veřejnost! Na Ministerstvu zdravotnictví jste sledovali jedinou věc – abyste pomocí lůžek mohli snížit počet personálu. A díky tomu – a to teď říkám otevřeně – ve Vinohradské nemocnici přestaly platit přesčasy, protože nemají peníze pro zaměstnance. Ti jsou tam zadarmo. Až my jsme museli vstoupit jako patientská organizace a odbory do toho, že začali řešit proces vyplácení přesčasů. Protože nemají lidi, museli je zrušit podle vyhlášky. Takže celý proces je proces Absurdistán a je to jedna velká destabilizace.

Já jsem si tady dělal poznámky na některá vystoupení. Když jste zavedli DPH do zdravotnictví, zvýšili jste odvody peněz ze zdravotního pojištění, tak jste měli zajistit přísun těch peněz. Přísun zvýšením dávky za státní pojištěnce. Toto jste neudělali! A toto je podraz na veřejnost. Na nás, daňové poplatníky, na nás, pacienty. To je podraz, protože to je jistá daň, kterou odvádíme. Takže neříkejte nám tady, že je málo peněz ve zdravotnictví, když je vysáváte! Ano, vysáváte. Protože se nepostaráte o to, aby tam bylo dost peněz, když se ministr financí rozhodl, že se bude odvádět DPH.

Pokud hovoříme o chirurgii. Jen chirurgie existuje ve zdravotnictví, pane poslanče, která se dá řešit? Přece to není otázka pobytu na lůžkách, jenom že uděláme jednodenní chirurgii. A tady jste slyšeli ekonomiku od pana doktora. Ekonomika je taková, že to nemají

zaplacené. Tak proč by tu jednodenní chirurgii v nemocnicích dělali? To by byli ti ekonomičtí manažeři na hlavu padlí. Zkuste se podívat do Motola nebo na Homolku, jak to dělají. Děkuji.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji panu Olejárovi. A teď poprosím zástupkyni Ministerstva zdravotnictví o reakci.

Paní Helena Rögnerová: Děkuji za slovo. Děkuji všem účastníkům za vystoupení. Psala jsem si poznámky, budu se snažit panu ministrovi tlumočit. Myslím, že řada z vás bude mít příležitost s ním mluvit napřímo, jak zmiňoval i pan poslanec Štětina.

Nechci se pouštět do nějakých širokých diskusí, protože zdravotnictví je téma, u kterého když se dotkneme něčeho, tak se můžeme tady bavit do rána a určitě bychom měli o čem. Jenom chci zmínit asi tři věci.

Jednak Ministerstvo zdravotnictví má připraven návrh - a pokud bude politická vůle, tak vždycky jsme stáli za tím, že by platby za státní pojištění měly nějakým způsobem kopírovat vývoj v zemi, že by bylo optimální, kdyby byly navázány na průměrnou mzdu. Třeba dva roky zpátky byl jeden pokus, aby to bylo nějakým způsobem svázáno. To se nepovedlo. Takže teď přímo pan ministr má návrh, kde budeme žádat zřejmě o 50 korun na jednoho státního pojištěnce. Jak to politicky projde, nevím. Jenom chci říct, že ta vůle na straně Ministerstva zdravotnictví tady samozřejmě je a vždycky byla, ale je to otázka celé koalice a nejen ministra zdravotnictví.

DPH. Určitě víme, že DPH má velký vliv, protože zdravotnictví je v situaci, kdy se z DPH nemůže vyvinít. Opravdu ty platby jsou tam v plném dopadu a samozřejmě to musíme nějakým způsobem absorbovat.

Jinak bychom určitě mohli mluvit o dalších věcech, kde ty rezervy hledat. Já jenom chci říct, že já to považuji za výhodu, když jsem si mohla vyzkoušet obě strany té barikády, jak tu nemocnici, tak teď tu pozici na ministerstvu. Chci jenom poznamenat, že před těmi deseti nebo dvanácti lety jsem Motol řídila za dvě miliardy. Dneska má Motol sedm miliard. A nic zásadního se tam zase v té struktuře tolik nezměnilo. Prostě v době, kdy měla dvě miliardy, už byly přestěhované kliniky z Karláku a mně to dnes připadá jako malý zázrak. Ale samozřejmě jsme někde jinde, jsou nové technologie atd.

Já bych si jenom dovolila možná takové přání, které je více politické, a možná že mi nepřísluší. Asi by pro budoucnost bylo lepší, kdyby možná těch kroků bylo méně, ale byly projednány dopředu napříč politickým spektrem, protože se ví i z jiných zemí, že reforma zdravotnictví se nedá udělat téměř za čtyři roky, že to je opravdu běh na dlouhou trať. A bylo

by s výhodou, kdybychom se na některých věcech, které jsou třeba průnikem všech zúčastněných, shodli. Protože společným cílem je – za objem peněz, které v tom zdravotnictví máme, zajistit co nejlepší péči. A tam si myslím, že jsme ve shodě jak vy, tak my. Ale otázka je, jak k tomu dojít. A to je otázka nějaké debaty, která by se měla odehrát. Ale domnívám se, že ministerstvo projevuje snahu nějaké kroky nastartovat.

Ještě možná v tomto volebním období se setkáme nad některými návrhy, které teď dáváme do legislativního procesu. A jenom jeden bych zmínila, protože tady byly zmiňovány např. nějaké smlouvy, které jednotlivá, většinou privátní, zdravotnická zařízení mají možnost získat od pojišťoven. Zase nechci mluvit za pojišťovny, ale ministerstvo dlouhodobě razí zásadu, aby se smlouvy zveřejňovaly. A když se budou zveřejňovat, budeme k tomu mít všichni přístup, ať už se týká plateb, co zmiňoval pan poslanec, nebo nových smluv, které se najednou objeví, a přesto, že se šetří prostředky, tak možná jsou nadbytečné. Tolik z mé strany. Jestli jsou ještě nějaké konkrétní dotazy, jsem samozřejmě ještě k dispozici.

Poslanec Miroslav Bernášek: Ještě pan Olejář.

Pan Luboš Olejář: Možná ještě veřejnost bude chtít něco. Ale já se přece jen zeptám. Nezodpověděla jste nám, proč v době návrhu rušení lůžek, toho zaklínadla, kdy jsme se museli postavit na odpor, my občané, my zdravotníci, my zástupci krajů, když to tak řeknu, v čele s panem hejtmanem Běhounkem, proč v té době jste podepisovat nechali pomocí toho memoranda s pojišťovnami smlouvy s nemocnicemi, jako je SurGal. A nasmlouvali jste nová lůžka! Místo toho, abyste podrželi v kraji lůžka, která tam jsou. Tak jste je rušili ve fakultní nemocnici Bohunice, kde pan ředitel Kraus samozřejmě jako člen ODS nemůže jinak. Já jsem s ním o tom mluvil. Bohužel ani v televizi nemůže jinak. Mluví tak, jak mluví. Takže v podstatě tam jde o to, proč jste toto nechali nasmlouvat? Proč jste nezakročili proti tomu? Když pan Nosek je předseda správní rady VZP například.

Poslanec Miroslav Bernášek: Krátce.

Paní Helena Rögnerová: Jenom krátce. Já jenom chci říct, že ministerstvo opravdu nezasahuje a nemá pravomoc zakázat nějaké smlouvy. Určitě jsme nebyli iniciátory vůbec žádných nových smluvních vztahů. Naopak se snažíme teď třeba s některými odbornými společnostmi připravovat takové úhradové mechanismy, které by zabránily tomu, že některé jedno konkrétní zařízení zneužívá nějakou péči, kde si účtuje výkony, které samozřejmě jsou

přínejmenším nadbytečné. Nechci hájit ani pana náměstka Noska, myslím, že v té době ani předsedou správní rady nebyl, co se podepisovalo memorandum. Ale ministerstvo tu přímou páku na pojišťovny a jejich smluvní vztahy nemá. Může nějakým způsobem dozorovat, zveřejňovat, ukázat na čísla, ale nemá sílu zakázat. Není nadřízeným pojišťoven. Takže to je otázka na pojišťovnu nebo na zástupce svazu pojišťoven, ale bohužel toto nejsem schopna já za sebe odpovědět. Ale myslím si, že ani já ani nikdo, kdo reprezentuje ministerstvo, nesouhlasí s tím, aby v dnešní době se nasmlouvaly nové služby, když na druhé straně jsme v nějakém útlumu.

Poslanec Miroslav Bernášek: Takže ještě pan Olejář.

Pan Luboš Olejář: Já tady nemůžu prostě poslouchat lež. Nezlobte se, paní ředitelko. Proč máte na Ministerstvu zdravotnictví odbor dohledu nad zdravotními pojišťovnami, když nemáte právo zasahovat? Proč podepsali dva náměstci ministerstva memorandum s řediteli pojišťoven o rušení lůžek a nepodepsali jste žádné jiné opatření, aby se v té době nenasmlovala jiná nová lůžka? V soukromých zařízeních pana dr. Káry? Proč?

Poslanec Miroslav Bernášek: Takže ještě.

Paní Helena Rögnerová: Já k tomu bohužel nejsem schopná říct žádné detaily. Já o žádném panu dr. Károvi nevím, o žádných smlouvách nejsem informovaná. Rok teď dělám ředitelku dohledu. Mohu si vyžádat a snažíme se myslím vyžádat od pojišťoven informace i nad rámec toho, co nám umožňuje zákon. A teď se budeme snažit dát do zákona i širší rozsah našich pravomocí chtít něco od pojišťoven. Můžeme tam poslat kontrolu. Ale nemám žádnou pravomoc pojišťovně zakázat smlouvu.

Poslanec Miroslav Bernášek: Ještě pan Štětina.

Poslanec Jiří Štětina: Jenom dvě věty. V současné době je v legislativním procesu tzv. zákon o reklamě, ve kterém je zcela jasně stanoveno, že budou smlouvy zveřejňovány nejen ze stran pojišťoven, ale ještě tam dáme doplnění pozměňovacího návrhu, abyste to mohli vy zveřejnit a říct – podívejte se, my jsme dostali takovouhle smlouvu, se kterou nesouhlasíme, tzn. že i poskytovatelé zdravotních služeb budou moct tuto smlouvu zveřejňovat. Takže to se chystá. Já doufám, že to projde.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji. Zeptám se ještě veřejnosti, zda někdo chce vystoupit. Můžu poprosit vaše jméno na mikrofon, aby se to zaznamenalo?

Pan Josef Mrázek: Josef Mrázek, Svaz pacientů. Chtěl jsem ke svému překvapení konstatovat, že zde celkem zhruba u těch lidí, kteří mají úzký vztah k praxi, dochází k racionálnímu pohledu na věc. Například pan poslanec Štětina mě překvapil tím, že se k tomu stavěl takovým způsobem, se kterým se dá i souhlasit. A je tady problém ale ten, že vzdor tomu všemu ministerstvo postupuje takovým způsobem, který je v rozporu jak s ústavou, tak s mezinárodními zákony vyšší kategorie. A zejména je v rozporu se zájmy pacientů.

Takže tady je to memorandum velmi významné v tom směru, že i když ta akutní situace je nějak vyřízena, tak je to upozornění na to, že ty věci se řeší špatně. Je třeba k tomu přistupovat úplně jinak.

Uvedu příklad. Například ústava jednak sama stanoví a ústavní soud to také potvrdil, je výrazný prejudikát, že za dostupnost zdravotní péči, čili za existenci zdravotnických zařízení v kraji odpovídá kraj. A v novém návrhu novely zákony se dočítáme, že zkrátka pohotovost už nebude v kompetenci kraje atd., jsou tam různé věci, které jsou vyloženě v rozporu se zákonem. Přímo s ústavou je v rozporu zákon, který svěřuje pojišťovně úlohu, aby regulovaly síť. To je věc, která přísluší krajům. Je to státní povinnost, aby byla dostupnost zdravotní péče. A dá se přenést na kraj, na samosprávu. Ale nejde ji přenést na pojišťovny. To jsou takové hrubé chyby, které by se vyskytovat neměly. A kdyby se postupovalo způsobem, který by odpovídal zákonům, existujícímu právnímu rámci, tak by problémy, o kterých se tady zmiňuji, vlastně neexistovaly, vývoj by byl přirozený.

Protože to, že kraje mají rozhodovat o tom, jaká jsou zařízení na jejich území, to má svůj význam. Protože existence nemocnice v jakémkoli městě má řadu významů. Nejen jako centrum pohotovostní služby, ale také to činí z toho města město určité kategorie. Když tam nemocnice není, tak to sídlo klesne o nějaké kategorie dolů. Proto je to svěřeno té samosprávě, která i za cenu, že by to nebylo třeba ekonomicky nejvýhodnější, se má snažit o to, aby si tu nemocnici udržela. A jestli má být zavřeno oddělení nebo celá nemocnice, tak o tom by měla rozhodovat jenom odborná kritéria, např. že není možné zajistit bezpečnost zdravotní péče, protože tam je nedostatečná frekvence výkonů. To jsou reálné důvody.

Nebo tady bylo několikrát opakováno, že samozřejmě ta lůžka se zregulují sama pomocí managementu nemocnice, protože ta nemocnice musí sama nejlíp vědět, kolik těch lůžek

potřebuje k tomu, aby pokryla péči, o které kraj rozhodl, že se předpokládá, že tam bude potřebná. To jsou všechno věci, které by nemusely nastávat, kdyby se k tomu nepřistupovalo tím násilným způsobem. Je jasné, že třeba obsazenost lůžek poněkud zaostává při tom klesání a zůstává trošku menší, než by třeba mohla být. Mohlo by to být k těm 80 procentům. Ale jak to klesá, tak ono to zatím pokulhává, ale časem se to dorovná, doladí. Takže ani do tohoto není radno zasahovat. A kromě toho to centrum nebo ta pojišťovna, která nařizuje snížení počtu lůžek, tak ani není povinna, ani od toho není, aby posoudila, co tam je skutečně potřeba. Praktický příklad, jak pan Olejář tady uváděl, s Vinohradskou nemocnicí. Je jasné, že administrativním snižováním počtu lůžek se udělá pro pacienty jenom škoda. Děkuji vám za pozornost.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji panu Mrázkovi. Teď pan Olejář ještě nějakou technikou.

Pan Luboš Olejář: Víím, že asi náš čas je vyčerpán, co jsem se teď díval do programu. Omlouvám se. Ale když jsem seděl v dozorčí radě Všeobecné zdravotní pojišťovny dva roky z pozice rozhodnutí vlády, tak jsem zachránil zdravotní pojišťovně pana Horáka kolem půl miliónu korun, když jsme přišli na zlodějnu dr. Chromého. Říkám to jméno nahlas, protože je to člověk, který by měl být vyřazen ze zdravotnictví, když jako ortoped účtoval výkony, které nikdy neprovedl.

A vy, když řeknete, že nemáte možnost řídit pojišťovny, tak na co tam máte zástupce pana Plíška z ministerstva, na co tam máte zástupce státu jako vláda? Proč si ministr nevyžádá na vládě usnesení, kterým uloží zástupcům státu. Když se mění ředitel, na to má, a na tohle to, uložit pojišťovnám, aby nepodepisovali smlouvy, které nemají podepisovat v době, kdy se chtějí dělat nějaká opatření, tak aby to nařídili tam? Já jenom říkám, že je na to právo a možnosti máte.

Poslanec Miroslav Bernášek: Děkuji. Zeptám se ještě veřejnosti, zda má někdo žádost o příspěvek. Není tomu tak.

Takže v tuto chvíli končím veřejné projednávání této petice. Děkuji všem přítomným, jak zástupcům petentů, tak zástupci Ministerstva zdravotnictví. Tato petice bude ještě projednávána v následujícím jednání petičního výboru v nějakém příštím období. Děkuje.

Poslanec Vladimír Koníček: Dámy a pánové, dovoluji vám přivítat na projednávání další petice. Je to veřejné projednávání

„Petice za odstoupení vlády České republiky pro ztrátu politické legitimacy“

Vítám na tomto projednávání zástupce petentů, kteří sedí tady vlevo. Je to pan Popelka, paní Řezníčková, pan Petrov a pan Bezák, kteří dostanou slovo v úvodu. Za vládu je zde pan Poul. Vítám všechny zde přítomné.

Na začátku bych chtěl upozornit, že toto jednání je nahráváno. Je z něj pořizován stenografický záznam. Takže potom, když budete kdokoli vystupovat, prosím o představení, abychom mohli do stenozáznamu napsat, kdo mluvil. A přepis tohoto veřejného projednávání vyvěšen na stránkách Poslanecké sněmovny.

Slovo má pan Popelka jako zástupce petentů. Prosím zapnout mikrofon, abyste byl nahráván.

Pan Jaroslav Popelka: Dobrý den, dámy a pánové, smyslem naší dnešní přítomnosti je upozornit na skutečnost, že vláda Petra Nečase je odmítána 90 % národa. Lidé si nepřejí, aby tato vláda nadále řídila tuto zemi. Řídí ji špatně. A co je jeden z hlavních důvodů toho, že jsme tady, že jsme po celý uplynulý rok sbírali podpisy a organizovali shromáždění a snažili se o to, aby vláda odstoupila, je skutečnost, že dne 17. dubna 2012 vláda Petra Nečase ztratila oprávnění řídit tuto zemi. My tedy žijeme v zemi, která má nezákonnou vládu.

Dalo by se to snad tolerovat za předpokladu, že by tato vláda působila ve prospěch této země a tohoto národa. Ale vláda Petra Nečase zemi škodí. Přijímá rozhodnutí, která naprostá většina národa nechce, např. církevní restituce. Poškozuje trvale tuto zemi, zhoršuje kvalitu života jejích obyvatel. A tato vláda už dávno nemá právo vládnout této zemi. My jsme tady proto, abychom upozornili členy vlády na vážnost situace, aby řešili věci, dokud je ještě čas.

Nálady ve společnosti se radikalizují, mnoho lidí už volá po radikálním řešení. A prosím tlumočte členům vlády to, že pokud se nadále budou k našim požadavkům chovat tak, jak doposud, tzn. s ignorancí, výsměchem, nazýváním nebezpečnými magory a lúzhou z ulice, tak se můžou dočkat toho, že to skončí tak, jak nikdo z nás nechce.

To je asi všechno, co jsem chtěl říct. My jsme pod petici shromáždili několik desítek tisíc podpisů. Předali jsme jenom část, protože náš právník trval na tom, aby tam byly veškeré náležitosti. A my budeme pokračovat ve svém úsilí o odstoupení vlády Petra Nečase do té doby, dokud tato vláda neodejde. Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji panu Popelkovi. Já jenom upřesním, že do Poslanecké sněmovny bylo předáno podpisových archů 565 a 11 370 podpisů na nich bylo.

Slovo má další ze zástupců petentů – paní Věra Řezníčková.

Paní Věra Řezníčková: Dobrý den! Také já vás zdravím. Vážené dámy, vážení pánové, chtěla bych k naší petici říct asi tolik: Podpisů jsme měli celkem přes 70 000, ale vzhledem k tomu, že se celoplošně lidi podepisovali po celé republice, na různých místech, spousta podpisů neměla náležitosti. To znamená, že tam třeba chybělo číslo ulice. A náš právník, skutečně pořádkumilovný, předložil k odevzdání pouze těchto 11 372.

Chtěla bych říci to samé, co říká pan Popelka. Ono více se těžko za tak krátkou dobu dá vysvětlit. Tato vláda je nelegitimní, protože strana LIDEM, která je v koalici, je strana, kterou nikdo nevolil a která tím pádem nemá právo rozhodovat o osudu našich občanů v této koalici.

Chtěla bych říct, kdyby se vláda snažila nějakým způsobem udělat něco pro občana, aby ten občan tady mohl v klidu a pokoji žít, tak bychom samozřejmě nestáli v ulicích, neprotestovali bychom. V pokoji bychom byli doma nebo v zaměstnání nebo se svými dětmi nebo se svými vnoučaty nebo na dovolené. Ale bohužel, toto se nekoná.

Bude mi 60 roků. Já jsem člověk, který může srovnávat minulý režim s tímto režimem. Dnes si říkám: Proč jsem šla cinkat těmi klíči? Co nám scházelo? Svoboda. Ale za jakou cenu. Byla jsem rebel. Byla jsem disident. Ale byla tady práce. Bylo zadarmo zdravotnictví. Byly tady přídavky na děti. O mladé manželství bylo postaráno novomanželskými půjčkami bez úroků. Ale hlavně tady byla plánovaná zaměstnanost, byla tady práce povinná.

Dneska práce povinná není, takže to se líbí všem, kteří nechtějí pracovat. Těch je taky mnoho. Ale já jsem podnikatelka, člověk, pro kterého je práce voda, vzduch. Celý život. A představte si, že já tu práci nemám. Zaměstnávala jsem 200 lidí. A 200 lidí zásluhou této vlády muselo skončit. Proč? Proč máme škůdce pro naši zemi? Proč nám vládnou? Proč si neuvědomí, že takto to přece nejde? Takto nejde řídit republika. Oni mají plné talíře. Mají plné peněženky. Mají plné účty. A co ten zbytek? Těch 9 milionů? Na ten už nikdo nemyslel. Tato vláda musí skončit, protože tato vláda nemá právo, ať už legitimně nebo nelegitimně, dál setrvat u moci.

Je toho moc, co bych mohla vykládat, ale nejdůležitější pro stát je rodina. Základ státu musí být rodina. A to se tady neděje. Na rodinu tato vláda zapomněla. Rodinu ignoruje. A nazývají nás nebezpečnými magory.

Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Jako třetí za zástupce petentů vystoupí pan Petrov.

Pan Dimiter Petrov: Dobrý den! Vážení pánové a dámy, chtěl bych poukázat na to, co již tady sdělili pan Popelka a paní Řezníčková a s čím plně souhlasím, ale taky chci poukázat na to, že za minulého režimu, před rokem 1989, jsem byl politicky pronásledovaný pro svůj původ. Nesměl jsem se vzdělávat. Dále můžu poukázat na to, že jsem byl lékařsky ničený. Pak jsem musel odjet do ciziny a tam jsem studoval. A pak jsem se vrátil zase sem a začal to znovu. To znamená – tato vláda funguje stejným způsobem jako před rokem 1989. Skutečně se všemi fakty.

Zabýval jsem se funkcí tohoto státu skoro 17 let. A vidím to sám, že premiér Nečas kryje komunistické zločince, protože jsem se tehdy zabýval tím, že jsem analyzoval veškeré restituční zákony, které začaly platit po roce 1991. A hlavně jsem zpracoval později na to téma i diplomovou práci, kde jsem poukázal na to, že zákon 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, přednostně odškodňuje z poloviny komunistické zločince.

Jsou tam případy, kdy lidi, kteří byli pronásledováni za minulého režimu, s částí rodiny, která vstoupila po roce 1968 do KSČ, druhá část od nich byla pronásledována – tak nesměla studovat, nesměla nic. Dokonce i ta část rodiny. A zamezila druhé části, aby mohla dědit. Tak potom, jakmile přišel rok 1990 a vznikly tyto tři restituční zákony – zákon o půdě, zákon o zmírnění některých křivd a zákon o mimosoudních rehabilitacích – tak přednostně se tyto lidé hlásili k tomu, že byli politicky pronásledováni.

Já naneštěstí jsem skutečně vpadl do takové rodiny a vím, že část naší rodiny se podílela na politické výchově v 50. letech, v 55. roce, státních soudců. To znamená, že ti lidé po roce 1990 – protože v roce 1967 se vzdali dědictví – po roce 1992 byli uznáni, že byli politicky pronásledováni. A já se nyní ptám: Proč? Nemuseli prokázat tíseň. Přitom byli na nejvyšších místech. A nám, co jsme od nich, nám bylo zamezeno, že jsme nemohli prostě dědit. Tak my jsme byli hozeni prostě na druhou stranu, abychom se soudně pracně domáhali svých práv, což nebylo možné.

Posílal jsem tady tyto věci se stížnostmi všem poslancům Parlamentu České republiky. Skoro každý rok jsem jim to dával na vědomí. Nikdo mi k tomuhle nenapsal, nikdo se o to nestaral a tak dále – že existují restituční zákony, které jsou v rozporu i s touto ústavou. Posílal jsem to také panu premiéru Nečasovi. Jenomže tam se stalo to, že když pan premiér Nečas odpověděl, tak – jak se říká lidově – já o voze a on o koze. To znamená, že nerozuměl asi tématu, který jsem mu předložil. I když na ten poukaz jsem zpracoval i diplomovou práci, i bakalářskou práci. Tu bakalářskou jsem měl na právech za jedna a chtěl jsem s tím prostě něco udělat. Vidím, že v tomto státě nic nefunguje.

Samozřejmě, že já cestuji i do Bulharska, takže vím, jak se vyvíjí ten vývoj. Systém je všude stejný ve východním bloku. Je potřeba prostě a načase něco s tím už dělat. To znamená – my bychom si nepřáli, aby bylo něco podobného, jako se stalo v Bulharsku a vláda prostě odstoupila. Osm mrtvých a tak dále. Ale jak vidím, národ z 90 % naší populace je proti téhle vládní garnituře. A mám strach, že prostě může dojít – k tomu, že může brzy dojít – i k revoluci.

Na závěr bych chtěl říct, že jsem strašně znepokojen. Vidím, že prostě vládní činitelé za prvé nejsou kompetentní, protože my nemáme žádného ekonoma, který by nesl odpovědnost před národem, ale vždycky jsou nějací náměstci okolo. A ten, kdo má dělat ekonomiku, je chemik nebo tak dále. A nekompetentnost – na toto poukazuji – se dost odráží na kvalitě tohoto státu. Toto je to, co bych chtěl na závěr říct.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. A posledním zástupcem petentů je pan Bezák.

Pan Jiří Bezák: Dobrý den! Vážené dámy, vážení pánové, samozřejmě se musím ztotožnit s předřečníky. A dalo by se říct, že nevím, ze kterého soudku přímo začít, protože problémů je tady víc než dost.

Samozřejmě, naše vláda, Nečasova vláda, je z mého pohledu taky nelegitimní, protože – jak už předřečníci správně řekli – opírá se o nelegitimní stranu LIDEM, která byla vlastně narychlo zřízena. A tato strana doplnila stávající koalici, kterou opustily Věci veřejné. Takže, tito poslanci za stranu LIDEM nebyli žádným občanem této republiky voleni, přímo ani jedním občanem České republiky. To je podstata věci.

Mluvíme-li o demokracii, domnívám se, že tady bylo porušeno demokratické právo občanů vyjádřit se k novému změněnému sestavení vlády. V podstatě tato vláda neopírajíc se o stranu LIDEM by nemohla existovat, protože by měla nedostatek hlasů v Parlamentu. To je jedna věc.

Druhá věc je: Naše politika našeho státu, našich politiků, celé politické scény, hlavně vládních činitelů, klesla na samé dno. Je to dekadence, je to úpadek morálky a etiky. Na západ od našich hranic je běžné v souladu s dobrými mravy, že vláda, kterou opustí jedna koaliční strana, podá demisi a požádá občany, aby v předčasných parlamentních volbách jim dala tato občanská – nebo vlastně – aby jim občané toho státu dali mandát.

Tato vláda pošlapala nejenom právo občanů rozhodnout o budoucnosti své země, ale zachovala se v rozporu s dobrými mravy a pokračovala diktátorsky – přímo diktátorsky – ve vládnutí. Ne. Bojím se použít toto slovo, ale je prostě totalita, diktátorství, jestliže vláda nemá potřebnou většinu v Parlamentu, protože se opírá o stranu neexistující, která nově vznikla, jestliže se opírá pokrytecky o jednoho poslance, který byl sice nepravomocně odsouzený, posléze odsouzen natrvalo. Ten je vlastně ve vězení. Díky tomuto hlasu prohlašovala v Parlamentu církevní restituce, se kterými se neztotožňuje 90 % občanů této země. Tato vláda nemá podporu 90 % občanů. A přesto to vládě nevadí.

Obávám se, že tato vláda překročila svůj mandát. V podstatě to je základní věc. Nereagovala a arogantně se zachovala i v případě krajských voleb a posléze prezidentských voleb, kdy ani v jedné volbě vládní nominanti nebo kandidáti nezmohli. Ve většině. To znamená – ani v krajských, ani v senátních volbách neměla vláda většinu. Prezidentský kandidát vlastně ze strany vládních činitelů, čili z vládních stran, taky prohrál. Nechápu tedy, kde bere tato vláda tu sílu arogance vůči svému národu a svému lidu, že setrvává na svých pozicích, zakopána – dá se říct – v těch valech nebo u těch koryt a nemíní odstoupit. Cožpak nemá v sobě špetku cti a nebojí se toho, že jí občané jako v některých zemích doslova vyprovodí špinavým krokem z vlády?

Já bych v podstatě to zakončil tím, že tato vláda má navíc nekompetentní lidi ve svém středu. Viděli jsme to v případě, kdy premiér Nečas jmenoval vlastně ministryni obrany, paní Karolínu Peake, mimo jiné ze strany LIDEM, která neprošla posledními volbami jakožto strana LIDEM, čili nemá hlasy občanů. Viděli jsme ty tanečky samozřejmě kolem toho, jakým způsobem byly prohlasovány církevní restituce, daňové zákony, soubor zákonů ohledně zdravotního a sociálního zabezpečení, důchodových reforem atd.

V podstatě se tato vláda snaží řešit krizi zvyšováním daní, čímž vlastně likviduje střední vrstvu, likviduje podnikatelskou sféru živnostníků, o kterých – což mě mrzelo – i opoziční strana ČSSD slovy pana Mládka řekne, že jsou paraziti. Jestli je někdo v tomto státě parazitem, pak to jsou ti politici, kteří řídí tento stát a vysávají vlastně z toho pracovního dělného lidu peníze, majetky a tak dále.

Víme, jak se tady zachovává vládnoucí moc při řešení různých kauz, např. PROMOPRO, dalších Opencard apod. Těch je celá řada. Chtěl bych tady jenom podotknout, že občané prostě toto citlivě posuzují. A přestože tady není taková nálada jako v Bulharsku – že by vyšly statisíce lidí do ulic – přesto to tady vře. A já bych si dovolil říct, že by bylo dobré, kdyby vláda sebereflektivně zvážila všechny tyto události, které se tady udávají, a odstoupila ještě, jak se říká, se ctí, než aby byla nucena odstoupit takovými, dá se říct, situacemi, jaké byly nedávno v Bulharsku.

Samozřejmě bych mohl pokračovat ohledně toho, jakým způsobem se zvyšuje zadlužení země na 45 % HDP. Mohl bych pokračovat tím, jak se zvyšují ceny energií, plynu, vody. Třeba kubický metr vody dneska stojí stonásobně víc než v roce 1989, přitom platy se stonásobně nezvýšily. Voda je základem. Všude. Pijeme ji, jíme vlastně výrobky s vodou, vodou myjeme, děláme potřebnou hygienu atd. Čili, zamysleme se i nad tím, k čemu dospěli současní vládní nekompetentní činitelé – že chtějí prosadit, aby občané si platili ještě i opravy vodovodních přípojek. To je prostě nehoráznost.

Myslím, že si vláda už poslední dobou velice moc zahrává s důvěrou občanů a může se jí to vymstít. A my jsme tady ne od toho, abychom byli označováni paní Karolínou Peake, že s trochou nadsázky nás lze označit za nebezpečné magory. Jsme tady od toho, abychom nastavili dnešním politikům zrcadlo, aby si uvědomili, že žádný strom neroste do nebe a že politici by v podstatě měli sebereflektivně zvážít, kde udělali chybu, a z toho vyvodit patřičné důsledky.

Tento národ si nezaslouží tuto vládu. Zaslouží si samozřejmě lepší vládu. Věřím tomu, že v budoucnu tady zvítězí přímá demokracie, kdy občané budou moci volit svobodně v přímých demokratických volbách své poslance podle okrskových kandidátek a ne podle stranických, protože se tady vrací doba, kdy vedoucí úlohu tady sehrávala jedna politická strana.

Dneska si dovolím a troufnu říct, že tady je vedoucí úloha několika politických stran, které jsou zkorumpované, arogantní, které svým způsobem tuto zemi poškozují a ničí. Ničí ducha tohoto národa. Ničí podnikatelské a živnostenské prostředí. Ničí rodiny. Ničí vesnice. Ničí venkov. Ničí české podniky, české firmy. A napomáhají tomu, že česká ekonomika se propadá. Jen tak pro zajímavost: Ve střední Evropě jsme jediná ekonomika, která neroste. To by mělo alarmovat všechny politiky napříč politickým spektrem. Tady není možné, aby česká ekonomika se propadala a vedle nás německá ekonomika rostla o 2 %, aby slovenská ekonomika rostla o 2 % nebo rakouská o 0,8 % nebo aby polská ekonomika rostla, ale naše ekonomika se propadala o –0,8 %. To je prostě nehoráznost.

Tato republika má dostatek pracovitých, slušných, poctivých lidí, vzdělaných, kteří samozřejmě jsou většinou nestraníci. A proto tito nestraníci musí mít právo rozhodovat o této zemi a účastnit se přímých demokratických svobodných voleb pomocí okrskových kandidátek – osobností, nikoliv zkorumpovaných politických stran, jak jsme tomu 23 let svědky.

To je asi závěrem všechno. Promiňte mi, že jsem se takto rozpovídal, ale vidím, že v tomto státě tato vláda nemá skutečně legitimitu, nemá právo tomuto vzdělanému národu Masaryka vládnout.

Děkuji vám za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Tolik pan Bezák jako poslední zástupce petentů. A nyní dám slovo panu Ing. Lubomíru Poulvi, kterého premiér Petr Nečas pověřil účastí na tomto jednání. Pane inženýre, máte slovo.

Pan Lubomír Poul: Děkuji. Vážený pane předsedající, dobré odpoledne. Vážené dámy, vážení pánové, dovoluji mi, abych se představil. Jsem vedoucí Úřadu vlády. Jmenuji se Lubomír Poul. A zároveň mi dovoluji, abych omluvil pana premiéra Petra Nečase. Pan premiér mě pověřil, abych ho zde zastoupil. Dovolte, abych řekl, že veškeré poznatky, veškeré informace, si pečlivě zaznamenám a neprodleně budu pana premiéra o tom informovat.

Děkuji vám.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Otevírám rozpravu, do které máte možnost se přihlásit. Kdokoliv z vás zde přítomných. Akorát bych požádal na začátku o jméno, abychom mohli do stenozáznamu k vašemu projevu připojit i vaše jméno. Takže – hlásí se někdo do rozpravy? (Chvilé čekání na přihlášky.)

Pokud tomu tak není, dovoluji mi, abych ... Ano, do rozpravy se může přihlásit kdokoliv, tedy i ti zástupci, kteří už hovořili. Tedy paní Řezníčková má slovo.

Paní Věra Řezníčková: Děkuji. Chtěla bych tady taky připomenout oblast práva. Po sametové revoluci se 18 let soudím se státem. A velmi podivně. Z toho jsem byla několikrát málem zavražděna. To tedy taky řeknu, když jsem tady. Mám takový pocit, že tady si naše vládní garnitura zahrává s našimi zákony, s ústavou, že úmyslně dělají invalidní právo. My totiž máme invalidní právo.

A na to bych chtěla, právě když už tady jsem, upozornit – že zákony mají být věcné, stručné a jasné, jednoduché, takové, aby jim i obyčejný člověk mohl rozumět. My tady máme

zákony, které vyjdou do oběhu. A ty zákony vyšly omylem. Jsou tam chyby. Takže jsou samá novela, samý pozměňovací návrh. A kdo se v tom má vyznat, když se v tom nevyznají ani soudci?

Ale mám takový pocit, že toto všechno je záměrné. Záměrné z vládnoucí pozice. Pro národ. V tomto státě, jestli to tedy nevíte – když tedy teď jsem vás poslouchala, že vlastně vám není vůbec známo, co se tady v naší zemi děje – tady nefunguje vůbec nic. Kam se podíváte, tady nefunguje vůbec nic. To, co předtím fungovalo? Já jsem byla disident a rebel, ale teď jsem ještě větší rebel, protože – neměli jsme rádi komunisty. Já je taky nemám. To, co se dělo v 50. letech! Ale od roku 1985 se dalo už podnikat v tomto státě a dalo se jezdit na Západ, takže ta železná opona od roku 1985 vlastně nebyla. Kdyby to fungovalo po sametové revoluci aspoň tak, jak to fungovalo po roce 1985, myslím, že bychom tady nebyli a nebyli bychom na Václaváku, ani na jiných náměstích a neprotestovali jsme.

Teď opravdu je situace taková, že i podnikatelé i živnostníci jsou opravdu na pokraji bídy a minima. Snaží se prodávat i své nemovitosti, aby přežili. Ale bohužel není kupní síla, takže – nic. Zmizela kupní síla. Tady je v podstatě obrovská nabídka a velmi malá poptávka, protože není kupní síla. Není zaměstnání pro prostý lid a podnikatel nemůže podnikat. Protože – jak? S čím? Máme tady nejdražší energetické zdroje na světě. My, kteří vyrábíme a platíme tady přestavbu Temelína. My jako národ, my platíme nejdražší elektriku. Pro koho? Proč? My jsme jediný stát na světě, který ... Tato vláda to dovolila. Tato vláda. A to je trestné. Dovolila, aby takové podniky, takové organizace, jako je VZP, jako je ČEZ a další, byly polostátní. Pozor! A spoluvlastníky aby byli neznámí anonymní akcionáři. Takže – to je ...

Já nevím, co si o nás myslíte. Že jsme tak hloupi? Já se nepokládám za žádného podobčana, ale bohužel si tak připadám, když poslouchám Karolínu Peake nebo pana Nečase nebo pana Kalouska. A nezlobte se na mě, pan Kalousek je velmi často opilý. Já sleduji každý den, každou noc sleduji, když je zasedání Parlamentu. Já se stydím. Já, Věra Řezníčková, se stydím za poslance, za vládní koalici – co nám tam předvádí, nám, národu. To si může rovnou pan Kalousek s panem Nečasem sednout na pivo a tam se dohodnout, co prodají a komu co dají a nemusí nám předhazovat ty trapnosti, co se dějí v Parlamentu, protože tady není ochrana menšiny.

Mohla bych mluvit, že tady nefunguje opravdu vůbec nic. Ale vůbec nic, kam se podívám. A jestli to nevíte, věřím, že jsou mezi nimi i slušní poslanci. Ať tedy něco dělají, ať tedy to aspoň řeknou! Vždyť tam je pár bojovníků v Poslanecké sněmovně! Ale je to málo. Je to tady všechno prohnité. Kam až to dojde? Prodáváte české dluhopisy. Evropská banka je skupuje. To čekáte na to, až to opravdu koupí Čína? A pak nás odtud vyženou? Bičem a

všechny? To se ráno probudím a nebude mi patřit můj dům? Tam až to chcete nechat zajít, pane Nečasí?

Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Zahajujeme druhé kolo. Pan Popelka.

Pan Jaroslav Popelka: Já bych ještě rád sdělil svůj pocit z dnešního jednání. Skutečnost, že nepřišel ani jeden z členů vlády, potvrzuje to, že tito lidé nás opět ignorují, nemají zájem se dohodnout, nemají zájem s námi jednat. My tedy přistoupíme k tomu, že na ně budeme ještě nějakou dobu v klidu čekat, vždy ve středu, před Úřadem vlády. Jestliže se nic nezmění a pan Nečas a další členové vlády s námi odmítnou jednat, nebudou mít zájem jednat, tak budeme stupňovat akce občanského odporu takovým způsobem, aby nás už konečně vzali vážně. Dává nám k tomu právo článek 23 Listiny základních práv a svobod postavit se na odpor vládě, která nerespektuje demokratické principy a poškozují zemi.

Ještě jednou vzkazuji panu premiérovi a dalším členům vlády: Jsme zatím ochotni jednat, chceme se dohodnout po dobrém. Pakliže nás budete i nadále ignorovat, přijmeme další opatření.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Dalším přihlášeným je pan Petrov a potom pan Bezák.

Pan Dimiter Petrov: Dále jsem se zabýval ještě dolní komorou Parlamentu. To znamená, co mi vadilo nejvíc, je věc, že jsou tam nekompetentní poslanci. Ale co je ještě nejhorší, je to, že skoro 80 % všech politických stran, které zasedají v dolní komoře, tak – skutečně jsem si všiml, ať třeba v ODS – tam jsou čtyři nebo pět právníků. A to ještě k tomu lidi, kteří alespoň skončili nějakou vysokou školou a hned vstoupili prostě do té strany. To znamená – lidi bez praxe.

Zabýval jsem se i ostatními parlamenty. Samozřejmě, že nás jako Českou republiku nemůžu srovnávat s Německem, protože parlament je tam úplně o něčem jiném. Můžu ale třeba s Bulharskem. V Bulharsku se mi líbí jedno – že aspoň 50 až 60 % lidí ještě za Bojka Borisova, za premiéra, bylo kompetentních, to znamená složených z odborností. To znamená: sociologové, politologové, ekonomové a právníci. Lidi, kteří alespoň dvacet let pracovali v těch funkcích. To znamená, že tomu rozumějí.

Když tady vstoupím a jedním s poslanci za ODS, tak každý utíká, protože nikdo ničemu nerozumí, vůbec ničemu nerozumí. Pak je nakonec Benda. A ten taky tomu nerozumí. Anebo se stane, že to prospí. To znamená, že přijde kde mně a furt usíná a usíná a říká: Já jsem sám na to, já prostě nestačím. Takže, kde to jsme? Skutečně můžu říct, že 17 let tady toto prožívám. Ať byla v opozici ODS nebo teď je s koalicí prostě spojena, tak vždycky utíkají. Ať jim člověk prostě předloží přesná fakta, tak nikdy konkrétně nemůžou odpovědět. Já jsem si toho všiml.

A je to strašně ubohé, protože Československá republika tehdy něco znamenala. Aspoň třeba za socialismu. Vyráběla, prostě byla známa v cizině. Teď, když přijedou z ciziny – protože tady existoval fakt, že vymírá naše populace – tak se premiér snažil přivítat a pozvat lidi z Východu, aby pracovali v České republice. Konkrétně i z Bulharska. Nikdy se ale o ně nepostarali. Když Bulhar přijde, tak pracuje, prostě dře. Pak mu nedají ani mzdu. Potom, po 14 dnech, musí ten člověk prostě opustit republiku, protože se práva nedomůže. V tomhle státě je to velmi těžké. A není to zajištěné.

To znamená, že mně už si stěžují na Českou republiku. To jsou pomalu už stovky lidí z Bulharska. Prostě poukazují na to, jak se tady jenom krade, podvádí, krade a zase podvádí. Samozřejmě, že já žiji v Bulharsku. Vždycky tady tři měsíce člověk vydrží a pak musí odcestovat, protože tady se nedá vydržet. Mně nejvíc vadí to kradení. A furt se krade a krade. Tady jsem vyráběl – vyrobily se pancéřované dveře. A mohu vám říct, že prostě druhý den – vykradený. Tady se nedá žít. Lidi mají chaty. Dneska je na obtíž mít chatu. 18krát vykradena. Nikdy policie na to nepříjde, protože existuje fakt z listopadu, kde bylo – myslím v Mladé frontě DNES – že ze 100 krádeží je 7 objasněných. Což je strašně málo.

Prostě – s tím je potřeba něco dělat. Ale na tato místa musí být kompetentní lidi a musejí mít o to zájem. Jak vidím, co se děje v tomto státě – opravdu nejvíc, co mi v tomto státě vadí, je to kradení. A to vidím všude. Všude se s tím setkám. Je to něco strašného. Tímhle nás osočují. A mně už je jedno, že máme, dejme tomu, nějaký průměr platu nebo 27 000, když většinou cizinci, kteří u nás dělají, dělají za 9 000. Nebo vlastně se dá prakticky říct, že za 50 korun. A jinak jim říkají: My vám dodáme ještě tak, abyste měli na hodinu o těch 50 korun víc, ale bude to prostě načerno.

Takže zájem ze strany Východu už není zájem o tuhle republiku, ale zájem o jiné státy, byť již tam vydělávají míň. Ale mají to jistější. Opravdu se s tím setkávám a řeším tyhle problémy, i přes Ministerstvo vnitra, i přes Ministerstvo práce a sociálních věcí. Ale je to prostě zoufalé a je to nefunkční v tomto státě. Říkám: Člověk u nás, když už nemá peníze, je

prostě ztracený na vždycky. V dnešní době tady není možné se postavit na nohy. Je to velmi těžké a je to strašné.

Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Slovo má pan Bezák.

Pan Jiří Bezák: Děkuji za slovo. Budu se snažit být stručný, ale je toho poměrně dost. V podstatě jsme si tady řekli, že tato společnost se potýká s dekadencí, s úpadkem. Hlavně morálním, etickým úpadkem. Především samozřejmě, jak se říká, ryba smrdí od hlavy. To znamená, jestliže nemají ti mladí lidé, kteří jdou ze škol pracovat, jdou studovat atd., nemají dobré příklady ve vedení státu, je to špatné.

Morální úpadek celé české politiky napříč politickým spektrem je každodenní jistotou. Co si budeme povídat? V podstatě naše ústava byla připravena tak, aby vyhovovala vládnoucím vrstvám. Naše zákony jsou připraveny tak, aby vyhovovaly tomu, kdo je dával do pořádku, kdo je sestavoval, kdo je odhlasovával. Základním faktorem tady je to, že v naší legislativě je spousta absurdit. Mluvíme o tom, že jsme demokratický stát. Jak je možné, že není dostatečně oddělena zákonodárná a výkonná moc? Jak je možné, že členové vlády jsou zároveň v zastupitelském zákonodárném sboru? Jak je možné, že je tady dvojí výklad toho, komu se odpovídá poslanec?

Poslanec skládá slib věrnosti republice a slibuje na svoji nejlepší čest, na svoje vědomí a svědomí, že bude vykonávat svoji funkci v zájmu republiky a lidu této země. Ale přitom díky tomu, že tam existuje článek č. 5, podle kterého tato ústava jasně říká, že naše republika je založena na parlamentním systému volné a svobodné soutěže politických stran, které samozřejmě mají svá grémia a ty nutí svoje poslance, aby dodržovali nějaký stranický řád, úzus, jak potom mají ti poslanci vykonávat své funkce v zájmu lidu, když plní příkazy grémií?

V podstatě důležitá věc, která by tady měla zaznít: Nemáme ani v pořádku justici. Víme moc dobře, že v tomto státě je prolezlý organizovaný zločin do vyšších vrstev, pater řízení tohoto státu. A je samozřejmě způsobeno tím, že politické špičky zametají kauzy pod koberec. Pak vypadne kostlivec. Za nějaký čas zase se snaží toho kostlivece zahnat někam do kouta. Nezlobte se na mě, aby byl za 23 let potrestán jeden jediný aktér nějaké kauzy, pan Rath, to je safra málo.

Narážíme tady i na skutečnost, co si mají občané pomyslet o tomto státě, o vymahatelnosti práva a vůbec – dá se říci – o úrovni naší justice, naší policie, našich zastupitelství. Co si mají pomyslet, když občan, který nesouhlasí s politickou stranou, která

kandiduje do Parlamentu, počmárá plakát a je za to perzekuován, je za to zavírán, zatímco občan, který v jisté politické straně vykonává jistou funkci a tuneluje státní prostředky, prostředky občanů, daňových poplatníků, dostane maximálně podmínku? Jak je možné, že tady chodí beztrestně lidé, kteří si řeknou o půlmiliardový úplatek? Víte určitě, o čem mluvím. V kauze Pandur. A tito lidé svobodně chodí po této zemi. Přitom člověk, který kritizuje, který se snaží upozorňovat na nešvary v této zemi, v této politice, je perzekuován a trestán.

V našich občanských iniciativách jsme se tady setkali s tím, že nám bylo vyhrožováno smrtí, bylo nám vyhrožováno, že budou naše rodinné příslušnice znásilněny apod. Kde to žijeme? My tady žijeme v mafiánském státě. Určitě vám neuniklo, že lidová tvořivost dosáhla takového věhlasu, že na YouTube a na různých jiných sítích se lidé seznamují s písničkou Věštec Ivan. Ano, to je odraz této země. To je odraz pokleslé morálky a politiky tohoto státu. Je mně z toho smutno. A kdybych parafrázoval slova jedné účastnice jednoho komediálního žánru, jednoho filmu, tak bych řekl: Je to na blítí.

Děkuji vám za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Slovo má v šesté řadě první zleva. Paní, prosím, představte se.

Paní Eva Hůlková: Dobrý den! Jmenuji se Eva Hůlková a jsem tady sama za sebe jako občan České republiky a úzce spolupracující se skutečnou demokracií, s OKO PAY, NVO a dalšími aktivitami, jejichž jsem smýšlení. Chtěla bych vám tady říct pár slov. Omlouvám se, že jsme přišli později. Jestli to tady už zaznělo, omlouvám se.

My chceme prostě okamžitou odvolatelnost politiků, pokud udělají nějaké prohřešky. Nejdéle do pěti dnů. A do druhého jsou postaveni mimo, do doby, dokud se to nevyšetří.

Další věc: Obecné závazné referendum. Nemusím vám říkat, co by bylo. Tedy jako. A nevím – říkám, nevím, jestli to tady vůbec zaznělo – ale já jako občan České republiky, důchodce, invalidní důchodce, vám můžu říct, že tady se opravdu žije strašně moc, strašně moc špatně. My pracujeme s lidmi na ulici. Učíme je znát zákony. Jak se mají bránit, aby se nebáli. Aby se nebáli postavit prostě úřadům, soudům. Aby je nerozhodilo slovo soud, exekutor. I když – mezi námi – to rozhodí asi každého.

Takže děkuji za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Další přihlášený do rozpravy? Prostřední, v šesté řadě.

Paní Helena Svobodová: Ano. Jmenuji se Helena Svobodová, jsem tady taky za občanku České republiky. A není mi jedno, jak tady vláda vládne. Chtěla bych vládu odborníků a taky vládu, která – když něco provede – by byla odvolatelná tak, jak tady zaznělo.

Taky souhlasím s tím, co se tady už řeklo. A co mi nejvíc vadí? Vadí mi paní ze sociálního odboru, ministerstva sociálních věcí, že těm nejslabším nedávají dávky. Jak ti lidé můžou žít? Jsou úmyslně vyháněni z domova. Nejsou schopni zaplatit tak drahé byty, poplatky, elektřinu, všechno. Já jsem teď na úřadu práce. Dva měsíce nedostanu ani korunu. Jak můžu zaplatit poplatky, které jsou tak drahé? Jak můžu existovat? A na sociálce mi nedají ani korunu, protože mám dluhy. Tak budu mít další dluhy a už se z toho nevyhrabu. Chci, aby se tady tohle řešilo. A chci tady slušně žít. Mimo jiné. A to je všechno.

Děkuji za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Další do rozpravy?

Paní Zita Höppner: Já se možná také přihlásím. (Předsedající: Tak.) Moje jméno je Höppner. Mám německé občanství, neboť české nám, ačkoliv jsme měli zájem, nebylo vráceno. Odvolat a postupovat proti tomu nebylo možno, neboť tento stát opomněl ustanovit odvolací soud příslušné instance. Správní soud, jistě o tom víte, příslušné instance. To ale nebudu rozebírat. Již bylo řečeno, že tady nefunguje absolutně vůbec nic. A domnívám se, že to dokážu posoudit i jako absolvent právnické fakulty v Mnichově – LMU, Ludwigs Maximilian University. Můžete se o tom přesvědčit, jelikož i toto vzdělání je mi upíráno.

Je to vysloveně mafiánský stát, to už bylo také řečeno. Zažíváme tady bezprecedentní násilí, brutální, s bitím, vydíráním, podvody. Jednání, které prostě nemá obdoby. Tento stát nemá absolutně nic společného s demokracií. Konstatuji to jakožto právník, skoro tedy, neboť v té oblasti se nepohybují. Musím říct, že není pravdou, že by se proti tomu nedalo nic dělat.

A protože už tady kritika zazněla, u mě by to bylo na dlouhé lokte a bylo by to možná příliš odborné, tak bych možná si dovolila navrhnout maličkosti, které v cizině fungují. Například proti tomu kradení. Například je ustanovení v německém BGB – znáte Bürgerliches Gesetzbuch, čili občanský zákon – že není možno nabýt vlastnictví na abhanden gekommenen Sachen, což znamená na ukradených věcech. Čili, i když to někdo nabude

v dobré víře, třeba přes pět nebo deset nebo patnáct lidí, tak se přesto nestává majitelem. On pak není trestný, ale není majitel. A to umožňuje, že to v podstatě eliminuje kradení. Doporučila bych tedy třeba tady tento paragraf. Jistě není problém ho včlenit.

Je to systémová věc, kterou bychom měli. Dřív jsme měli taky podobný BGB, ještě i za první republiky. Čili by nebylo vůbec špatné tam tento paragraf, toto ustanovení, dát. A to byste viděli, jak by se to pohnulo. U všech lichvářů požadovat občanský průkaz, s tím, že by se dalo překontrolovat, kde tuto věc nabyli. A vracet ji majiteli. To by šlo velice rychle. Myslím si, že by se s kradením pohnulo.

Další věc, třeba alespoň jenom takhle na začátek. Myslím, že rozprav bude víc. Je skutečnost, že tady naprosto absentuje výstavba takzvaných sociálních bytů. Ústavní soud, jak víte, rozhodl sice, že majitelé mohou zvyšovat nájmy, protože mají také zvýšené náklady. Ale tou druhou částí bylo to, že se postaví takzvané sociální byty, což jsou úplně normální obecné byty. A není pravda, že by na to stát neměl peníze. Stát totiž privatizuje byty tak, že je prodává za pakatel. Vlastníci, kteří často byt nabyli velice podivně, například prapodivnou obálkovou metodou, ho otočí třeba ještě přímo na místě za milióny, ačkoliv ho koupili třeba za 200 tisíc.

A já si kladu otázku, jak je možné, že stát a obce byty tedy neprodávaly samy za ty 2 miliony a nepostavily za to byty pro potřebné. Jak je možné, že jsem třeba v tom Mnichově dostala během půl roku byt, který byl zaplatitelný, čili takzvaný obecní neboli sociální byt? A jak je možné, že tady jsem vyhazována ze svého bytu takovými metodami, že to vlastně nazývám pokusem o vraždu? Jak to, že tedy jsem navrhla: Tak dobře, já se přestěhuji klidně do nějakého nájemního bytu, takzvaného sociálního bytu, ale oni prý vůbec žádné nejsou.

Jak je to možné? Evropská unie přispívá této republice obrovskými částkami na výstavbu takzvaných sociálních bytů. Kam všechny ty peníze jdou? Do dnešního dne na to nemám odpověď. Třeba ani na Praze 7 ne, kde bydlím. Bylo mi řečeno, že to jde na konta. Na čí konta to jde? Na čí konta jdou peníze určené na sociální výstavbu z Evropské unie? Jak to, že tento stát nepočítá s tím, že když zvýší náklady na bydlení a nájmy, vypukne v podstatě sociální katastrofa, která už tady je?

Nebo si myslíte, že skutečně přestěhujete celý národ pod most? Kdy začnete konečně konat? Kdy začnete jednat? A nevymlouvejte se, že na to peníze nejsou, protože výstavba sociálních bytů se dá zadat firmám. A ty tím mají zaměstnanost, ty tím mají příjmy.

Jde jenom o to, že byty jsou vlastně lacinější z toho důvodu – škoda, že nikdo neposlouchá – protože se staví na obecních pozemcích, které jsou lacinější. Tady se ale na nich nestaví. Tady se prodávají obecní pozemky a státní pozemky za pakatel developerům,

kteří pak požadují miliony za byty. Za byty, které je nestály téměř nic. Čili není pravda, že by nebyly prostředky. Prostředky nejsou používány tak, jak by měly. A já se velice divím, že Evropská unie se tím ještě nezačala zabývat. A budu se snažit vzhledem i k tomu, jak se s námi tady jedná – říkám, to je bezprecedentní násilí, které tady soustavně zažívám já i moje rodina – budu se snažit o to, aby se Evropská unie tím zabývat začala, protože zřejmě bez nátlaku zvenčí se tady nic nepohne.

Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Pan Bezák – další. A potom ve čtvrté. Takže pan Bezák má slovo.

Pan Jiří Bezák: Děkuji za udělení slova. Vážení přátelé, mě překvapilo, s jakou razancí naši čelní politici se vůči občanským aktivistům a občanským iniciativám vymezují. Nejde jenom o vyjádření paní Karolíny Peake, že jsme nebezpeční magoři, že? Nejde jenom o to, že třeba pan Mládek řekl o živnostnících, že jsou paraziti. Ale jde tady o to, že – celkově vzato – politická scéna přehlíží jako lány občanské iniciativy a aktivisty, kteří poukazují na nešvary a nepořádky v tomto státě. Například my jako občanští aktivisté máme spoustu informací, máme mezi sebou lidi i vzdělané, máme analytiky, máme právníky apod. Jsou tady lidi odborní. Což o vládních činitelích mnohdy pochybujeme, že mají odbornost a že jsou kompetentní.

Například – když tady mluvila paní o tom, jak se zachází tady s občany České republiky. V roce 2002 v tomto státě mělo problémy s bankrotem nebo s exekucemi 4 800 občanů. V roce 2012 už to bylo 950 000 lidí. Kam to chcete vy, politici, dotáhnout? To chcete opravdu, jak tady paní řekla, dostat český národ pod most? Nezlobte se na mě, ale ta nelegitimita této české vlády, Nečasovy, tříská dveřmi. Doslova. V podstatě oni ignorují, doslova arogantně ignorují, občany, ignorují poukaz na to, jak se tato země vyvíjí špatným směrem, a dělají si s odpuštěním, co chtějí.

Tato země se prostě stala rájem zlatokopů, tunelářů, zlodějů, různých exekutorů atd. Kde to jsme? Opravdu. Tady mám pocit, že žijeme v mafiánském státě, kde prostě občan nemá jistotu, že má střechu svou nad hlavou. Určitě jste slyšeli o tom, že si máte kontrolovat na katastru nemovitostí, jestli nemovitost vám patří, protože tady se může totiž stát, že někdo napodobí váš podpis a prostě zfalšuje převody nemovitostí. Vy můžete být pod mostem raz dva. Ani o tom nevíte. Takže se na mě nezlobte, ale takováhle vymahatelnost práva a takový

Absurdistán, co tady je – opravdu na západ od našich hranic asi ty země a ti politici z toho úplně mají radost, jak ti Češi špatně vládnou. Já nevím, ale takhle to prostě dál nejde.

Závěrem chci jenom říct to, že mě tady jako Slávka Popelku překvapilo to, že i pan premiér Nečas si neudělal chvilku času na to, aby si poslechl názory občanských aktivistů. Překvapuje mě, že tady je tak málo zákonodárců. Překvapuje mě nezájem naší politické elity vyslechnout si národ, hlas lidu, hlas boží. Nezlobte se na mě, ale kde to jsme? Vždyť všude ve světě je tradováno, že je potřeba naslouchat tomu hlasu lidu. I sám Voltair říkal: Já nebudu třeba s vaším názorem souhlasit, ale všechno udělám pro to, aby ten váš názor zazněl. Ale my tady ze strany vlády a politických elit nevidíme, že by tady směl ten názor zaznít.

Nebudu dlouho zdržovat. Ale co ještě chci připomenout – a to tady nezaznělo – tato země má cenzuru. Cenzuru, kterou jsme dlouho nezažili. Od roku 1989, ale prakticky postupně, se tu vybuďoval cenzurní systém. Ta cenzura spočívá i v tom, že je demonstrace na Václavském náměstí, kde se sejde 5 000 lidí a všechny noviny, média jakoby na pokyn někoho shora říkají, že tam je 200, 300, 500 lidí. Co si mocní této země slibují od toho, že budou lidem lhát svým občanům? Když tady byla demonstrace vloni, odborářská, tak se to zveličovalo, že tady bylo jenom 20 000 lidí. Ono tady bylo minimálně 80 000, 100 000 lidí na Václaváku. Kolik těch lidí asi musí tady přijít, aby vláda padla? Musí to tady být jako v Bulharsku? Plné ulice rozzlobených, rozvášněných občanů, kteří vynesou vládu s odpuštěním v zubech?

Nezlobte se na mě, ale jsme snad národ inteligentní, národ lidí, kteří prostě mohou si navzájem naslouchat. A jestliže tedy politici vidí, a hlavně ti vládní, že mají 10procentní podporu, proč už dávno nesebrali kufry a nezdrhli? Vždyť tam nemají co dělat v té vládě? Takže takhle si myslím, že s tím je třeba něco dělat. A my, občanští aktivisté, se snažíme upozorňovat na to, že prostě v této zemi je potřeba otevřít veřejnou diskusi. My jsme pro to, aby tady byl nějaký kulatý stůl, kde by jednaly politické strany napříč politickým spektrem s občanskými aktivisty a iniciativami, aby se našel konsensus, aby se národ sjednotil v tom, že je potřeba vyvést tuto zemi ze zásadní morální etické celospolečenské krize.

Tato země se potácí opravdu v situaci, kdy není vymahatelnost práva, kdy tento stát je na hraně právního státu, kdy demokracie má všechny možné názvy, ale ne demokratický. Bohužel, nezlobte se na mě, ale tady prostě opravdu je potřeba postoupit dál. Jestli se nehnete z místa tohoto mrtvého bodu, budeme všichni jak tady jsme, i občané celého státu, na to doplácet. Každý den. Každý den tato země ztrácí miliony a miliony korun tím, že tady vládne neprofesionální, nelegitimní, nekompetentní, neodborná vláda, která není ochotna naslouchat lidu, která je arogantní, která dovolí tunelovat, ničit tuto zemi, ať je to na venkově,

kde se likvidují všechny prodejny, hospody, kulturní zařízení, kdy lidi odcházejí z venkova kvůli práci, nemají uplatnění, budou se zavírat pošty atd.

Vždyť tohle je úplně ... Já nevím, mně to připadá, že tady vládne vláda, která si říká: po mně potopa. Prostě, je to Absurdistán.

Můžete, ano. Omlouvám se za ten dlouhý výstup.

Poslanec Vladimír Koníček: Ne, pane Bezáku. Kdo vystupuje, určuje předsedající. Pořadí přihlášených je: paní ve čtvrté řadě vpravo, potom paní Řezníčková, potom paní v první řadě vlevo. Takže paní ve čtvrté řadě vpravo, máte slovo. Prosím, představte se.

Paní Iveta Hajnová: Mohu teď hovořit, ano? Dobrý den! Já se jmenuji Iveta Hajnová. Jsem jedna z bývalých zaregistrovaných kandidátek na úřad prezidenta. A ráda bych řekla jednu věc. Když jsme stáli na tribuně – pan Bezák, pan Popelka a já – tak vlastně mi říkali: Ty jsi za to dobro, my jsme za to zlo. V uvozovkách. A je to tak, že možná bych měla říct jednu věc. Považuji se za takovou duchovní vyjednatelku, duchovní kooperátorku občanů, dá se říct, i těch nezávislých iniciativ. Asi rok se intenzívně snažím – jak se říká – abychom se měli rádi, abychom cíl měli stejný a respektovali různorodost a vlastní cesty a nástroje apod., i když jsou rozdílné, abychom vlastně tolerovali.

A je to tak, že přes to všechno jsem si musela uvědomit, že – ať už byly jakékoliv, jak se říká, režimy – dokázali jsme si my, lidé, opravdu najít – a to je dobré si uvědomit – abychom opravdu byli naladěni pořád, jak se říká, v tom dobrém vztahu. Tak je dobré si uvědomit, že jsme to vždycky tak nějak museli zvládnout, i když to bylo často velmi těžké. A někteří to, jak se říká, i nezvládli. Ale těžko říct, jak je posuzovat.

Je pravdou jedna věc – že teď vlastně je takové aktuální období, a sice to, že už druhý týden stojí před Úřadem vlády spousta občanů, kteří tam stojí z toho důvodu, aby hovořili o odstoupení vlády Petra Nečase. Čili fyzicky potřebujeme zprávu o tom, že vláda odstupuje. A aby to vyznělo všechno jakoby pozitivně a příjemně, tak máme pro ni vlastně dárek – pro tu vládu. My skutečně máme pro vládu dárek. I pro prezidenta. A sice – nám se podařilo během toho roku udělat spoustu krásných projektů. My jsme se na demonstracích opravdu jakoby setkávali a poznávali, kontaktovali.

A bezvadné na tom je, že jsme udělali spoustu projektů ohledně soběstačnosti, ať už jsou to přírodní domy. Opravdu, tady kousek od Prahy je dům v Samopších, „zemělod“ – na stránkách zemělod.cz, zvané Zeměnka. Úplně soběstačný dům. Nula kont za vodu, nula kont

za solární energii. A vůbec o volných zdrojích, o volné energii – čili, nevyčerpá tenhle zdroj energie – o tom se teď hlavně hovoří.

Dále jsme vytvořili iniciativy, zjednodušené alternativy ústavy, jakési principy dobra, základní životní principy, které by opravdu každý znal, které vlastně ani nebylo možné překročit. Čili nebyl by důvod, jak se říká, trestat. Nic takového. Prostě opravdu by nebylo možné udělat nic zlého. Já jsem prosila, abychom dokázali udělat takový systém, abychom uměli žít jenom 24 hodin láskou, jestli můžu použít tohle slovo. Jenom dobro. A ne dobro a zlo, ale dobro. Ale co by to znamenalo? To by znamenalo, že bychom se opravdu museli se umět navzájem vyslyšet. A je pravda ta, že my jsme skutečně asi rok, je to možná i k smíchu, my se skutečně rok snažíme psát, kontaktovat s vládou a s prezidentem, aby si udělali čas a s námi hovořili. A teď si myslím, že je ta pravá doba, že opravdu teď už je i na čase, jak se říká, protože skutečně je to nutné, abychom hovořili. A proto stojíme před Úřadem vlády, abychom dostali termín písemně, i s razítkem, kdy se bude s námi hovořit. A opravdu by bylo důležité, aby to bylo nejpozději zítra. Je to velmi náročné před Úřadem vlády stát, protože dovedete si to představit – možná ne. Je to velmi náročné. A zapojí se spousta občanů. I když tam stojí jenom pár lidí, tak se zapojuje spousta občanů – přes internet.

A ještě o dárku pro vládu. Je to tak, že jsme ve velmi dobrém vztahu, aspoň tedy můžu hovořit za sebe, my jsme se i naučili hovořit spíše za jednotlivce než za nezávislé iniciativy, já osobně jsem ve velmi dobrém vztahu z Pozitivní evoluce s panem Karlem Janečkem. Směla jsem ho poznat asi v pěti pozitivních městech. To byla jeho trasa po pozitivních městech. A musím říct, že mám z něj docela výborný dojem. Je to takový flexibilní člověk. Hodně jakoby dozrál, vlastně asi za toho půl roku. Ono lidé vůbec se snaží přizpůsobovat, řekla bych čím dál víc. A my jsme se sjednotili v několika věcech, že určitě je důležité chválit i to málo, co jsme dokázali nebo co se nám daří, abychom se navzájem povzbudili a uměli se vůbec domluvit a měli na sebe, jak se říká, ucho, tak opravdu i to málo.

A ještě k panu Janečkovi. Je to tak, že jsem mu popisovala svůj týden, už asi půl roku jsme v kontaktu – telefonickém i osobním, a je to tak, že jsem mu popisovala, jak lidé žijí. Všimla jsem si toho i na Sněmovně, že když jsem říkala, jak lidé žijí, tak oni tomu nevěřili. Prostě za to nemůžeme, protože nejsme informováni. On asi ... (nesroz.) omlouvá a je to tak, že jakmile si předáme informace, jakmile budeme komunikovat a uděláme si ten čas, protože to bylo ono, to nebyla ignorace, bych řekla, ale bylo to málo času. Byla to spousta práce a spousta zodpovědnosti, která se měla zvládnout u všech. Určitě u všech – jak u členů vlády, tak u spoluobčanů dalších. Všichni jsme dělali, co jsme mohli. Já navrhuji, abychom opravdu už minulost nerozebírali, ani konkrétní případy. My jsme chtěli zpátky a opravdu abychom

pokračovali dál, jakoby začala úplně nová doba, nové obrození, nové hodnoty. A tohle právě říká i Janeček, že jakmile se tady v tom shodneme, že teď už je jenom zapotřebí opravdu strategie a budovat, napsat projekty – on to nazývá projekty, které potřebuje jakoby detailně, aby jim porozuměl – bude investovat. To vím jistě, můžu to potvrdit. A první takový úkol byly dva takové projekty, a sice nejpotřebnější. Navazuji tady na kamarádky, že opravdu je to projekt nejpotřebnější a možná bych potřebovala od vás radu. Jenom tak mi přišlo na mysl, že by to mohla být taková jednorázová pomoc pro všechny nejpotřebnější, kteří jsou, jak se říká, venku a bez koruny v kapse. Patnáct tisíc jsem si myslela, že by jenom tak pro začátek – neměla jsem tak nějak představu, jak by to bylo dál, a on říká: podívejte, dejte to na ubytování, na základní jídlo, a co třeba kauce na ubytování? A teď mě napadlo, že by to třeba šlo raději starostovi, který by kontaktoval sociální pracovníce. Ale víte, je to tak, že já bych to nerada těm sociálním pracovnícům dávala, popravdě řečeno, protože já už asi dva roky zkoumám bezdomovce. A je to tak, že jsem pochopila, a to je zajímavé, že oni si nechodili pro dávky, které jim patřily z toho důvodu, že byli skutečně bez koruny... Ještě chvilinku, zkrátím to... Oni vlastně z toho důvodu neměli odvalu jít k sociálním pracovnícům, protože by bylo asi podivné, že opravdu jsou bez peněz. Já ten projev budu mít podrobnější, určitě dám vědět. Mohlo by to být po vzoru Slovenska, kteří mají DEPAU (?). Nevím, jestli vás to zajímá trochu podrobněji o těch bezdomovcích, jak by se dali vyřešit.

Poslanec Vladimír Koníček: Paní Hajnová, já bych vás chtěl požádat...

Paní Hajnová: Ano. A ta druhá věc je, že mám možnost vlastně mít takový dvorní projekt, kde bych ráda pomáhala lidem. Já si myslím, že jsme všichni, jak se říká, duchovní, nebo jak to nazvat, a teď jde o to, abychom se opravdu – a to duchovní pro mě znamená mít se rádi, opravdu kompletně se mít rádi. A to nepochybuji, že se máme rádi, ale prostě jakoby to opravdu ukazovat. A to si myslím, že právě prezident má být opravdu nápadně takový nestranný a spravedlivý, vlastně láskyplný ke všem. Opravdu ke všem, kompletně ke všem. Takže můj duchovní projev bude vypadat nějak podobně. Budu věřit, že to hodně pomůže.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Jak jsem říkal, další přihlášená je paní Řezníčková.

Paní Věra Řezníčková: Je vidět, že tady nechají mluvit každého, Ivetko. My jsme si aspoň v klidu vypili kafičko. Děkujeme. Já bych málem zapoměla, co jsem chtěla říct.

K vládě. Prosím vás pěkně, co je trestuhodné, co je opravdu neodpustitelné, to jsou potraviny, závadné potraviny, které se sem každý den dováží. Já strávím dvě hodiny vybíráním zboží v regálech, které není z Polska. Nezlobte se, ale to je taková podlost od vlády, že s tím nic nedělá, že nic neřeší, jenom se o tom mluví a nic neřeší. Já nevím, jestli mě slyšíte vůbec teď! Neřeší se vůbec nic. Já ten parlament, jak jsem řekla, sleduji to jednání a to opravdu si můžou dva hoši sednout u piva a říci, jaký zákon si schválí pro sebe, protože ochrana menšiny tady není, a zákon je na světě, že? Nebo pozměňovací návrh. Tady jde opravdu o to, aby se něco dělalo pro občana. Vždyť my tady žijeme. My vás nechceme poslouchat, jak se tam dohadujete a měníte si zákony podle svých momentálních pocitů. My tady chceme žít a pracovat! Vždyť my pláceme, my křičíme zoufalstvím! Řezníčková už nemá hlasivky, protože tahle revoluce pro mě už trvá skoro 20 let. Jak jsem řekla, že zákony jsou invalidní, tak já na tom trvám, protože pakliže si dovolí notář napsat dva zápisy pod jedním číslem jednacím a každý zápis jiné verze a žádný soudní dvůr to neřeší, a to jsem prosím s tím až ve Štrasburku, tam snad konečně dostanu spravedlivý rozsudek, tak co si mám myslet? Jak říkám, mohu srovnávat, ale lépe už bylo, a to jsem byla rebel, disident a nepřítel státu. Proč jsem šla zvonit klíči? Proto, aby se dostali do vlády takovýhle zlodějové, pro které půlmiliarda nic neznamena? Ukradli i zlatý poklad! Co to má znamenat? Takový Kocourkov, co si vlastně myslíte? Proč ten Nečas sem vůbec ani nepřišel? To jim za to nestojíme? Já nejsem žádný podobčan a nebudu! Jmenuji se Věra Řezníčková a neskloním před nimi hlavu, protože takoví amatéři, kteří nám tady vládnu, co si k občanům dovolili a dovolují, to je trestuhodné a já žádám tresty – tresty pro ně jako jsou tresty pro nás! (Potlesk.)

Poslanec Vladimír Koníček: Já bych chtěl uvést, ještě než dám slovo tady paní v první řadě, když tady zaznělo několikrát, že tu nejsou ministři, já musím říct, že petiční výbor zval předsedu vlády a na jeho rozhodnutí je, koho pověří účastí. Omluvil se pan premiér a pověřil účastí pana Poula. Takže slovo má paní v první řadě.

Paní Lucie Obadalová: Dobrý den. Já se jmenuji Lucie Obadalová a chtěla bych se trošku vrátit k tomu, o čem tady už předtím hovořili pan Bezák, pan Popeplka a paní Řezníčková z Holešovské výzvy. Týká se to právě ignorace veškerých aktivistických hnutí, jejich ignorace ze strany vlády. To znamená, že veškerá aktivistická hnutí, která se tady snaží jako jediná říkat pravdu lidem v ČR, ptají se lidí, s čím jsou nespokojeni atd., a záleží jim na tom, aby se to tady u nás ve společnosti změnilo k lepšímu, tak jsou nejenom stabilně ignorována ze strany vlády ČR a všech jejích pracovníků, ale aktivisté, kteří se zúčastňují

pokojných demonstrací a řádně povolených, ze zákona povolených shromáždění. A teď bych se chtěla zeptat vás, zástupců vlády, jestli víte o tom, že i v roce 2012 jsou u nás antikonfliktními týmy policie nezákonně a brutálním způsobem zatýkáni lidé pokojně protestující na těchto shromážděních těchto aktivistických hnutí, že jsou tito lidé účelově trestně stíháni ze strany kriminální policie a ze strany státních zástupců, a zda víte o tom, jak jsou tito lidé poškozováni dalším způsobem a jak jsou také hlídáni a prověřováni ze strany policie – a nejen ze strany Policie ČR.

Takže k tomuto bych chtěla říct, že já jsem bohužel komunismus zažila pouze jako malé dítě a potom v pubertě a slyšela jsem o všem, co tady bylo v 50., 70. letech atd. Nebudu o tom hovořit, všichni známe tu historii. To, co je tady dnes – dnes jsem v produktivním věku, podnikám, sama se aktivně účastním shromáždění, nesouhlasím – stejným způsobem, jak tady mluvili mluvčí a koordinátoři Holešovské výzvy a jak tady mluvili zástupci Skutečné demokracie – s tím, jakým způsobem je veden náš stát, jakým způsobem jsou tady lidé dosazováni do svých funkcí atd. Ale chci tady hovořit a chci se vás zeptat, jestli o tom víte, jak se dnes pod dá se říct velením bezpečnostních sborů zachází s pokojně demonstrujícími občany na řádně povolených shromážděních. A prosila bych vás o vyjádření a vaši odpověď, jestli jste o tom informováni, že jsou proti nám zahajována účelová trestní stíhání.

Poslanec Vladimír Koníček: Další v pořadí přihlášených je pan poslanec Filip, poté pan Popelka.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji. Já jistě nebudu odpovídat na dotaz, který směřuje vůči vládě, protože jsem opoziční politik. Souhlasím s řadou vyjádření. Jenom mám vůči jednotlivým občanským aktivitám a iniciativám takovou prosbu. Víte, ČR ústavně stojí na principu svobodné soutěže politických stran a v tomto ohledu bych rád slyšel návrh – už jsem se setkal s několika návrhy, například se zástupci Hnutí za přímou demokracii – o tom, jak si představují tu změnu ústavního systému, jestli islandskou cestou, kde to skončilo stejně po přijetí občanské ústavy volbou politických stran, a na druhou stranu mám velkou pochybnost. Já znám oba autory Holešovské výzvy a trochu mě udivuje, že oba byli vyloučeni – jak Ing. Princ, tak pan Ing. Jiří Baťa. Já jsem velký podporovatel občanských iniciativ, ale bohužel neznám demokratický proces, kterým tito dva lidé byli zbaveni svých práv v Holešovské výzvě, kterou vytvořili. To by mě zajímalo, protože já, ač jsem opoziční politik, lpím na tom, aby jakákoliv změna probíhala ústavní cestou. Nedovedu si představit, že bychom tady opakovali rok 1990 a kooptace do českého parlamentu, které byly ryze neústavní. Dokonce si

dovolím říct, že proběhly neústavnější cestou, než celý rok 1948, a na tom si dovolím jako člověk, který se ústavním právem zabývá nejméně 35 let, na důkazech trvat. A v tomto ohledu jako člověk, který podporuje řadu občanských iniciativ, se ptám, nakolik tedy jednotlivé občanské iniciativy jsou schopny respektovat právo na určitý politický názor a na to, že se mají všichni občané, tedy 10,5 milionu občanů ČR bez rozdílu politického názoru, bez rozdílu jejich víry a přesvědčení, bez rozdílu sociálního postavení, podílet na správě státu. To si myslím, že je docela zásadní věc, protože pokud by měl být někdo vylučován, tak já s tím zásadně nesouhlasím – například kvůli tomu, že je organizován v Komunistické straně Čech a Moravy. A pokud na to nedostanu pozitivní odpověď, tak musím říct, že ta iniciativa směřuje proti ústavnímu systému a že takovou iniciativu budu posuzovat jako jistě právo občana na protest, to jistě bez problémů, ale bez toho, aniž bych něco takového podporoval, protože jsem přesvědčen, že každý bez rozdílu sociálního postavení, svého pohlaví – ať je to muž, nebo žena, nebo národnosti má právo se podílet na správě tohoto státu. A v tomto ohledu je mi lhostejno, jestli je to je taková nebo onaká iniciativa, a podpořím jenom takovou, která nebude nikomu v tomto bránit. A to je podle mého soudu dost zásadní záležitost. Já jsem hrubě nespokojen s kompetentností této vlády. Vyjadřuji to veřejně, nijak se tím netajím. Na druhou stranu ale nemohu souhlasit s tím, že by někdo usiloval o změnu způsobem, který odporuje Ústavě ČR. Myslím si, že excesů, které prožilo občanstvo této země za více než 90 let v 10 politických režimech, už bylo dost. Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Pořadí přihlášených: pan Popelka, paní Řezníčková, pak paní v 5. řadě a pan Bezák. A už bychom ale měli směřovat – protože už to projednávání trvá hodinu a tři čtvrtě, už jenom krátce prosím – měli bychom směřovat k nějakému závěru.

Pan Jaroslav Popelka: Já bych rád odpověděl panu předsedovi. V jeho řeči zaznělo několik otázek směřovaných v podstatě ke mně. V tomto sále je několik lidí, kteří se zúčastnili ustavující konference Holešovské výzvy. Na ní se stalo to, že pan Princ byl přehlasován, načež opustil sál a distancoval se od Holešovské výzvy. Od té doby nám škodí, pomlouvá a špiní nás, kde může. Pan Princ není autorem názvu Holešovská výzva. Jeho zásluha spočívá v tom, že svolal první schůzku do Holešova a podílel se částečně, spíš menší měrou, na svolání ustavující konference. Tam se stalo, jak jsem řekl: byl přehlasován, opustil sál a distancoval se od Holešovské výzvy. Toť vše. Můžou to potvrdit zde přítomní, kteří tam byli.

Shrnul bych to, co zde zaznělo, jak to vnímám já. Vláda Petra Nečase je nelegitimní. Škodí této zemi, nemá právo jí vládnout a my uděláme všechno pro to, aby odešla. Tito lidé škodí zemi, jsou to škůdci země a máme právo použít všech dostupných ústavních prostředků, i článku 23 Listiny základních práv a svobod, abychom ji odstranili. To není v rozporu s ústavou, pane předsedo. Když vláda porušuje ústavu, pošlapává demokratické principy, máme právo proti ní vystoupit i prostředky, které nejsou v normálně demokratické zemi obvyklé. A my to uděláme. My už neustoupíme. Pokud pan Nečas nepřišel za námi, my přijdeme za ním. My přijdeme za ním před Strakovku a budeme tam chodit tak dlouho, dokud s námi nezačne jednat. A on začne! Toť vše. Děkuji.

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Slovo má paní Řezníčková.

Paní Věra Řezníčková: Dobrý den, pane Filipe. Jsem hrozně ráda, že vás poznávám. Moc jsem si vás vážila a snad nepřestanu, ale co se týká pana Prince a Bati. Pane Filipe, s Holešovskou výzvou, to je jako s každou stranou. My tedy nejsme strana, my jsme otevřená iniciativa nahněvaných občanů na vlády, ale co se týká pana občana Prince, tak vám tady musím veřejně sdělit, že pan Princ je lhář, pomlouvač a zdiskriminoval celou Holešovskou výzvu. To, co řekl pan Popelka, je pravda. Já jsem tam byla. Je pravda, že nás chtěl pan Princ stáhnout do strany vaší. Ano, to tam zaznělo. Ale my nejsme ani levice, ani pravice. My si bereme to lepší, to, co bylo. Já také nikde nepopírám, že v minulém režimu to bylo tak špatné. Měli jsme nejlepší zdravotnictví, nejlepší školství, nejlepší strojírenství, nejlepší zemědělství, nejlepší kulturu a mohla bych pokračovat. A určitě se toho nenakradlo za těch 40 let tolik jako za posledních 23 let. Rozumíte mi? My se snažíme být objektivní. My nejsme s klapkami na očích, jak to bývá v každé straně.

Ale co se týká vaší otázky. Nikdo neublížil panu Princovi. Pan Princ a Baťa svévolně a z ničeho nic začali pomlouvat na internetu pana Popelku. A nezlobte se, já jsem člověk odmalička bojující za spravedlnost zpravidla hlavou do zdi a já jsem se pana Popelky zastala. Tak už i já jsem – nevím, už mě nazval všelijak. Měl byste si více prověřovat, pane Filipe, a nejenom důvěřovat, tak jak to dělám já.

Poslanec Vojtěch Filip: Já jen technicky. Pan Ing. Princ podle mého soudu kandidoval za Občané.cz, nikoliv za KSČM a určitě není členem Komunistické strany Čech a Moravy. To jenom na upřesnění. A určitě vás nevedl ke KSČM.

Poslanec Vladimír Koníček: Já bych chtěl vést k zodpovědnosti vás, pane předsedo. Slovo uděluji já. Teď ho má paní v páté řadě vpravo.

Paní Hana Pavlová: Dobrý den, mé jméno je Hana Pavlová. Jsem tu za občana. Nejsem členem žádné iniciativy, přestože podporuji lidi, kteří zde chtějí žít morálně, čestně, a vrátila bych se ke způsobu voleb, kdy bychom chtěli opravdu volit tak, aby každý mohl být volen a aby každý mohl volit, ať je to člen, nebo nečlen jakékoliv politické strany. My politické strany nezakazujeme, protože víme, že v ústavě je odstavec, který tohle zakazuje, takže nejednáme proti ústavě, která je v současném znění. A rádi bychom tedy volili občany, ale ne na politických kandidátkách, jak je to dneska praxí, protože víme, jak politické strany slibují v předvolebních akcích, a jakmile se dostanou tam, kam chtějí, tak už je v podstatě občan nezajímá. Takhle ve zkratce.

Poslanec Vladimír Koníček: Pan Bezák má slovo.

Pan Jiří Bezák: Děkuji za slovo. Vážení přátelé, my jsme se tady dostali do nějakého sporu, co se týče toho, že pan předseda Filip tady tvrdí, že bychom se chtěli chovat neústavně. Já toto odmítám. Naše občanské iniciativy, které se ztotožnily s Holešovskou výzvou, kde mj. i pan Princ a pan Baťa samozřejmě byli u toho zrodu, to jim nikdo nevyčítá, ale prostě jde nám o to, že nechceme žádné politické straně posluhovat. Jsme prostě volné sdružení občanů, občanských aktivistů, kteří jsou napříč politickým spektrem. Znamená to, že nemáme vidění pravolevé, ale středové. To znamená, my se snažíme takzvaně, aby stát byl řízen selským rozumem, aby to bylo v rovnováze. Víme dobře, že pravicové strany vždycky slibují všechno nejlepší pravicovým voličům, zase naopak levicové strany levicovým, ale my chceme takový ten pel-mel, aby každý občan v této zemi se cítil doma, aby každý občan viděl, že stát má o něj zájem. Každý občan má právo na stejná, rovná práva! My samozřejmě nejsme proti Ústavě ČR a v zásadě ctíme to, že v Ústavě ČR je teď momentálně, že jsme parlamentní demokracií. My parlament v žádném případě rušit nechceme. My jenom jsme proti stranickým kandidátkám. A hned vysvětlím proč.

Je tady 10,5 mil. lidí. Z těch 10,5 milionu, když to přeženu, je čtvrt milionu straníků. Vidíte ten rozpor? Deset a půl milionu lidí je nestraníků a čtvrt milionu straníků. Proč vládne 10,25 milionům nestraníků 0,25 mil. straníků? Toť otázka! Chcete, abychom byli rovni, abychom všichni nezávisle na tom, jestli jsme ženského nebo mužského pohlaví, jestli jsme toho nebo toho vyznání politického atd. To je v pořádku. Ale my chceme práva pro těch 10,25

miliónu nestraníků. Ti mají právo se podílet na řízení této země. Proč bychom my museli být na stranických kandidátkách. My chceme, tak jako je to běžné ve Švýcarsku, oni mají kantonální, my chceme okrskové kandidátky, kde budou nominováni kandidáti, lidé odevšad. My nevylučujeme, že na kandidátce okrskové může být jeden zástupce KSČM, jeden z ODS, jeden z KDU-ČSL, jeden dejme tomu z TOP 09 nebo já nevím, z které politické strany, ale my také požadujeme, aby na kandidátce mělo právo být třeba pět nestraníků. Ale co samozřejmě je potřeba narovnat, práva nestraníků se straníky. A to je právě ten gordický uzel, který je potřeba rozetnout. Nám se nelíbí, že v tomto státě politické strany jsou napojeny na státní penězovod a za peníze daňových poplatníků si dělají volební kampaň a občané-nestraníci na to nemají právo. Pojďme tedy dát rovná práva všem! Proč tedy straníci nemají něco jako zahrádkáři, včelaři své členské příspěvky na volební kampaň. Já nezpochybňuji, že máte právo – každá politická strana – jít do voleb. To je v pořádku. Ale my chceme rovná práva i pro ty lidi, kteří nikdy stranickou knížku nechtějí mít a vědí proč. Víme moc dobře, jak to tady za těch x desítek let v tomto státě bylo. Za komunistického režimu prostě musel mít rudou knížku. Většinou ano, protože když ji neměl, tak holt buď nemohl studovat, nebo nemohl jít do politiky apod. Ale to je jiná. Do tohoto bych se nezatahoval. Ale co dneska je tady v tomto státě běžné? Že ten, kdo má modrou knížku nebo oranžovou nebo rudou, tak ten má právo jít do voleb na kandidátce. Ale nestraníci nemají rovná práva. Proč? Nemají! Já oponuji. Zase jsme u toho. Stranická grémia, stranické aparáty mají vždycky dostatek peněz na to, aby své straníky prosadily ve volbách lépe než nestraníci. Já osobně jsem jako nestraník kandidoval do senátních voleb a vím, jak to funguje. Jestliže máte podporu politické strany, tak jste „in“, máte veškerou podporu – stranické noviny, stranická média atd. Ale nestraník? Ten prostě žádnou podporu nemá.

A dneska když jsme u toho, jak jsem mluvil o té cenzuře, všimli jste si toho, že by České televize jako veřejnoprávní médium nebo Český rozhlas pozvali nějakého občanského aktivistu, aby vysvětlil třeba, jakým způsobem my si představujeme volební zákon nebo jakým způsobem by v tomto státě mohlo fungovat politické klima? Ne! My prostě prostor nedostaneme! Tak o čem to je? O diskriminaci občanských aktivistů, iniciativ, o tom, že nestraníci tady nemohou prosadit svá práva. Až budou politici jako vy – neházím to jenom na vás, myslím tím celé politické spektrum všech politických stran v tomto státě, které jsou u moci v parlamentním systému, čili které jsou v parlamentu momentálně – až umožní, aby i občané se zapojili do řízení státu, věřím tomu, že si tady budeme žít všichni dobře. Víte proč? Protože mezi těmi více jak 90 % nestraníků je spousta erudovaných odborníků. Jsou to lidé na vysoké úrovni. Táhle paní je toho příkladem. Studovala v Německu. Potřebuje ji vláda nebo

politici k tomu, aby pomohla této zemi třeba narovnat náš právní systém? Oni to nepotřebují. Proč? Politici mají svůj rozum, svoji pravdu. Ale to právě je ten problém! Tady vládnou politické strany. Bohužel ano. Je to tak! Byť říkáte, že ne. Ono je to tak, že článek o vedoucí úloze strany v 89. byl zrušen a nahradil ho úzus, že tady vlastně je vedoucí úloha parlamentních politických stran. A je to tak. Nestraníci nemají zastání. Bohužel. Děkuji za pozornost. (Potlesk.)

Poslanec Vladimír Koníček: Poslední přihlášená je Hůlková.

Paní Eva Hůlková: Já bych k tomuto chtěla dodat a shrnout, jak říká jeden můj známý, paní Řezníčková a všichni vědí, o koho se jedná: Ať žijí politické strany, ale za své! (Potlesk.)

A ještě bych vám tady chtěla říct jednu věc. Nebude se vám to asi líbit. Já to slovo nemám ráda, nesnáším ho, jak nazývají obyčejní lidé z ulice tento systém? Psychickou genocidou – je to ošklivé slovo, ale je to bohužel tak – hlavně seniorů, zdravotně postižených, rodin s dětmi a to bych tady mohla vlastně vyjmenovat všechny občany ČR. Děkuji. (Potlesk.)

Poslanec Vladimír Koníček: Úplně poslední slovo pan Filip.

Poslanec Vojtěch Filip: Já tomu rozumím, protože se zabývám teorií politických režimů asi 35 let jenom jako člověk, který se ústavním právem opravdu zabývá – nejen v Evropě, v ČR, ale v celém světě a trošičku možná o tom vím, aspoň 1 % toho, co ví světoví teoretici. Nepřeceňuji se, ale také se nepodceňuji. Já si myslím, že to je na seminář u této věci. To nevyřešíme v této petici. Já s vámi úplně nesouhlasím, protože ten systém nestojí jenom na politických stranách a na politických hnutích a formulace toho jasného směru politického vývoje, to znamená občanské společnosti, je samozřejmě jistě velmi důležitá a rád bych o ní diskutoval, nikoliv na podkladě této petice, ale na podkladě dokumentů, které by směřovaly například ke změně čl. 5 Ústavy ČR, a dovoluji mi říct jednu možná kacířskou myšlenku.

Víte, já jako předseda jedné politické strany, která je parlamentní, moc dobře vím, co to je mediální diskriminace. Možná víc, než si dovedete představit. A v tomto ohledu jsem obviňován, že jsem autorem slůvka mediokracie, kterou já nesnáším, a myslím si, že je s ní třeba něco dělat.

Dovolte mi jednu připomínku. Systém výběru, pane Bezáku, do Národní fronty byl takový, že samozřejmě tam byl počet – tolik členů KSČ, tolik členů Československé strany

lidové, tolik členů strany České strany socialistické a pak těch bezpartijních. Tak to bylo. Ten výběr byl velmi zajímavý a samozřejmě se týkal i odbornosti lidí, ale byl překonán rokem 1989. Pojďme tedy nějakým způsobem překonat i ten systém, který je dodnes, svobodné soutěže politických stran a v té se musí najít i ti nestraníci, kteří chodí k volbám. A ona formulace záměru politické strany je asi zásadním dokumentem. Já nemohu za to, že někteří lidé volí podle tváří, nikoliv podle programu. Opravdu, z toho mě neobviňujte! Takové obvinění nemohu přijmout, protože já si za programem, který reprezentuji určitým způsobem, stojím a i se ho snažím naplnit. Jenom si myslím, že v tomto ohledu to budování občanské společnosti jaksi vyžaduje svým způsobem i pozitivní formulování článku pět, to znamená změny ústavního systému, tj. svobodné soutěže politických stran a politických hnutí, protože stejná práva, jako mají politické strany, mají politická hnutí a teď nechci připomínat trochu trapné heslo, že OF je pro všechny a strany jsou pro straníky. Ono se potom rozpadlo na politické strany a to je stejný vývoj, jako sledujeme od roku 2009 například na zmíněném Islandu.

Takže tolik. Já jen navrhu při jednání petičního výboru, aby byl zorganizován seminář, který by se týkal změny ústavního systému, protože to si myslím, že je legitimní požadavek, který nelze zpochybnit, jestli ho uplatňuje malá občanská iniciativa, nebo občanská iniciativa, která zahrnuje celou českou společnost, ať je taková nebo maková, jestli někoho vyloučili nebo nevyloučili. To tady můžeme vést spory. Prostě to je zbytečné. Já jenom vnímám situaci tak, že pro mě je politická strana historickou kategorií, která v určitém historickém momentu vznikla a v určitém historickém momentu zanikne. Tak nechť zanikne tak, abychom se tady mezi sebou, promiňte mi, nefackovali, ale aby zanikla ústavním způsobem. To je asi ode mě všechno. Děkuji. (Potlesk.)

Poslanec Vladimír Koníček: Děkuji. Nevidím... (Hlásí se další účastník.) To už jsou dvě hodiny. Každému dávám max. minutu. Pan Bezák.

Pan Jiří Bezák: Já se omlouvám, nechci zdržovat samozřejmě. Víte co? Tady jak pan předseda Filip řekl a naznačil, ano vývoj jde kupředu. V dnešní době jsou bohužel i politické strany překonány. Je to proto, protože nadarmo se tomu neříká, že vládne partiokracie. Dochází k paradoxní situaci, kdy politické strany v tomto systému takzvaně zdegenerovaly. Promiňte mi ten výraz. Došlo totiž k tomu, že některá grémia a vůdčí činitelé politických stran prostě se lehce nechají zkorumpovat lobbisty, nechají se zkorumpovat různými skupinami občanů, kteří potřebují prosadit nějaké své zájmy. Víme, jak se volil prezident v parlamentu,

víme, jak se kupovaly hlasy. Nemůžeme to prokázat, ale víme o tom, že v zákulisí různé takové machinace tam probíhaly. Proto – v krátkosti řečeno – je tento systém partiokracie překonán a je potřeba se zamyslet nad tím, a vítám tu možnost, že by byl ten seminář, že by se mohlo jednat i o takových věcech, které jsou teď momentálně považovány vládními špičkami za kacířské. Děkuji za pozornost.

Poslanec Vladimír Koníček: Pan Petrov.

Pan Dimiter Petrov: Na závěr bych se chtěl vyjádřit a chtěl bych poukázat na to, že před rokem 1989 byla jedna jediná výhoda, která dneska není. Tehdy, když člověk napsal stížnost Gustavu Husákovi, tak do šesti, do 14 dnů dostal odpověď. Konkrétní odpověď. Když měl potíže nějaké, dejme tomu i politické, tak samozřejmě na to se nepřihlédlo, pokud měl původ kapitalistický, což jsem byl já. Ale pokud měl pracovněprávní nebo jiné, za 14 dní byla poslána komise a řešilo se to a vyřešilo se to. Dneska většinou lidé mají ne politické, jako to, že jsou vyhazováni z práce, nikdo se jich nezastává, nemají si komu stěžovat. Když se obrátí na příslušné ministerstvo, na vládu, na soud – na soud už vůbec, protože na to nemají peníze – tak je to prostě nemožné. Vůbec se nikde člověk nedovolá. Prostě vůbec nikde. Tohle jsem chtěl říct na závěr, protože já nechci poukazovat jenom na černé stránky KSČ a komunistické strany tehdy, ale i na ty dobré a těch dobrých bylo dost proti dnešku. (Potlesk.)

Poslanec Vladimír Koníček: Poslední přihlášená je paní Řezníčková.

Paní Věra Řezníčková: Já jsem jenom chtěla poděkovat panu předsedovi Filipovi, že aspoň něco z tohoto setkání vzejde – seminář, ale chtěla bych upozornit, že tady nejde jenom o změnu volebního systému. Tady jde o změnu systému politického vůbec, protože tady se přestalo používat přirozené právo. Dokonce myslím, že od vás – nechci se mýlit, tak to raději říkat nebudu – ale při tvorbě zákonů se tvoří takové nesmysly. Já nestuduji ústavní právo, ale já v tom právu žiji, já v tom státě žiji a každý den se s tím právem potýkám. A když potom slyším z Poslanecké sněmovny Schwarzův zákon, že je systém černý, nelegální, tak si zatleskám a řeknu: no, pánové, už jste někdy podnikali? Tak já vám to vysvětlím. To není nic černého, přestože se to tak jmenuje. Schwarzův systém – jenom v krátkosti – prosím vás, nemůžete rušit, protože teď jste podnikatel a dostal jste zakázku – stavbu. Potřebujete na stavbu půl roku a na půl roku 200 zedníků. Vy si na těch půl roku 200 zedníků zaměstnáte trvale? To jste sebevrah! Tak promiňte, od čeho jsou tedy živnostníci? Živnostník má

živnostenský list, na který on jde pracovat, někdo tomu řekne v parlamentu Schwarzův systém načerno. Pravda to není. On jde se živnostenským listem do práce jako zedník, jako zedník dostane výplatu 20 tisíc. To, že z toho nezaplátí sociální a zdravotní, je opět jeho problém, protože on se dostává do dluhů, ale nemůže stát říkat, že on dělá načerno. Prosím vás, taková je skutečnost, taková je realita, protože žádný podnikatel si nevezme 200 lidí na půl roku. To je všechno.

Poslanec Vladimír Koníček: Paní Řezníčková, jenom tím zvoněním jsem třikrát upozorňoval, že jste přetáhla stanovenou dobu. A dialog je také o dodržování nějakých pravidel.

Nevidím žádného přihlášeného. Všem vám děkuji za účast...

Paní Hajnová: Ještě moment. Ještě můžu poslední, prosím vás? To bude opravdu minutka...

Poslanec Vladimír Koníček: Paní Hajnová, vy už jste měla nejdelší projev a já už bych opravdu... Protože my jsme vázáni časem i v této místnosti, takže já už poděkuji všem.

Paní Hajnová: Ale to je opravdu na dobrou noc...

Poslanec Vladimír Koníček: Poděkuji všem zástupcům petentů, všem vám, veřejnosti, která přišla na projednávání této petice...(Pí Hajnová se snaží mluvit přes p. Koníčka.)

Paní Hajnová: Prosím vás, pardon, to je opravdu na dobrou noc! Je to důležité. Prosím! Prosím. To bychom se ještě museli tady zeptat, jestli s tím souhlasí, ano, jestli je to poslední. Já si myslím, že bychom se měli všech zeptat, jestli opravdu nemám hovořit – nejenom vás.

Poslanec Vladimír Koníček: (Hovoří zároveň s paní Hajnovou.) ...A panu Poulovi, že zastupoval pana premiéra, a končím projednávání této petice. (Paní Hajnová stále hovoří, přestože jednání bylo ukončeno.)

(Jednání výboru bylo ukončeno ve 20.10 hod.)

RNDr. Vladimír Koníček v.r.
ověřovatel výboru

RNDr. Vladimír Koníček v.r.
místopředseda výboru